

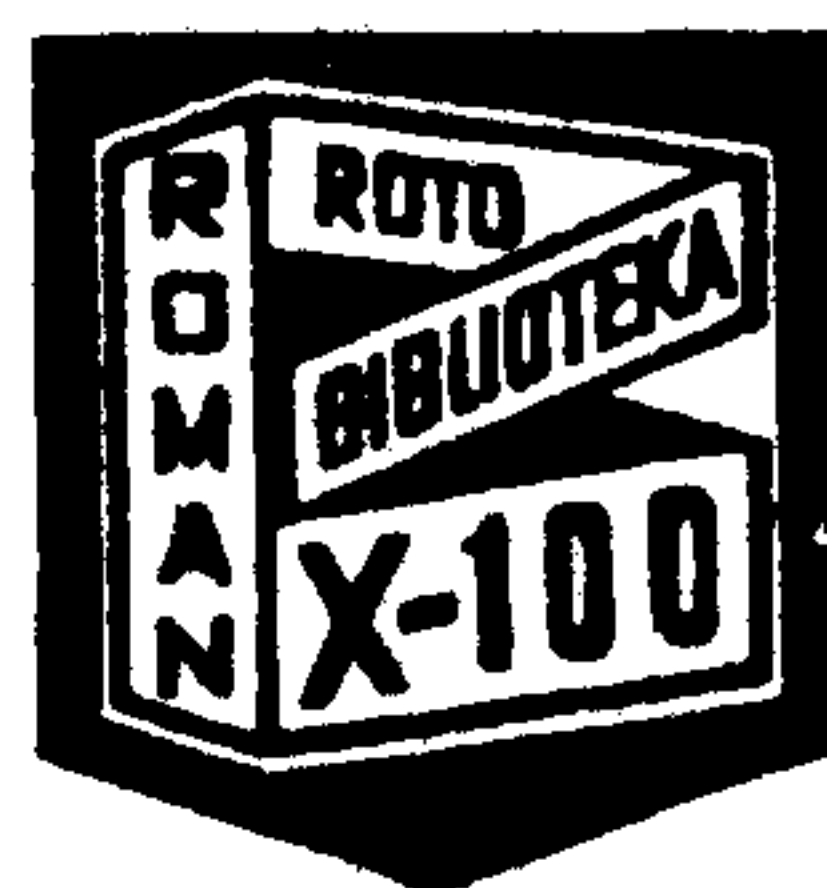
LUN I KAPETAN VINTERS

Broj 708

F. EŠTON

ZABAVNI ROMANI • 20 DINARA

**NOVA
serija
X-100**

sveska

708

1981.

F.Ešton

LUN I KAPETAN VINTERS

Bil Marfi

BORBA ZBOG CRNOG ZLATA

Naslov originala

Bill Murphy: MIT TEXAS-CLAY KAM DAS GESETZ
Copyright by VPA

Direktor NIŠRO »DNEVNIK«
VITOMIR SUDARSKI

Glavni i odgovorni urednik OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«
DUŠAN STANOJEV

Odgovorni urednik redakcije KNJIŽEVNIH IZDANJA
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Tehnički urednik
SLAVKA BOŠNJAKOVIĆ

Korektura Štamparije »DNEVNIK«
Tiraž: 43.000 primeraka III izdanje

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR
»IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad. Broj žiro-računa:
65300-603-6350

LUN I KAPETAN VINTERS

I

Visok čovek u tamnom odelu išao je laganim hodom prepušten mislima pa i ne primeti da je prešao Redžent Strit i zašao u Soho. Trže se tek kad mu iz neposredne blizine, skoro u uho, neko izdekle-mova:

„Gole devojke! Potpuno gole! Udite, gospodine! Dvadeset i pet šilinga! Videćete najlepše devojke bez ičeg na sebi! Deset devojaka koje se svlače na pozornici. Spektakl upravo počinje! Udite!“

Bio je to jedan od dvadesetine takvih lokala u ovom delu Londona. Visoki čovek je znao za bedu žena koje ovde do jedan sat posle ponoći izlažu tela pogledima, a zatim često po nalogu svojih „zaštitnika“ nastavljaju mučni život prostitutki.

Visoki čovek naglo skrenu da se što pre udalji od onog koji je za njim vikao:

— Ne odlazite! Ovde nastupaju sasvim gole devojke!

Razljućeni čovek se nehotično okrenu i primeti kako je neko uhvatio nestrpljivog vratara za grlo. Čulo se kako ga savetuje:

— Manje dosaduj ljudima koji ne žele da vide tvoju prljavu jazbinu!

Kao da je neko pritisnuo alarmno zvono, iz noćnog lokala istrčase dva džina i njihove ruke se pružiše prema čoveku koji je još uvek držao grlo prestrašenog vratara. Ali tada se dogodi čudo. Izgledalo je da dezmekasti čovek udara polako i leno, a dva ogromna momka nespretno natrcavaju baš na njegove pesnice.

Visoki čovek potrča natrag da pomogne onom koji se sada tukao sa trojicom, ali bilo je to nepotrebno. Čovek guste kuštrave kose, iz koje su svetlucale bele vlasi, dolazio je gegajući se u hodu, dok su se ona trojica batrgala oko ulaza pokušavajući da se postave na noge.

— Opet si mi za petama! Jednom ćemo o toj stvari odlučivati pesnicama! — reče visoki ljutito.

— Udaraš brzo... Ali ipak ti ne preporučujem da tu brzinu isprobaš na meni — veselo odvрати kuštravi.

Visoki uzdahnu i pođe dalje. Kuštravi mu se pridruži. Išli su neko vreme čuteći, a zatim visoki upita:

— Zašto si pošao za mnom?

— A kako da ne pođem? Izideš jednom u dvadeset dana, pa ni tada ne misliš kuda ideš. Evo kud si zabasao! Po sredini Sohoa. Eno ga Pika-dili cirkus... Ovde je bolje kad su dvojica — gundao je kuštravi.

— Slušaj Same! — htede da se usprotivi visoki.

— Znam, znam! Reći ćeš da Donaldu Sikertu ne treba dadilja... — prekide ga kuštravi.

— Ne pominji to ime! Znaš da ga godinama nisam koristio! — sad već ljutito reče visoki.

— Eh, milion mu imena i prezimena! Uvek pogrešim!... A i ne svida mi se ime Keb Dženiks... To nije nikakvo ime za kralja ponoći... Zar ja, Samjuel Makferson, stari mornar i morski vuk, pa da se družim sa nekim Kebom Dženiksom?! — zanovetao je kuštravi.

Donald Sikert se nasmeja i lako munu Makfersona u rebra. Ču se zvuk sličan udarcu malja po izdubljenom deblu.

— Ipak se trudi da me zoveš Keb. Nije se jednom dogodilo da smo imali neprilika zato što ti zaboraviš kako treba da me zoveš — opomenu ga Sikert.

Lun je već dve godine prosto bio „nestao“. Tek u danima kad novinari nekog lista ne bi imali zanim-

ljivu aferu, pokušavali bi da konstruišu nešto oko nestanka Luna, kralja ponoći. Ali nijedan nije verovao da se taj čudni čovek muči hemijskim formulama, laboratorijskim eksperimentim i računanjem pomoću novog elektronskog mozga. Čovek dugo uvežbavan da postane gangster, već davno se oteo podzemlju i postao veliki naučnik. Ali ostala je nužda da skriva svoje ime i da bude oprezan. Jedino je grubi mornar Samjuel Makferson, koji je teška srca ostavio more da bude uz omiljenog druga, znao gde živi i šta radi tajanstveni Lun. Jedini je on i mogao da ga prati i da mu se nađe u blizini, ako zamišljeni naučnik zapadne u kakvu opasnost, ophrvan naučnim mislima i eksperimentima i dok se u njemu ne probudi priroda smelog avanturiste i neverovatno veštog i upornog borca.

— Ti si se malo zabavio sa onom trojicom — reče Lun. — A ni meni ne bi smetalo da se „razmrđam“ u kakvoj fer igri.

Makferson je znao da se to Lun šali i da je to jedan od njegovih načina da ga opomene zbog preterano brzog odlučivanja da upotrebi ogromne pesnice. On je Luna voleo i cenio više od bilo kog čoveka. I kad bi pomislio da Lun treba da upotrebi pesnice olako i bez nužde, onda bi video samoga sebe i zastideo bi se svoje spremnosti da se potuče i za najmanju nepravdu.

— Nisam ja to zbog sebe... Ali onaj vratar poziva da se vide gole devojke... Znam te ljude koji žive oko noćnih devojaka — uzdahnu Makferson i pesnice mu se ponovo i nehotično stegoše.

U tom momentu nalazili su se u skoro pustoj Buršajr ulici. Začuse kako neko čudno trči za njima. Okrenuše se i ugledaše starog čoveka, koji je s mukom i nesigurno poskakivao. Čim vide da su stali, prede i on u hod, ali je bilo očito da ide baš k njima. Kad ih sasvim pri-

stiže, ugledaše izubijano i izgrebano lice uokvireno vlažnom, pomršenom belom kosom. Jedno oko jedva je virilo iza modrih i natečenih kapaka.

– Oh! Dobro je što sam vas stigao... Jedva sam uspeo. Molim vas... Pre svega hvala!... Ovaj... Ne znam kako da počnem... – isprekidano i dahćući je govorio starac.

– Ko ste vi? – upita Lun.

– Ja sam nesrećnik... koga je ovaj gospodin spasao iz šaka onih ubica. – odgovori starac pokazujući na Makfersona.

– Kad sam ja to vas oteo? – začudi se mornar.

– Oni su me uvukli u pomoćni hodnik. Tukli su me, a vratar je dalje uzvikivao svoj poziv u lokal. Oni mi moraju vratiti kćer... Moraju vratiti moju Sju! Ja njima ne verujem! Drus će mi jednom platiti moju Sju – jadikovao je starac.

– Ko je Sju? Ko je Drus? O čemu vi govorite? – pitao je Lun zastavši i posmatrajući starog neznanca.

– Onaj ko je tukao Bibinsa i Paunda mora biti džentlmen i hrabar čovek – nastavi starac.

– Ko su Bibins i onaj, kako reko-ste?...

– Paund! Propalica Paund! Podvodač, gadni makro... On je kriv za mnoge nesreće – nastavi starac uzbuđen i uznemiren.

Kočnice na jednom kolima škripnuše tako naglo da se njih trojica, trgoše. Automobil ih beše mimoišao. Iz njega istrčase četiri čoveka i uputiše se prema mestu gde je starac pričao dvojici nepoznatih ljudi. Dok četiri pridošla čoveka nisu ni prišla, začu se ponovno kočenje. Iz drugih kola, koja stadoše naspram grupe, izidoše ona dva džina sa jednim omalanim čovekom kome je šešir skrivao oči i dobar deo lica.

– Hej Braune! Dodite ovamo! – zvali su džinovi.

Za to vreme ona četvorica su se postavljala tako da onemoguće uzmak starcu i njegovim nepoznatim sagovornicima.

– Skloni se... Oni su ubice... Ne želim da i vas uvučem u smrtnu opasnost – šaputao je starac Lunu i Makfersonu.

– Ne plašite se. Oni vam ne smeju ništa – reče Lun i brzim pogledom osmotri pridošle.

Starac htede da se preda napadačima, ali ga Makferson ne baš nežno skloni iza sebe i pode prema onoj dvojici kojima je već bio »poklonio autogram«, kako je ponekad u šali nazivao upotrebu svojih ogromnih šaka.

– Starac je u mom društvu! Gubite se odavde! – viknu Makferson i pode im u susret.

Lun već beše ocenio položaj svog druga. Imaće posla sa trojicom, ali je i to bolje nego da ona četvorica ostanu iza leda. Zato se Lun baci na njih i borba poče brzo i neočekivano. Napadači su mislili da će njih sedmorica lako izići na kraj sa dvojicom, jer starca nije trebalo računati. Zato ih za trenutak zbuni napad ova dva neznanca. To je bilo dovoljno da smanji njihovu ogromnu prednost. Makferson udari bližeg gorostasa i ovaj se zanesse. Drugi se baci na mornara, ali nalete na Makfersonovu levicu. Bio je to jedan od onih udaraca kad pogodeni ne zna šta se dogodilo i nikada ne može da objasni šta mu je to samlelo usne i zgnječilo nos kao da je naleteo na topovsko dule.

Ali uzalud bi Makfersonovi udarci pogadali da u tom trenutku u borbu ne jurnu i stari Braun. Treći napadač u ovoj grupi beše zašao Makfersonu iza leda i podigao tanak i svetlucav bodež. Starac se baci na njega i obesi mu se na leda. Makferson se tada okrenu i ugleda ruku s nožem. U magnovenju je zgrabi i savi. Nije se nadao da je tako slaba i da će odjednom popustiti. Tek kad starac odskoči vide da je omaleni čovek razrogačio oči i da mu drška noža viri iz trbuha, a niz ruke teče krv. Teturao se pločnikom mrmljajući:

– Psi... Ubili ste me... Prokleti!...

Videći šta se događa, džinovi ustuknuše. Mašiše se za revolvere, ali pred njima je Makferson već držao uperen ogromni kolt.

— Bacite oružje! — viknu im pretećim glasom.

Oni shvatiše da će ovaj čovek pucati i poslušашe bez kolebanja. Oružje zveknu i oni pokunjeno prihvatiše malog zločinca, koji je izdisao. Vukli su ga prema automobilu.

Za to vreme Lun se obračunavao sa onom četvoricom. Dvojica su već bili onesposobljeni i uzalud su pokušavali da se iz klečećeg položaja usprave i stanu na noge.

Ali zato su preostala dvojica visila o Lunu, koji je uzalud pokušavao da ih se otrese. Jedan ga je držao preko ruku, a drugi mu je s leđa stezao vrat. Lun je morao da štiti vrat, pa nije smeo da opusti ramena. Ostalo mu je samo da steže onog pred sobom i traži priliku za neki od veštih zahvata.

Tada pristiže Makferson. Kao čekić znažno pesnicom udari onog koji je visio na Lunovim leđima. Ovaj samo jeknu i skliznu licem o pločnik.

— Četvorica na jednog! Devet mu miliona morskih sisara! — vikao je mornar razjareno gledajući onu dvojicu da li će koji ustati.

Za to vreme Lun se oslobodi zahvata i njegove pesnice se pretvoriše u zahuktale maljeve, koji za tri sekunde sa desetak udaraca onemogućišе da se lice ovog čoveka prepozna. Makferson je to gledao zadivljeno.

Ona dvojica su vukla smrtno ranjenog zločinca ka automobilu, a motor je urlao, što je potvrđivalo da nisu bili sami u kolima. Oni skoro u istom momentu krenuše niz ulicu kad se iza ugla začuše sirene policijskih kola. Neko je sigurno bio izvestio policiju o krvavoj tuči na ulici.

— Ovuda! — viknu starac i odšepa prema jednom prolazu.

Lun i Makferson potrčaše za njim.

— Kuda nas vodiš? — upita Lun.

— Ovuda ćemo u Ulicu Bernard sent Vardur, a posle ćemo umaći — odgovori starac.

— Zašto mislite da treba da umaknemo? — upita ponovo Lun.

— Bilo bi suvišno objašnjavati čija je ono krv na pločniku — odgovori starac.

Uskoro se pomešaše među noćne prolaznike i skrenuše ka Oksford Stritu. Lun je razmišljao o čudnom noćnom sukobu. Sa strane je posmatrao izubijanog starca, na čijem licu se jasno ocrtavala tuga. Šta je učinio da se to lice tako nabora i da oči izgube sjaj. Šta je to izbelelo starčevu kosu? Zašto su ga tukli u prolazu noćnog lokala?

Lun zažele da čuje starčevu priču. Zato pozva prvi slobodni taksi. Njih trojica udoše. Lun reče adresu mirnog kluba ljubitelja elektronske muzike, čiji je član bio pod jednim od svojih imena. U klubu je postojala dobro izolovana mala dvorana u kojoj je svirala muzika neobičnih instrumenata. Tamo je bilo i ugodnih kutaka bez muzike. Najprijatniji je bio na terasi sa koje se video put prema mostu Voksal. Lun je uskoro naručio piće za starca i svog druga Makfersona.

II

Devojčica se bila tek rodila, a ja sam otišao u rat — počinjao je svoju priču stari Artur Braun. — Konstansa nije bila žena koja može da izdrži...

Nastavljao je priču o mladoj ženi, koja je bila jedna od najlepših u celom Majferu, ali i slabog karaktera. Neuredan život, piće i neprospavane noći otvorili su brzo rane na osetljivim plućima mlade žene. A kad se on vratio iz rata, namučen i ostareo, zatekao je svoju ženu Konstansu na umoru. Sahranio ju je jednog toplog letnjeg dana u prisustvu tri svoja ratna druga i male Sju, kojoj je tada bilo šest godina.

Artur Braun nije odmah imao posla. Nemačka bomba bila je uništila malu agenciju za trgovanje nekretninama, u kojoj je ranije radio. Poginuli su i vlasnik agencije i njegova žena. Zato se Artur zaposlio u Sohou. Radio je u velikoj radionici za opravku automobila. Bio je i vratar i knjigovoda naloga. Mislio je da će uskoro naći nešto bolje. Ali vreme je prolazilo, a starom čoveku je sve teže bilo ne samo da nađe novi posao nego i da održi ovaj.

Za to vreme je njegova kći rasla. Mala Sju je postala lepa devojka. Jednom ju je video neki Vinters, bogati poslovni čovek. Predložio je Braunu da Sju zaposli kao čuvarku magacina, pozorišne opreme.

— A to »pozorište« bilo je, u stvari, onaj noćni lokal pred kojim sam vas ugledao — uzdahnu starac.

— U »Plavoj Dijani«, tako se zove ona jazbina, Sju je dobila platu četiri puta veću od moje... Kasno sam shvatio zašto je to tako...

Devojka je krila od oca šta se tamo događa. Luksuzan i razvratni život brzo je zarobio siromašnu lepoticu. Postala je ljubavnica vlasnika »Plave Dijane«, nekoga Baka Vintersa.

— Pokušavao sam da je otrgnem, ali ona nije htela više ni da me vidi... Bilo mi je žao... Patio sam...

— nastavljaio je tužno starac.

Devojka je odlučno odbacila sve očeve savete. Ali jednoga dana iznenada je stigla i rekla da se udaje. Otac se ponadao da će se nešto izmeniti, ali se ubrzo razočarao. Sju je postala žena izvesnog Roja Drusa, ali je ostala u Vintersovoj blizini.

A onda se jednog dana našla blizu Dovera. Nekakvo društvo je jedrilo uz obalu na malim jedrilica. Ona u kojoj je bila Sju zadržala se i kad je počeo vetar. Prevrnula se blizu obale i svi su se spasili, a Sju se jedina udavila.

— Telo joj nije nađeno i ja ne verujem da se sve to dogodilo. Ver-

ovatno su prodali moju devojčicu... Dosadila je razvratnicima i oni su je poslali nekud u Aziju... Nije se ona utopila... Ne verujem! — Ona je bila najbolja plivačica... Razumete li? Najbolja! — završi starac dok su mu se krupne suze kupile u uglovima očiju.

On ih iznenada i brzo obrisa.

— Zašto bi izmislili njenu smrt? Mogli su je nagovoriti da otputuje — primeti Lun.

— Ali muž ju je osigurao na pet hiljada funti. Plaćao je ogromnu premiju... A osigurao ju je tako skupo, jer je mislio da to i iskoristi — odgovori starac.

— I vi mislite da je ona živa? — upita Lun.

— Ne znam... Mislim... Hoću da znam istinu... Neka mi daju dokaze... Ne verujem ni policiji... Nikome — sad je starac glasno plakao.

— Prestanite — blago reče Lun.

— Ja ću vam pribaviti te dokaze, ili ću je pronaći.

— Kako ćete to učiniti? — upita starac.

— Postoje mnogi načini. Ja znam neke od njih — odvrati Lun i pri tome steže pesnicu tako da mu koža među prstima pobebe.

Starac ga je neko vreme ćutke gledao, a zatim reče:

— Ne znam zašto, ali mi se čini da ćete vi učiniti ono što drugi nisu ni pokušali.

Lun preporučio starcu da se uklanja s puta Vintersu i njegovim gangsterima. A kad Braun reče da mora raditi, Lun mu napisao ček na pet stotina funti i zatražio obećanje da će napustiti posao i skloniti se negde dok se stvari ne raspletu. Starac objasni da je odavno želeo da obide neka mesta u Francuskoj gde je učestvovao u ratnim orkšajima.

— Svratio bih u Pariz. Jednom sam tamo bio sa Konstansom... Volio bih da vidim ta mesta, jer ovo je prilika — zaključio starac.

Lun klimnu glavom.

— Putujte već sutra. Ja ću poslati svog advokata da uredi šta treba sa vlasnikom radionice — reče mu i zatraži adresu.

Bila je prošla ponoć kad Lun i Makferson iziđoše iz kluba.

— Da svratimo do »Plave I« predloži Lun.

— O-ho! Devet mu jarećih koža i doboša! Tamo bismo se mogli opet susresti sa onim trulim džinovima. I sama pomisao na to oduševljava me! — prihvati Makferson.

— Ipak treba imati u vidu da si onom »mališi« savio ruku tako da je zario sebi u trbuh golu oštricu noža — primeti Lun.

— Ne misliš valjda da ću te samog pustiti tamo? — prestrašeno reče mornar.

— Ako baš nećeš... Obojica ćemo malo izmeniti izgled. Tada ćemo moći slobodno da pogledamo »Dijanu« — odgovori Lun.

Pola sata kasnije izlazili su iz široke garaže u Ordonans Hilu automobilom iz čije se velike, ali neugledne karoserije skrivao izvrstan motor snage tri stotine konja, izraden van serije i po izuzetnoj Lunovoj narudžbini.

Makferson je mrmljao svoje čudne psovke i opipavao golu lobanju. Mislio je kako li se zvaše onaj ošišani glumac, pa da to kaže Lunu i izrazi svoje neslaganje sa takvim »plagijatom«, ali mu je ime Jula Brinera izmicalo iz sećanja. On se krišom opet pogleda u ogledalce montirano na štitu protivu sunca i ispred sedišta. Bilo mu je čudno da sebe vidi ovakvog. Uvek ga je Lun maskirao kao starca, grubog i naivnog radnika, bogataša skorojevića i slično, ali nikada ovako u čudnu ličnost obrijane glave sa naočarima u zlatnim okvirima i obojenog... Da, koža mu je imala boju istočnjaka, a oči su sa nekoliko poteza naročitim sredstvom dobile kos izgled.

— Siguran si da ćeš me moći opet pretvoriti u ono što sam bio? —

smeškajući se upita Makferson i ugasi lampicu, koju beše upalio u kolima da se ogleda.

Lun se samo glasno smejaao ne odgovarajući ni na mornareva pitanja ni na čudne psovke.

Uskoro se nadoše pred »Plavom Dijanom«. Lun je propustio ispred sebe utegnuto Makfersona, koji je razmišljao šta li bi se desilo od njegovog večernjeg odela da se nekom nuždom morao bolje razmahnuti. Sam Lun je inače imao opaljenu kožu, koja je lepo pristajala licu na kome bi blesnuli beli snažni zubi i čiste beonjače zdravih očiju. Istina, ta boja kože nije bila stvorena na morskoj obali, nego pod običnim kvarc lampama u časovima neophodnog odmora. Malo promenjen način češljanja kose, veštački ucrtan ožiljak na jagodici i onaj skriven u obrvi, činili su da je bilo veoma teško prepoznati čoveka kakav je bio do pre nepunog sata.

— Uдите! Poslednji nastup večeras! — viknu vratar, a zatim tihim glasom šapnu: — Devojke vam stoje na raspolaganju u maloj sali iza desnog zastora uz doplatu od pet funti. Tamo ih možete upoznati...

— Imate li još kakvu preporuku?

— odvrati Lun pitanjem i pri tome vrataru spusti u šaku čitavu funtu.

Ovome sinuše oči i brzo reče:

— Sve devojke su lepe. Klonite se samo besomučne Fineje... Španjolka je zmija.

Trenutak kasnije obraćao se dvojici ljudi koji su dolazili k noćnom lokalu. Vikao je o golim devojka.

★

Sedeći u udobnoj loži i posmatrajući neprimetno publiku, poslugu i sve ostalo, upadljivo se oduševljavao »spektaklom«. Pri tome je mislio koliko li bi napora trebalo da se veliki grad očisti od ogromne trgovine porocima i od one armije gangstera, čiji centar u Londonu je Soho, a možda jedna od žila kucavica baš u »Plavoj Dijani«.

Pri tome se seti priče o tri zločina. Zabeležio ju je čovek koji je pozna-
vao svet. Ona je prepričavana na
razne načine, ali njena suština je
bila u sledećem:

•U Sohou su bila tri čoveka. Prvi,
Italijan, trebalo je da nožem usmrti
vezanog čoveka. On je vikao, pso-
vao, dozivao svece, plakao, molio se
bogu i konačno usmrtio čoveka.
Posle ga je grizla savest i godinu
dana nije mogao da nađe mira i
sna... Drugi je bio Francuz. On je
bio sa ženom. Kad je dobio nalog da
ubije vezanog, on je prišao žrtvi,
pogledao je u oči, još dva puta pote-
gao dim iz cigarete i konačno podi-
gao nož. Sjurio ga je žrtvi u trbuh i
vratio se da onoj ženi šapuće nežne
reči. A Englez nije ni saslušao priču
do kraja, već je žrtvi zabo nož u
trbuh i nijednog momenta više nije
na to mislio.

Na neki način ovom prilikom je
iskazana razlika u naravima po-
dzemlja pojedinih zemalja. Ali ovde
u Sohou i Italijani i Španci i Englezi
ponašali su se kao taj Englez. Lun je
to znao i nije se nadao olakoj
istrazi u ovoj mračnoj sredini.

U pauzi, između dve tačke svlače-
nja, na podijum izađe visoka crnka
raspletene duge kose, koja joj je se-
zala ispod pojasa i bleštala sjajem
antracita.

— Slavna Fineja! Muzika! — vi-
knu vižljasti mladić obučen u odelo
toreadora, a zatim nestade iza
crvene zavesе, koja beše spuštена
naročito da čini pozadinu crnoko-
soj pevačici.

Pevala je španske pesme, a na
kraju se pojavi onaj mladić i ona sa
njim odigra neku strastvenu igru
udarajući kastanjetama. Suknja joj
se podizala kao da je zahvata vihor,
a duga, bestidna bedra ove žene
preplitala su se u vatrenom iza-
zovu.

Lunu se učini da je njen pogled i
pored slabog svetla dopro do njega.
Kao da je ona videla i u mraku i pri-
stala da ove večeri pogleda samo

ovog visokog, preplanulog i snaz-
nog muškarca.

Sledeći deo programa je bio brzo
završen i gosti počеше da izlaze.
Samo neki podoše prema zastoru.
Lun i Makferson takode podoše
tamo.

Bila je to neka vrsta •privatnog
kutka za umetnike•, u koji su ipak
mogli stupiti svi oni koji bi dvojici
stasitih čuvara pružili pet funti. U
ovoj sali nije bilo stolova, već samo
jedan dugi pult, oko koga su optrča-
vali barmeni i pružali piće. To je
davalo mogućnosti igračicama i
pevačicama da se pomešaju sa go-
stima. Bilo je očito da ovde imaju
pristup i druge neke devojke, jer ih
je bilo mnogo više nego što je učest-
vovalo u •spektaklu•.

Na kraju pulta, baš uz jedna
vrata, stajala je Španjolka. Sada je
bila u haljini za večе načinjenoj od
nekakve crne svile prekrivene ti-
lom. Haljina je ocrtavala svaku li-
niju tela.

— Ova više pokazuje kad je obu-
čena — šapnu Makferson. Lun je
ćuteći gledao ka Fineji, a ona kao
da je baš njega čekala, sevnu očima
i pomače se da između nje i ostalih
gostiju ostane mesta baš za Luna i
njegovog prijatelja. Čim oni tamo
stadoše, ona uzviknu nekoj devojci
iza sebe.

— Hej Dži! Dodi i zabavljaj ovog
medveda obrijane glave!

Makferson napravi tobože uvre-
deno lice. Ali kad mu pride rida i
punačka devojka, čije su grudi pri-
lično buntovno razmicalе duboki
izrez na grudima, on joj reče:

— Znam da smo rođeni jedno za
drugo. Jedino ne mogu da shvatim
kako smo do sada mogli uopšte da
ostanemo u životu jedno bez dru-
gog.

— Ah, dragi! — odgovori devojka
i obesi mu se o mišicu. Za to vreme
je Lun stajao pred lepom crnkом i
govorio joj:

— Vi ste Fineja. Govore: •Klonite
se besomučne Španjolke! Ona i
zmija•!

– A vi ste hrabar čovek i baš želite poznanstvo sa „besomučnom“! – odvrati ona gledajući ga kroz poluspuštene trepavice.

– Ima li načina, da se sazna šta je istina, a šta nije?

– Na šta mislite?

– Na istinu o vama – objasni Lun.

Ona ga shvati i počuta. U jednom momentu sleže ramenima i ispi ostatak koktela iz svoje čaše, mahnu barmenu da joj da novo piće i konačno uzdahnu.

– Imam nekakav čudan instinkt. Još dok sam bila na podijumu osetila sam da ste vi... Hm! Ne znam kako da kažem. Vi ste Neko. Vaš pogled je brzo odmeravao sve ljude i stvari. Sve ste videli... Vi ste i sada Neko... Pred Finejom su svi nemoćni... A vi...

– Čime se ja razlikujem? – upita Lun.

Pri tome pokušava da se osmehne, ali zbog nečega nije mogao. Žena pred njim bila je neobična. Da ga je neko naterao da objasni osećanje, verovatno bi rekao da je ona biće od koga se ne može odbraniti – u slučaju da ona pride prva, da se ženstveno poda. Svojim odgovorom na njegovo pitanje ona učini onaj korak koji razoružava i osvaja.

– Vi niste samo muškarac... Vi ste čovek-muškarac! Kad žena stane uz vas, s pravom na vašu ljubav, onda ona drhti od uživanja što je Žena jednog Čoveka, velikim slovima... Ali šta ja pričam – govorila je polako.

– Ne vidim zmiju – reče Lun.

– Nema zmije... Lažu! To je samo usamljena, ponosna žena, koja se ovde ne prodaje... A uvek je ovde, da gleda niskosti života – odvrati ona i opet ispi piće.

Lun je razmišljao šta dalje da kaže i učini, ali ga ona prekide u razmišljanju.

– Imate li revolver? – pitala je ozbiljno.

– Nemam – odvrati Lun iako je imao jedan pod pazuhom, a drugi

minijaturne izrade vezan pod kolonom.

– A da li su vam kola izuzetno brza?

– Nisu spora.

– Smete li me nekud odvesti?

– Smem. Poveo bih i gospodina Čenga.

– Možete i onu loptastu Dži. Ali imajte na umu: jedan gad voli da progoni onog ko mi se približi – smešeci se reče Fineja.

– Podimo – reče jednostavno Lun i dade znak Makfersonu da ga sledi.

– Požurimo. Sigurno onaj gad sada motri na mene i već sprema svoje razbojnike – dodade pevačica.

Dok su izlazili već opustelim stepeništem iz pobočnog hodnika im put prepreči čovek koji je nervozno žmirkao i bio mršav kao sušena haringa.

– Halo Fineja! Hteo bih da ti nešto kažem – reče on.

Za njim su pristizala dva ogromna čoveka, čije su modrice i otekline na licu očito govorile o skorašnjoj tuči. Lun i Makferson poznađoše Paunda i Bibinsa.

– Ne želim da te vidim. Jednom ću ti prerezati grlo! – ciknu Španjolka.

U tom momentu za ovom dvojicom stiže jedna žena, koja zastade uz ogradu stepeništa i ostade da s interesovanjem posmatra ono što se događa.

– Ne možeš otići s nepoznatim ljudima – reče onaj mršavi i pruži ruku k Fineji.

– Ne diraj me, prljavi gade! – vinu ona.

– Dama je rekla da joj ne smetate i zato bi bilo vrlo razložno da se udaljite – reče ozbiljno Lun.

– Vi to meni?! Zar će me u „Pia-voj Dijani“ bilo ko učiti ponašanje?! – skoro zapanjen i modar od besa prosikta mršavi.

Ona dva džina joj preprečiše put. Ali tada Makfersonove pesnice po-

godiše podnadula lica i dva Drusova momka se skotrljaše niz stepenice. Makferson je trčao za njima. U tom momentu Drus izvuče pištolj. Nišanio je u Luna.

– Nikad nisam promašio! Dignite šape! – viknu on pretećim i uzbuđenim glasom.

Lun zastade i polako diže ruke, ali Fineja nastavi da silazi kao da se to nje ne tiče. Dole su Drusovi pratioci pokušavali da ustanu i ponovo naleteše na Makfersonove pesnice. A tada ona žena uz ogradu stepeništa otvori tašnu i izvadi mali revolver. Kako je bila iza Drusovih leđa, a on je očito znao ko je ona, nije obratio pažnju na njene korake sve dok ona ne prisloni oružje uz njegova rebra i ne viknu:

– Dole to oružje, ludače! Želiš ovde da zamesiš kavgu!

Lun pomisli da to mora biti vlasnica lokala, ili neko od koga Drus strepi, jer ovaj odmah spusti oružje i nestade bez reči u hodniku. Neznanka se osmehnu Lunu i Fineji i vrati se otkud je i došla. Izgledalo je da je pošla za Drusom.

– Ko je ona? – upita Lun.

– Drugi put je vidim. Znam samo da je najlepša žena koju sam ikad sreća. Da li vas zbog toga zanima njeno ime? – upita Fineja.

– Sreo sam i lepšu ženu. Hteo sam samo da znam kome treba da zahvalim što me je oslobodio onog zagrižljivog nitkova – odvrati Lun.

Makferson je posmatrao dva isprebijana grubijana, koji su jedan blizu drugog ležali nemoćni da ustanu.

– Sve više je ljudi koji imaju gadne šake – kroz odebljale usne reče Paund.

– Mislio sam da posle onog čupavog majmuna neću skoro naleteti na »majstora«... Ovaj mu je brat – odvrati Bibins i pljunu krv.

Lun je mislio o neobičnoj okolnosti što je naišao baš na Roja Drusa, muža utopljene Sju Braun. A upravo zbog njega je došao ovamo.

Sada je imao Fineju, koja poznaje Drusa. Trebalo je to iskoristiti i on požuri da je odvede.

– Podimo u kola – pozva on Makfersona.

– Nema moje devojke. Kidnula je nekud – reče mornar.

– Zar ne bi mogao da je prežališ? – upita Lun.

– Ne mogu! Tugujem, umirem od žalosti! – reče Makferson.

– Može li vas ko utešiti? – začu se glas sa stepeništa.

To se vraćala ona neznaka, koja je oterala Drusa. Dolazila je zakopčavajući lak brokatni ogrtač.

– Oh, gospodo... Ja vam se klanjam – odvrati Makferson.

Bilo je pravo čudo kako je nekada neotesani mornar Makferson za pet godina uz Donalda Sikerta, naučio ne samo da se ponaša vrlo ugladeno, nego i da bude kozer, da se brzo prilagodava svim situacijama i čak da šarmira. Jedino je bilo teško skrivati veličinu njegovih pesnica. Sada je on gledao ženu čiji laki hod, uzan pojas, bogati kukovi, čvrste grudi i sveža koža čine zanosno delo prirode... Odmah je znao da ona počinje neku igru i prihvati izazov.

– Biti vaš rob, dovoljna je uteha za sve što je u životu izgubio Čeng Hetong – odvrati Makferson.

– Obožavam Brinera, a vi ste Jul dalekog, tajanstvenog Istoka – smejala se koketno žena, prilazila mornaru, ali i nehotično osmatrala Luna i pevačicu.

– E to! Baš to! Dragi Keb nisam, mogao da se setim na koga ličim – smejao se Makferson.

– A pored toga divila sam vam se dok ste se »poigravali« sa ovim čudacima – dodade žena i nade se usred društva.

– Zahvaljujem, gospodo...

– Hil. Zovem se Glorija Hil – reče ona i pride Fineji – Vas obožavam, jer divno pevate. Jednom smo se srele. Vi me se ne sećate?

– Mislim da smo se i upoznale na jahti gospodina Vintersa – reče Fineja zamišljeno.

– Tačno! Divno pamćenje! Onda smo stare poznanice – reče Glorija Hil.

– Mogu li vam predstaviti gospodu? – upita Fineja.

Gospoda Hil pruži ruku prvo Makfersonu, a onda Lunu.

Dok su oni razgovarali, na stepeništu se pojavi Drus. On je sada posmatrao čuteći, ali su mu oči i izraz lica odayali mržnju. Ona dva njegova telohranitelja su ustajala.

– Da se sklonimo iz ove neprijatne okoline – reče nova poznanica.

Svi se ubrzo nadoše u Lunovom automobilu, koji bešumno kliznu iz senke drveća i skrenu iza ugla.

III

Vozeći ulicama, prelazeći mostove na Temzi i opet se vraćajući na levu obalu Lun utvrdi da dvojica snažna kola pokušavaju da ga drže u mākazama. On se osmehnu sam za sebe i poveze prema Bišof Gejtu, skrenu u Midlseks Strit i uz zavijanje guma probi se u uske ulice iza Spitsfild marketa. Ovakvu vožnju niko nije mogao da sledi. A i da su se gonjoci nalazili iza samih kola, zastali bi kad Lun istera na široki put prema severu. Uskoro on sasvim sigurno utvrdi da više niko ne uspeva da ga prati i skrenu prema šumarcima Eping Foresta. Tamo je znao svaki kutak, a sećao se nekadašnjih okršaja sa gangsterima oko Vudlendsa i velikog rezervoara.

– Postoji gostioničar koji gostima omogućuje da dočekaju svitanje – reče on skrenuvši na trenutak pogled ka Fineji.

– Svejedno mi je. Pokažite ono što mislite da vredi – odgovori Španjolka.

Na zadnjem sedištu Makferson je „goreo na živoj vatri“, jer je Glorija Hil držala njegovu desnu ruku i čas

zadivljeno opipavala kvrgavu mišicu, a čas prelazila prstima preko krupnih zglobova i spleta kao od čeličnih žica satkanih žila i mišića njegove šake.

– Nikada nisam videla ovakvu ruku. Verujem da bih mogla stajati na vašem dlanu – reče ona ne ispuštajući mornarevu šaku.

– Stajati malo teže... Ali sedeti biste mogli – nasmeja se Makferson.

– Oh, da... Mogla bih sedeti... Divim se snažnim ljudima – nastavi ona i još se čvršće pribi uz Makfersona.

Njena ruka pode po njegovim širokim grudima i tobože nehotično mu napipa veliki kolt pod pazuhom.

– Oho! Nadam se da niste gangster... ili još gore, policajac – šapnu mu ona na uho.

– Ne! Ja sam mornar – odvrati on i dodade nešto nerazumljivo.

Neprijatni razgovor prkide naglo zanošenje kola, koja skrenuše na uzan šumski put i zaustaviše se pred usamljenom zgradom. To je bila nekakva kombinacija izletničke kuće, kafane i farme. Lun zaustavi i pritisnu sirenu. Tri minuta kasnije vrata se otvoriše i ukaza se čupava glava sedog čoveka neobično visokog rasta. Imao je preko šest stopa visine. Lun je ovde često svraćao pre više godine, ali krčmar ga ipak poznade.

– Oh, gospodine Rajte! Dobro nam došli. Izvolite! – zabubnja njegov duboki glas.

– Eh, čika Smite! Dame me znaju kao Keba Dženiksa, pa će ih zbuniti to kako ste me nazvali – reče Lun.

– Pa da... Ja, ovaj znam... Ali uvek mi se svidalo devojačko ime vaše majke... I tako zovem vas Rajt... Ovaj, kako ono treba? – zbuni se starac.

Lun se smeja.

– Tajanstveni gospodin Keb Dženiks je možda još tajanstveniji mister Rajt... – počeo Fineja, ali očito ravnodušno i bez straha.

– A mister Čeng ima pod pazuhom pravi top! – prekide je Glorija Hil. – Mi smo zapale u čudno društvo. Ima nade da doživimo avanturu.

Umesto da budu zabrinute, ove žene su se radovale. Bez reči pođoše za starcem, koji ih odvede u natkrivenu terasu i pokaza stolove prekrivene čistim čaršavima. Blizu stolova bila je razapeta udobna lju-ljaška za više osoba. Žene potrčaše u nju i postaviše se tako da ostave mesto svojim novim poznanicima. Lun i Sem moradoše da sednu.

– Roj će poludeti što nije uspeo da nas prati i da spreči moje poznanstvo s gospodinom... zovimo ga Keb – reče Fineja i jače odgurnu čitavu lju-ljašku.

Ostali joj pomogoše. Lun iskoristi priliku i nastavi razgovor.

– Ko je Roj i kakvo pravo ima da vas sprečava? – upita on trudeći se da ne gleda razgoličena Finejina kolena.

– Oh, ne znam treba li... On je... ovaj šef, »Plave Dijane« – odgovori ona.

– Zar nije vlasnik? – upita Lun.

– Ne! vlasnik je izvesni Bak Vinters – odgovori Fineja i zamišljeno podavi noge na sedištu tako da joj kolena dodoše na Lunovo krilo.

On nije nalazio načina da izbegne izazov, ali ga spase stari gostioničar.

– Francuska čorba, jaja sa šunkom i piće po želji! – ogłosi se on postavljajući sto.

Zora je već bila svanula i niska brda prema istoku obojiše prvi sunčevi zraci. Oblačići prema moru su bili retki i plovili su lagano kao stado mirnih ovaca.

– Oh, kako je lepo! Jednom sam sama, slobodna! – uskliknu Glorija Hil vrteći se radosno podijumom za igru.

– Zar niste uvek slobodni? – upita Lun.

– Ne, nisam... Ali ne govorimo o tome – odvratila žena.

– Ja ću vas osloboditi, makar morao zadaviti devet troglavih zmajeva Makfersom.

Ona mu se nasmeja i sede uz njega.

– Morali biste potopiti čitav jedan brod, ubiti bar dvadeset ljudi i rasterati još pedeset – reče ona i zabode viljušku u mirisno parče pržene šunke.

– Vina! Vina uz doručak! To je po španjolski – uzviknu Fineja.

Lun je razmišljao o Glorijinim rečima. Jesu li one slučajno izrečene i istinite, ili je ona sama sve izmislila. Zato poče razgovor o tome kako da se provede dan.

– Ja ne želim nikud da idem. Ovde ću tražiti sobu da spavam koji sat, a onda do večeri uživati u šetnji po šumi – reče Glorija.

– Čudno je da baš vi volite šumu i tišinu – primeti Lun.

– Zašto? – okrenu se Glorija.

– Žena koja sama izlazi iz »Plave Dijane«... Ne verujem da ste pesnički raspoloženi – odgovori on.

– A ja ne verujem da ste vi tamo došli da tražite uživanje u svlačenju jadnih devojaka... Ili još gore, da njih odvedete za svoje zadovoljstvo – zamišljeno je govorila Glorija.

– Ali mi smo... Pa, ovaj... kolebao se Lun.

– Hoćete reći da ste ipak pokupili dve žene? Istina je da liči na ono zbog čega se dolazi u »Dijanu«. Ali nije to. Mi smo se nekako osetili... Vas dvojica niste beznačajni, plašljivi trgovci ili palanački službenici, koji hoće jednom da »nešto dožive« i da posle celog veka likuju kako njihove žene i ne slute da su oni ljudi koji imaju »dvostruki život«... Ali ko ste vi? Zašto ste došli u »Dijanu«? – upita na kraju Glorija.

– Mene to i ne zanima. Kad vidim čoveka, znam da li je džentlmen ili nije. Ova dvojica mogu imati poverenje svake žene – upade Fineja.

Lun na časak razmisli, a zatim se odluči da otvoreno razgovara:

— Mi smo prijatelji jednog starog čoveka. Možda ste čule za oca izvesne Sju Braun.

Dok je to govorio ne izmače mu istinsko interesovanje za razgovor koje se ocrta na licu Glorije Hil.

— Zar? Ta jadna žena je žalosno stradala — reče ona.

— Da, utopila se. Ali njen otac to ne veruje — dodade Lun.

— Verovao bi da malo bolje poznaje i shvata onog zločinca Drusa — upade Fineja.

— Ali Drus je bio njen muž — primeti Makferson.

— Da! Muž joj je bio Drus, ljubavnik Vinters, a ona se utopila jer je bila osigurana na pet hiljada funti u korist muža. Pa zar da se ne utopi? — pričala je Fineja.

Ali pri tome nije pazila kako njene reči primaju ostali. Izgledalo je da je i ne slušaju, ali pogledi Luna i Glorije se ukrstiše. On oseti da je Glorija uzbuđena ovim što je pevačica rekla, ali da želi da to prikrije. — Umorna sam... Idem da od starog potražim jednu sobu. A vi gospodine Čeng dodite da me probudite za ručak. Nikako pre! — reče ona i pripreti mornaru, a zatim ode.

Lun iskoristi trenutak kad je Fineja otrčala da uzbere jedan cvet sa ivice terase.

— Telefon. Pripazi i oslušuj. Aparat je u levom džepu prednjih vrata automobila — šapnu on Makfersonu, koji odmah ode.

Pet minuta kasnije Fineja je otišla u svoju sobu osvrćući se prema Lunu. On joj mahnu rukom.

— I ja ću se brinuti da vas na vreme probudim — doviknu joj on ostajući pored pretrpanog stola.

Za to vreme Makferson je u podrumu zgrade klečao uz telefonski odvod. Dve duge igle bile su zabodene u kabel, a jedva vidljive slušaoce smeštene u njegove ušne školjke. Lun ga je bio naučio kako

da se služi ovim uredajem. To je ponekad bilo od izvanredne koristi. A sada je kolutao očima slušajući razgovor:

— Halo Roje! — govorila je Glorija. — Oni stvarno njuškaju oko onog što ne treba. Ali ne znam ko su. Ne bih rekla da su policajci.

— A gde je Fineja? — pitao je sagovornik. — I gde se nalazite?

Glorija objasni gde je mesto, a zatim dodade:

— Obavesti o svemu Baka. Jesi li shvatio da su to ona ista dvojica?

— Koja dvojica?

— Pa oni što su ubili Dika Zvečarku. Samo se onaj medved ošišao.

— Ah! Je li moguće?! Slušaj onda! Dobro se zaključaj. Dolazim s momcima i te dve bitange neće otići iz te jazbine.

— Obavesti o svemu Baka i ne pravi opet gluposti. Fineja je sama otišla u sobu. A onaj lepota i ne želi da sa njom podeli postelju!

— Otkud znam? — ote se sagovorniku.

Glorija se nasmeja, a zatim dodade:

— Slušaj budalo! Ako opet postaneš šepRTLja zbog opake strasti prema Fineji...

— Ali, molim te, Ava!

— Umukni! To ime si izlanuo poslednji put. Ako ti se dogodi još jednom...

— Oprosti! Preklinjem te... Glorija! Zbunjen sam... Srediću se.

— Pokušaj, ili će te neko drugi srediti! — podviknu na kraju Glorija i ču se kako spusti slušalicu.

Makferson je još neko vreme osluškivao, a onda otrča da potraži Luna.

IV

Donoseći potrebne sitnice i jedan koferčić, Lun se peo u svoju sobu da se odmori. Makferson je već spavao u sobi do Glorijine. Ona mu je preko terase pripretila, a on je rekao da ostaje na "mrtvoj straži" u

njenoj blizini. Sada Glorija izide u hodnik i kao slučajno sreće Luna.

— Još niste otpočinuli, gospodine Dženikse — reče ona i izazovno mu se osmehnu.

U pogledu joj planu strast i koža oko usta dobi svetliju nijansu. Kod nekih žena to je znak gubljenja kontrole nad sobom. Istina, Lun je bio muškarac prema kome je žena mogla osetiti i naglu želju, ali Glorija Hil se tome podavala bez ustezanja.

— Otpratite me do kupatila — reče ona kao da je to sasvim prirodno.

— Trenutak, da ostavim ove stvari — reče Lun i odškrinu vrata svoje sobe, pa ubaci koferčić i pake-tiće.

Zatim pođe uz Gloriju ka kraju hodnika, jer je u ovoj staroj zgradi kupatilo bilo dograđeno u nekadaš-njoj sobici za posluhu. Bilo je pro-strano i svetlo sa ležajem za ma-sažu.

— Pustite vodu — reče Glorija. — A možete se i vi kupati... Kada je, u stvari, čitav bazen. Da li se kupate sa ženama?

— Nisam imao sreću ni da sret-nem takvu lepoticu — odgovori Lun i htede da se povuče.

— Otkopčajte mi ovo dugme — zatraži Glorija bestidno.

Lun se trenutak namršti, ali za-tim otkopča dugme i ne stize da se okrene, a žena se nade sasvim gola pred njim. I ova je poverovala da je svlačenje umetnost, pomisli on, ali i nehotično priznade da je priroda zaista najveći vajarski čarobnjak.

— Ja vam se divim! Vi ste žena kojoj bi svet pevao pesme, samo da nastupate kao zvezda lepote... Gde ste bili u dosadašnjem mome ži-votu? — govorio je on dok je Glo-rija očekivala.

— Vi ste još uvek obučeni — pri-meti ona.

— Ostaviću vas da se pomolim bogu. Grešan ne smem da pridem takvom anđelu. Smem li doći u

vašu sobu da vas obožavam i kle-knem pred vaše noge? — upita on zatim.

Ona se ćutke i značajno os-mehnu, uze malo vode na dlan i pljusnu je prema njemu. Lun zat-vori vrata kupatila. Iza sebe ču kako reza škljocnu.

U svojoj sobi on brzo raspredi čudne kutijice, stavi nekakve ku-glice u džep pidžame, proveri nešto na papučama i spremi se za tušira-nje. Glorija je izlazila samo deli-mično pokrivena frotirnim ogrta-čem. On oduševljeno zatrepta očima i utrča u kupatilo. Brzo se istušira i izide. Glorija ne beše zak-ljučala vrata i on uđe. Ležala je pre-krivena samo tankim čaršavom.

Lun sede pored nje. Na časak zadrža disanje i pri tome se, nepri-metno pod njegovom rukom, oslo-njenom uz Gloriju, isprazni bom-bica napunjena nekakvim gasom. Veliki majstor hemije imao je čitavu zbirku čudnih pronalazaka. Za trenutak je mogao da uspava grupe ljudi, imao je gasne bombe manje od zrna graška, eksplozivne ciga-rete koje su mogle srušiti pola kuće i stotine drugih »čuda« naučne he-mije. To znanje udruženo sa višego-dišnjim izučavanjem mnogih nauka, a naročito fizike, dalo mu je one čudne mogućnosti zbog kojih je i postao legendarni gonilac zločina širom sveta.

Sada je jedan od tih pronalazaka omogućavao da on ne ponizi ženu, ali i da ne padne u naručje stvore-nja koje još nije pobudilo u njemu osećanja. Nekontrolisano podava-nje strastima odlika je samo sla-bića, a Lun nije spadao u takve. Nje-gova ljubav je pripadala jednom biću, bila je dragocena, snažna, mogla je pričiniti neuporedivo veća zadovoljstva i sreću i njemu i volje-noj. A Glorija je bila žena za tre-nutne slabosti, za kratka uživanja i duga razočaranja.

— Ne znam zašto me san tako hvata — reče ona i pokuša da ost-ane budna.

— A ja sam mislio da treba da dodem... da vi to želite — reče Lun.

— Želim... Oh, želim! Ne odlazite... Šta je sa mnom... Tako mi se spava... Lezite uz mene... Prosto ne mogu da se odbranim od sna... — govorila je ona isprekidano i sve tiše, a zatim sklopi oči.

Lun uze njenu torbu i otvori je. Nade mali revolver, pa ga hitrim pokretima rastvori, izvadi iglicu iz mehanizma i slomi joj vrh. Oružje je bilo onesposobljeno. Vрати ga u torbu. U njoj nije bilo ničeg što bi otkrilo ko je ova žena. Nade samo koverat sa adresom: »Gospodi Gloriji Hil, Uprava »Plave Dijane«... Adresa ovog lokala bila mu je već poznata i on sve ostavi, pa još jednom pogleda Gloriju. Pride i povuče čaršav da bi je pokrio. Uze jednu tubu iz džepa pidžame i istisnu malo nekakve guste tečnosti, što zalepi uz ivicu kreveta, a zatim zadržavajući dah izide napolje.

U hodniku učini isto, a neprijetno utisnu tečnost i u ključaonicu Finejinih vrata. Zatim otrča u svoju sobu. Zaključa vrata i leže. Uskoro je spavao mirnim snom.

Tri automobila zaustaviše se na nekoliko stotina metara od izletničke krčme. Pažljivom posmatraču ne bi izmakla činjenica da su iz njih izišli sve grubi momci s rukama u džepovima. Dvojica su nosili kutije za muzičke instrumente. Pred njima je bio Roj Drus. On im pokaza kuću i objasni.

— Vidite ima li gostiju. Po mogućnosti zaposednite mesta pogodna za napad. Javite mi šta ste zatekli, jer ja ne mogu odmah da pridem. Poznaju me ona dvojica — reče on i dade im znak da krenu.

Drus i Paund su stajali iza kola, a Bibins je škiljio nadutim okom, osamljen na desetak koraka dalje.

— Danas ću ih napuniti olovom. Ne tiče me se ko su ni šta su! — skoro zareža Paund.

— Trebalo bi da ih odvedemo žive... Ali možda je bolje da nestanu — odvrati Drus.

— Ne svida mi se što je gazda poručio da ih želi videti i da se bez nužde ne puca — nastavi Paund.

— Ko može reći kad je nužda, a kad nije? Zar Dik Zvečarka nije potcenio neznance i pošao nožem na njih? Trebalo je odmah mašinskom puškom — glasno je razmišljao Drus.

Ljubomora zbog Fineje zaslepljivala ga je više od svega. Da ona nije bila umešana, Drus bi umeo da razmišlja i da hladnokrvno obavi i najteži posao. Ali pomisao da je ona baš sada uz onog visokog neznanca, dovodila ga je u stanje zaslepljujuće mržnje.

Dok su ova trojica čekali, ostalih devet ljudi nestade prema krčmi. Udoše i osmotriše terasu. Nikog nije bilo. Pojavi se samo stari vlasnik i ponudi goste da se smeste.

— Zar nema nikoga od gostiju? — upita jedan gangster.

— Ne. U ovo doba nema. Pred večer će biti puno, a noću imamo i odličnu muziku — objasni vlasnik.

— Ali naša dva prijatelja su se javila odavde — reče jedan od pridošlih.

— Mislite na gospodina... ovaj... Zaboravljam imena... Onaj sa mornarom? — reče krčmar.

— Da! Njih dvojica i dve gospode. Gde su oni? — čulo se prilično nestrpljivo pitanje.

— Ah, oni! Došli su u svitanje i otišli gore tek pošto su videli sunce. Ovde je lepo dočekati izlazak sunca, a onda se odmoriti do ručka — smeškao se krčmar.

— I oni sada spavaju? — upita jedan od momaka.

— Možda i razgovaraju... Oni su sa dve dame... Mi ne uznemiravamo goste kad treba da spavaju — odgovori krčmar u nadi da će mu to obaveštenje vratiti još koji put nekog od ovih momaka.

— Idem da javim Roju — reče jedan od njih i otrča.

Tih desetak minuta gangsteri iskoristiše da popiju po koju čašu.

Tada dode Drus i oni krenuše uz stepenište.

— Hej vi! Ne možete gore! Gosti spavaju! — uznemiri se gazda.

— Zaveži! — pripreti mu jedan gangster i brzo otvori kutiju za »violinu«.

Izvuče kratku mašinsku pušku i uperi je na krčmara.

— Ti ostani tu i pazi — reče Drus i pode gore.

Prvo otvori vrata jedne prazne sobe, a zatim Glorijine. Ona je ležala otkrivena. Izgleda da se bila pomerila u snu. Gangsteri zaboraviše gde se nalaze. Drus je požudno pogleda i pode da je probudi. Pri tome pokaza ostalima da posednu hodnik. Četvorica podoše ka vratima ostalih soba.

Paund i Bibins behu ušli sa ostalima i sada ostadoše uz svog šefa. On ih mrko pogleda, dok su se oni lukavo cerili i pohotljivo gledali usnulu ženu.

— Gospoda se zaista odmara. Da li se sama svukla, ili joj je pomagala sobarica? — šegačio se Bibins.

Drus ga mrko pogleda, ali nije imao volje da mu odgovori. Oseti da ga zahvata nekakav zanos i da gubi prisebnost. Htede da se odupre i da je probudi, ali samo nemoćno sede pored nje. Bibins i Paund sedošu u dve fotelje uza zid. Učini im se da je najlepše na svetu sesti i gledati ovu lepu, голу i usnulu ženu. Sve drugo sada nije bilo važno.

— Zašto?... Odmah... idite! — opirao se Drus klonuću.

— Tako sam umoran... Moram malo da sednem... Umoran... Lepo mi je ovako... — gundao je Paund.

— Ne mogu ni pomisliti... da ustanem... Uživam... Ova žena... Gazda zna šta vredi... — govorio je tiše i sve nerazumljivije Bibins.

— Ne smemo... Oni su tu... Ne mogu da se pokrenem... Ne mogu... ne mogu... — šaputao je Drus i pri tome se nakrenuo.

Konačno klonu pored Glorije i zaspao. Paund i Bibins su već hrkali.

Bibinsova natečena usna je šumno podrhtavala.

U hodniku nije bilo bolje. Momci se jedan po jedan spustiše na pod i zaspase.

Samo onaj dole na početku stepeništa još nije bio zahvaćen. Vazduh koji je dolazio odozgo još nije bio tako zasićen opojnim sredstvom, ali otupio je gangsterova čula. On prestade da bude oprezan i krčmar to iskoristi. Baci se na njega i svojim ogromnim ručerdama mu ote oružje. Ovaj opali nekoliko metaka dok je trajao prvi trzaj, ali to uznemiri samo Makfersona. On se nakloni i vide usnule gangstere. Vide i kako dolazi krčmar držeći uperen automat i goneći pred sobom onog sa straže.

— Šta je to? Svi su mrtvi?! — užasnu se gangster, ali oseti nemoć te i sam klonu pred Glorijinim odškrinutim vratima.

Krčmar je stajao nekoliko trenutaka u nedoumici, a zatim se naže nad usnule, pa i sam sede, i ispruži se duž zida. Mornar se osmehnu zadržavajući dah, pa ode do prozora. Otvori ga i opet leže.

Lun beše čuo pucnje, pa je provirio kroz odškrinuta vrata. Kad vide da je i krčmar zaspao, on na nos stavi naročitu malu masku sa piškom koji je držao u zubima. Zatim izide i počeo da skuplja gangstere. Sve ih je odvlačio u onu sobu, a zatim dodade još one guste tečnosti i sve dobro zatvori.

Konačno otvori prozor u dnu hodnika i sva vrata koja su mogla doprineti da promaja bude jača. Zatim pokuca na Makfersonova vrata.

— Jesi li budan, Čeng? — upita smejući se glasno.

— Tri mu dlakave bapske bradvice! Kakvo si mi to ime izmislio! Neću više da sam Čeng! — odvrati Makferson.

Lun otvori vrata.

— Svi spavaju. Naišao je i domaćin. Posmatrao sam i brojao koliko

ih je došlo. Svi su sada na okupu – objasni zatim svom drugu.

– Mogu li da izidem? – upita mornar.

– Obuci se i spremi, pa možeš izići nakon dvadeset minuta. Ja, takođe, idem da se još malo odmorim. Inače, kako si spavao ova tri sata?

– upita Lun.

– Slabo. Nisam mogao da zabovim gospodu Gloriju. I bio sam ljubomoran – reče Makferson.

– Zašto? – upita Lun.

Video sam kako te odvodi u kupatilo – odgovori mornar.

– Pa?

– Zašto nije mene zvala? Ti si došao sa onom Španjolkom – tobože uvredeno reče Makferson.

– Imam utisak da Fineja nije zločinka, i pored toga što se nalazi u lošem društvu – reče Lun sad već ozbiljnije.

– Mislim da se iza njene grubosti i apatičnosti krije osećajna žena – reče mornar.

– Pristajem da ti to ispitaš. Ja ću već za tri dana morati da dočekam Džejn – zaključio Lun i izide.

V

Ono što je saznao ispitujući pohvatane gangstere Lunu nije moglo da koristi. Bili su to »vratari, čuvari, poslugi...« iz »Plave Dijane«. Sve što im se sada moglo učiniti bilo je da se predaju policiji i da se, optuže za bespravno nošenje oružja i nasilje. Ali ostaviti da jedini svedok bude nedužni starac, bilo je i suviše, jer Lun i Makferson nikada nisu ušli u palatu suda i bili su čvrsto rešeni da to nikad i ne učine.

Roj Drus sedeo je vezan na istom onom krevetu na kom je spavao opijen podmetnutim sredstvom. Glorija se bila takođe osvestila. Lun ju je pustio u sobu kod Fineje, ali je isključio telefonsku vezu.

– A sada ćete mi objasniti neke stvari – počeo Lun.

Drus ga pogleda s mržnjom.

– Ko ste vi da vam ja objašnjavam? – upita Drus.

– Da li ste čuli za izvesnog Luna, kralja ponoći? – reče Lun gledajući ga prodornim pogledom čeličnoplavih očiju.

– Drus je neko vreme zurio u njega. Nehotično mu uzdrhtaše usne. Shvatao je da se našao licem u lice sa čovekom od koga već čitavu deceniju strepe gangsterske družine širom sveta, ali najviše one u samom Londonu. Priče o tome kako Lun izgleda, kako se bori i šta sve može, imale su potvrdu u svemu što je Drus doživeo u poslednja dvadeset i četiri sata. Taj čudni dream i neodoljivi san... A onaj obračun dvojice sa sedmoricom? Zar već i ono nije bilo dovoljno da nasluti ko je novi neprijatelj?

– Šta želite da znate? – upita Drus sad već glasom punim poniznosti.

A pri tome je mislio: pa onaj Čeng, odnosno onaj što mlati pesnicama, svakako je tajanstveni Lunov mornar... Samo da Lun ne primeni hipnozu... On zna sve veštine. Njemu se ne može opirati. Ne smem ništa priznati... Moram prikupiti svu snagu.

– Šta se dogodilo sa vašom ženom? Razume se da pri tome mislim na Sju Braun – nastavi Lun.

– Ona je bila ljubavnica vlasnika »Plave Dijane«. Ja sam se njome oženio samo prividno... Bak Vinters je platio premiju... – pričao je Drus i odjednom ućuta.

Osetio je da govori samo istinu da ne prikriva stvari.

– I vi ste utopili nekako tu ženu da biste naplatili osiguranje? – pitao je dalje Lun.

– Ne! Nikakvo ubistvo... Bilo je to stvarno nesrećan slučaj. Tako je stradala i Vintersova žena Ava Rejni. Ona je bila Amerikanka i osigurana kod tri inostrana i jednog engleskog društva – pričao je Drus.

– Jeste li je poznavali?

– Ne. To se desilo pre nego što je Vinters kupio »Plavu Dijanu«.

– Koliko je iznosilo naplaćeno osiguranje?

– Mnogo... Priča se o velikom novcu... Ne znam tačno.

– A vi? Koliko ste dobili za lažnu ženidbu i smrt svoje žene?

– Ja nisam kriv. Dobio sam polovinu... polovinu od pet hiljada... Bila je i jedna polisa u korist Baka Vintersa... Veća.

– Kolika?

– Deset hiljada funti.

– Kako se utopila prva Vinter-sova žena.

– Bilo je to pred očima nekoliko stotina kupaca na plaži kod Ramsgejta. Ona je otplivala na velikom gumenom dušek u nekoliko stotina metara od obale. Naišao je veliki brod i podigao talase... Ona je spala sa gumenog duška, koji je otplutao. Dozivala je u pomoć. Desetine spasilaca je krenulo da joj pomogne, ali je ipak potonula... Nije joj nađeno ni telo... – ispriča Drus.

– Slično je bilo i sa Sju?

– Ne... Ona je bila na jedrilici, koja se prevrnula... Utopila se i nije nađena... Agenture zavoda za osiguranje su vršile istragu i pored onog što je učinila policija... Ne može biti reči o zločinu! – završi Drus.

– Vi lažete! – reče Lun intenzivno gledajući Drusu u oči.

Ovaj je lako podrhtavao, ali konačno izusti:

– Ne lažem! Kunem se! Što se dogodilo, ja ne znam. Čudno je to utapanje na očigled mnogih ljudi... Sumnjam, a opet i sam vidim da je oba puta bio nesrećan slučaj.

Lun ga je gledao još nekoliko trenutaka, a zatim ga napusti.

Pode u hol do neisključenog telefona. Pozva Skotland Yard i kad dobi inspektora Diskona, izvesti ga:

– Poštovani inspektore, reći ću vam gde možete naći čitavu grupu sumnjivih ljudi. Vezani su, a imaju pištolje, pa i dve mašinske puške.

– Vaš glas!... Poznat mi je! Do davola, nije moguće! – uzbuđeno je vikao inspektor.

Lun se glasno nasmeja.

– Mislim da pogadate – reče Lun.

– Zar opet? Kakvu ste zbrku sada započeli? Kad će vas nestati s lica ove zemlje? – urlao je inspektor.

– Čuvajte srce. Mislim da nešto nije u redu sa vašim srcem. Prime-tio sam to kad sam vas poslednji put video.

– Gde ste me videli?

– To vi ne morate da znate – reče Lun smejući se. – Ali sad je dosta ljubaznih razgovora. Dodite u ovu krčmu i pokupite ptice.

– Čekajte! Kažite mi šta... – Zvao je inspektor.

Ali Lun spusti slušalicu, pozva Makfersona i njih dvojica iziđoše.

Za to vreme Glorija Hil je već razgovarala sa vlasnikom krčme.

– Odvežite nas i uzmite sav novac. U tajnoj pregradi moje torbice ima dve hiljade funti. Uzmite ih i pustite nas. Brzo – govorila je ona.

– Pa da me ovi momci izrešetaju.

– Onda pustite samo mene. Uzmite dve hiljade... Uzmite ih i ne budite ludi – navaljivala je ona. – Uzmite i moj revolver. Ja ću otići. Ne želim da me policija zatekne.

Krčmar je razmišljao, pa uze torbicu. Nađe dve hiljade funti i pogled mu postade zamišljen, pa tužan, pa opet zamišljen. Celog života nije imao odjednom dve hiljade.

– Uzmite ih i niko neće znati – šaputala je Glorija.

Krčmar spusti njen pištolj u džep i odveza je. Ona bez reči otrča napo-lje. Ugleda ona troja kola i uputi im se. Malo posle njenog odlaska do-doše dva policijska automobila.

Grupa gangstera čuteći je sačekala zatvorski automobil.

Ali inspektor Diskon nije ni saznao da je jedna žena otišla, jer Lun je nije pomenuo, a krčmar je čutao razmišljajući kako će brzo prodati kuću i odseliti se u svoj pitomi Somerset, daleko od zadimljenog Londona i razmaženih gostiju, obesnih

mladića što upadaju na motociklima, i ovakvih grubijana koji prete mašinskim puškama.

Za to vreme Lun je već sakupljao podatke o Baku Vintersu. U osiguravajućem društvu njega i Makfer-sona primio je iskusni detektiv, koji je radio o na tom slučaju. Lun i mornar su se javili kao pravni zastupnik i detektiv jedne privatne agencije, koja želi da sakupi podatke o krivcima za smrt nekoliko osoba.

Neobično bi nas radovalo da nešto postignete – reče detektiv osiguravajućeg društva. – Uz najbolje želje mogu da dodam i obećanje da će samo naše osiguravajuće društvo isplatiti pet hiljada funti onome ko uspešno rasvetli misteriju.

– Zbog te nagrade ne bismo preuzeli istragu, ali zbog nečeg drugog to činimo – reče Lun.

– Moja agencija ipak rezerviše pravo da razgovara i o tome – umeša se Makfer-son.

Lun mu se nasmeši.

– Ne zaboravi, dragi prijatelju da sam ja u ovom slučaju izgubio svoj skalp, tako reći! – dodade mornar i pogladi oštre, ali još nevidljive čekinje po sveže obrijanoj glavi.

– Dakle, u čemu nam možete pomoći? – raspitivao se Lun.

– Podataka imamo mnogo, ali dokaza nikakvih. Jedno pitanje ostaje nerešeno i svim tezama nedostaje taj odgovor – reče detektiv.

– Kakav je to odgovor? Možemo li znati kako glasi pitanje na koje treba odgovoriti? – upita Lun.

– Morao bih vam ispričati čitavu priču – odvrati detektiv uzdahnuvši. – Nisu retki slučajevi utapanja osiguranih, ali retko se ne nalaze tela. Prvi slučaj je u našem društvu zabeležen pre tri godine. Izvesni Bak Vinters bio je osigurao svoju ženu, veoma šarmantnu Amerikanku. Odmah ću pogledati kako joj je bilo ime.

– Ah, evo! – reče našavši tražene podatke. – Zvala se Ava Rejni.

Evo i njene fotografije. Istina nije najbolja, ali začudo nismo mogli da nabavimo ništa drugo. Nekoliko puta je fotografisana, ali veliki šesiri čine da je ovo ipak najbolje što imamo.

Lun je gledao izvanredno lepo telo, dugu kosu po svoj prilici platinaste, ili svetlo zlataste boje. Međutim, tamni naočari su skrivali lik. Ipak odnekud mu je sve to bilo poznato, videno... Trudio se da se seti na koga ga podseća ova fotografija, ali nije mogao. Pomisli da je umoran i da će to kasnije opet pogledati. Zamoli detektiva da mu ustupi fotografiju, ili kopiju. U dosijeju su bile tri kopije, i detektiv jednu dade bez dvoumljenja.

– Dakle, kako se to dogodilo sa Vintersovom ženom? – nastavi Lun da ispituje.

– Utvrdili smo da je popularni kapetan kraljevske mornaričke pešadije sreo Avu Rejni i da se razvila između njih velika ljubav. Bio je to veseo život... Ona je nasledila prilično novaca, a on je imao još neokrnjene akcije, imanje u Varviku, veliku ribarsku ladu i druga dobra. Putovali su, pomalo se kockali... Ukratko, bezbrižan i buran život. On je ženu osigurao na dvadeset hiljada funti. A jednoga dana, ona se udavala kod Ramsgejta.

– Čuo sam kako se to dogodilo – reče Lun.

– Istraživali smo. Saznali smo da je Bak Vinters bio i gnjurac. Jedno vreme, još dok je bio poručnik, komandovao je manjim odredom ljudi-žaba u jedinici komandosa mornaričke pešadije. Sumnjali smo da je umešana njegova »stručnost«, ali on se tada nalazio u Australiji i imao je neoboriv alibi. Nije moguće ni da je neko odvukao utopljenicu, jer pored nekoliko ličnih prijatelja niko nije znao da će ići na plažu... Uostalom, zbog velikog osiguranja mi smo sve pokušavali, pa čak i to da dovedemo u sumnju i to da li je uopšte mrtva. Ali zbog velikog

broja svedoka plan nam nije uspeo. Utopljenica kao da je pripremala svoju smrt i svedoke. Bile su to ugledne osobe, na koje se nije moglo posumnjati da su učestvovala u prevari. A i desetine ostalih, slučajnih posmatrača dale su iste iskaze. Čak su i dva policijska službenika bila prisutna.

– Šta je onda nejasno u celoj stvari? – upita Makferson.

– Kako to da je mlada, lepa i vedra žena pristala da se utopi samo zato da bi njen muž dobio osiguranje? – odvrati detektiv.

– A da li je mogla iskoristiti nastalu gužvu i da izroni dalje, pa da se posle sakrije? – upita Lun.

– To je takode nemoguće. Oko nje nije bilo nikog u vrlo velikom krugu. Tamo su pohrlili samo spasioči.

– Kako to da nisu našli telo?

– Morske struje su kod tog rta dosta jake, a voda je neprozirna zbog blizine ušća Temze. More je ovde inače puno trava i nije baš čisto – zaključio detektiv.

Još nekoliko minuta raspravljali su o mogućnostima da žena bez opreme neprimećena otpliva.

– Čak i da je to bilo moguće u njenom slučaju, u ostalima je isključeno. Sju Drus se utopila daleko od obale, prilikom prevrtanja jedrilice. Istina, bila je odlična plivačica, ali se utopila... Nije mogla postati riba. Ribe-devojke ipak ne postoje – nasmeja se detektiv.

– I u ovom slučaju Bak Vinters je najviše dobio primeti Lun. – A zašto?

– To je bilo naročito osiguranje, pri kome se plaća vrlo velika premija. Čovek se može osigurati u korist svoje ljubavnice... vanbračnog deteta... prijatelja... pa čak i životinje, mačke, ili psa na primer – objasnio detektiv osiguravajućeg društva.

– I opet je Vinters imao neoboriv alibi? – upita Lun.

– Svakako... A i taj slučaj je nekako čudan. Po svemu sudeći mo-

glo bi se reći da je potpuna slučajnost, ali...

– Ima i neko »ali«?

– Da... Još devet slučajeva utapanja u moru, na jezerima, u velikim rekama... I svi su bili osigurani ne samo kod jednog društva...

– Rekli ste »bili osigurani«. Znači ne radi se samo o ženama? – prekide ga Lun.

– Tačno. U dva slučaja se radi o muškarcima. Ostalo su žene. Ali čudno je ono što smo utvrdili: utopljeni, ili korisnici njihovog osiguranja na neki način su bili u vezi sa Vintersom, ili su ga poznavali – objasnio detektiv.

– I policija, pa i vi sami, stalno ste na tragu tom čudnom čoveku?

– Dugo smo ga pratili, nadzirali... Ali uzalud. On mirno putuje svojom jahtom. Kupio je dva noćna lokala u Londonu, a ima i luksuzni turistički brod-hotel. Bak je momentalno na njemu. Sutra brod polazi na putovanje prema Francuskoj, zatim po Sredozemlju i dalje po morima. Pun je bogataša kao Onazisova jahta – zaključio detektiv.

– Znači, trebalo bi upoznati tog Baka Vintersa – reče Lun ustajući.

– Želim vam mnogo sreće! – reče detektiv.

– Mislim da bi nam moglo koristiti ako o našem dolasku niko ne sazna – reče Lun.

– O, da! Ne brinite – složi se detektiv.

Lun i Makferson iziđoše.

Detektiv otvori fioku i izvadi svoj mali tranzistorski radio-aparat potraži muziku. Upade nekakva emisija u kojoj je spiker dramatisovao jednu novost glasom kao da govori sa najuzbudljivije konjske trke:

Kao gromki pucanj odjeknula je vest da se Lun, tajanstveni kralj ponoći, umešao u tu aferu. Inspektor Dikson iz Skotland Jarda je ljut na čoveka čiju tajnu godinama pokušava da otkrije, ali mogli bismo se opkladiti na jedan prema hiljadu

da će se nekim varalicama dići kosa na glavi od ove vesti. Lun je krenuo da otkrije kako su se utopile baš osobe sa visokim polisama osiguranja.*

Ostale vesti nisu zanimale detektiva. On zatrepta očima, a zatim potrča ka izlazu, ali njegovi malopredašnji gosti behu nestali.

VI

* Na trgu Viktora Igoa stari Artur Braun kupi londonske novine i sa svežnjem pod miškom prošetala ispod platana, osmotri prilično mirne ulice koje su se razilazile od trga i konačno sede na zastakljenu terasu kafea. Naruči bočicu mineralne vode iz Višia i crnu kafu. Zatim otvori novine i u jednom momentu uzbuđeno zastade i počne brzo da čita drugi članak. Pisalo je o tome da na scenu oko otkrivanja tajne utapanja osiguranih žena stupa Lun, kralj ponoći. Braun se sećao svih onih događaja koji su ime Donalda Sikerta, ali još više njegov nadimak, poznatim u celom svetu.

Lun pohvatao grupu gangstera. – Bilo je smešno videti usnule revolveraše – Uspavan bio i krčmar – Tek sada policija otkrila da je jedna žena nestala. Bili su to podnaslovi velike reportaže. Braun je pažljivo čitao svaku reč, ali ga najviše uzbudi opis žene koja je nestala pre nego što je stigla policija.

– Takva je moja Sju! To je mogla biti samo ona... Ali zašto je pobešla?... Sju, dete drago! – mrmljao je starac dok su mu se novine tresle u rukama.

*... Niko od uhapšenih ne poznaje tobožnju Gloriju Hil, pa iako su je neki vidali više puta u »Plavoj Dijani«. Roj Drus ju je poznavao kao ženu koja je imala pravo da se meša u poslove lokala. Misli da je ona akcionar, ili bliska osoba vlasnika noćnog lokala. Bak Vinters je na putovanju i reporter nije uspeo da ga nađe. Međutim, priča se da je

on još u Londonu i da izbegava susret sa policijom i novinarima...*

... Kad se dalje posmatra svaki slučaj nestanka osiguranih žena i dva muškarca, nehotično se nameće zaključak da u svim nalazimo jednu sličnost: leš nije nađen. Nameće se i »slučajnost« da se svaka nesreća na neki način može povezati sa Bakom Vintersom. No, iako policija, uz mnogostruku pomoć osiguravajućih društava, nije uspela da reši misteriju, Lun se neće lako okaniti, sve dok ne bude mogao reći šta se stvarno dogodalo...

Starac prestade da čita. Razmišljao je o čudnim prijateljima koji su mu pomogli one noći. Seti se onih mnogih novinskih članaka, pa i knjiga napisanih o Lunu.

Da, to bi mogao biti on... Pa svakako! A onaj što mlati pesnicama i čudno psuje mora da je mornar, stalni Lunov pratilac i prijatelj... Nema sumnje, oni su mi pomogli. Ko bi drugi dao novac nepoznatom nesrećniku? Ko bi rizikovao život da se obračuna s gangsterima? Samo on! Bio je to Lun, razmišljao je Braun.

On duboko uzdahnu i uze druge novine. Videće da je u njima štampana reportaža o susretu sa Bakom Vintersom, Braun naruči dupli martel konjak i počne da čita. Bili su najzanimljiviji dijalozi novinara i Vintersa:

– Zašto vas dovode u vezu sa svim slučajevima davljenja osiguranih osoba? – pitao je novinar.

– Valjda zato što se i moja žena Ava utopila. Voleo sam je... Da voleo sam je više od svega na ovom svetu... A pojedini manijaci izmišljaju nemoguće priče... odgovarao je Vinters.

– Ali poznavali ste i Sju Braun, udatu Drus.

– Poznavao sam... Mi smo zemlja na moru. Ja provodim mnogo vremena na brodovima... I zašto da se veruje da nas ne može zadesiti nesreća baš tamo.

– Ipak mnogo je utopljenih, bar tako kaže policija, koji su na neki način bili u vezi s vama.

– Svi su oni bili u vezi i sa policijom. Zar svi zločinci nisu na neki način povezani sa policijom. Pa i mnoge samoubice, a još više onih koji nesrećno nastradaju. Zar ne bismo mogli reći da je policija kriva za svaku saobraćajnu nesreću, jer ima kontrolu saobraćaja i vozila?

– Kako to mislite? Čime objašnjavate onda vezu svih ovih slučajeva sa sobom.

– Vlasnik sam dva noćna lokala, kroz koja u toku godine prođu mnogi Londonci, ali i stranci. Imam jahtu i turistički biro. Mnogo putujem. Bio sam u svim zemljama Evrope, Amerike i Australije, a posetio sam mnoge luke u Africi i Aziji. Tako sam susreo i upoznao mnoge ljude... Zašto onda neko sa puno mašte ne bi mogao svaki događaj u svetu da veže za moje ime? Bio sam u nekoj zemlji Južne Amerike, a tamo je kasnije izvršen prevrat. Zar se ne može reći da sam ja putovao u tu zemlju i da je verovatno sve to u nekoj vezi sa mnom? Vidite li kakve sve nepravde se mogu naneti čoveku? – branio se Vinters.

Sem takvih i sličnih mudrovanja u članku nije bilo ništa. Braun opet uzdahnu i odloži novine.

– Taj čovek laže! On je krivac za nestanak moje Sju... Oh, Sju, drago moje dete... Zar te stvarno više nema... Sju, mala moja... – šaputao je on i ispijao konjak.

Odjednom skoči i viknu:

– Sju! Čekaj, dete moje! Ja sam tvoj otac!

Potrča prema izlazu, obori nekoliko stolica i htjede da iurne za mladom ženom koja je ulazila u jedan automobil. Ali kelneri pomisliše da je to trik starog varalice – da pobegne a da ne plati piće, te ga uhvatiše za ruke. Desetak gostiju radoznalo je posmatralo tu scenu.

– Pustite me! Ono je moja kći – vikao je Artur Braun na engleskom.

– Smirite se i sedite. Šta vam je? – pitao je stariji kelner.

Držao ga je tako da je sve to izgledalo kao pomoć gostu, a ne njegovo hvatanje.

Žena koju je starac dozivao okrenu se i zastade. Posmatrala je šta se događa. Jedan trenutak je izgledalo kao da će se vratiti i odazvati se starcu, ali iz automobila se pruži jedna ruka i povuče je unutra. Ona ude, ali se još jednom okrenu. Crni naočari skrivali su joj lice, a oko usana joj je mogao videti neki bolan grč.

Automobil naglo krenu i spusti se niz Aveniju Malakof.

– Moja Sju! Pustite me! – još jednom pokuša da se otme starac, pa onda klonu.

– Lošim francuskim objasni da je video izgublenu kćer i da je sigurno više nikada neće sresti.

– Učinili ste mi veliko zlo! Kako ste se mogli poplašiti za svojih tričavih jedanaest franaka – reče i baci dve novčanice da po deset franaka na sto pred kelnera, da bi zatim posrćući oteturao niz Aveniju Malakof.

– Šta ste oklevali tamo na trgu. Pa znate da moramo putovati u Havr – pitao je čovek koji je vozio automobil u kome je sedela mlada žena sa trga Viktora Igoa.

– Ništa... Jedan starac je nešto vikao... Izgledalo je da baš meni govori – reče žena čudnim glasom.

– Vi znate da treba da izbegavate svaku gužvu. Večeras polazimo a sutra ćemo na brodu biti bez brige – reče čovek i skrenu Bulevarom Žuvion.

Žena je ćutala, ali konačno morade da uzme maramicu. Obrisa oči, a opet stavi naočari. Vozač baci na nju kratak pogled, ali ne reče ništa.

– Proverite svaku osobu i to najpažljivije! Ne sme se dogoditi da

nam se među goste prokrade onaj fantom Lun! – govorio je Bak Vinters kao da komanduje petorici ljudi koji su stajali u njegovoj velikoj kabini.

– Spisak je ovde. Od pre pet dana javili su se samo lord Stintol sa suprugom, zatim gospoda Lokjer, vlasnik tvornice cipela sa ženom i njenom rođakom i na kraju sama gospoda Konstansa Frej – izveštavao je šef recepcije.

– U redu; sve ih poznajem. Ako se javi neko nov, odmah me izvestite. Inače, večeras ćemo isplivati – reče Vinters.

– Novih neće biti. Rezervisana su još samo mesta za goste koje primamo u Havru... – nastavljao je šef recepcije.

– U redu! To je manje važno, jer znam tačno ko tamo treba da se ukrca – zaključio Vinters.

– Moramo stići u Havr pre njih. Ti ćeš nastaviti da pratiš brod, a ja ću se ukrcati na njihov brod sa Džejn – govorio je Lun sedeći u stolici za ležanje pored kapetanskog mosta na kome je iza kormila stajao Samjuel Makferson.

Njegovo lice je bilo prosto preliveno blaženstvom. Brod »Arun« je bio iz serije ratnih plovniha jedinica za naročite zadatke. Nekad je bio naoružan i imao je neobično snažne dizelove motore. Kad su skinuti nepotrebni delovi oklopa, laki topovi i teški mitraljezi, brod se pretvorio u najbržu jahtu koja je ikada bila sagrađena. Makferson je bio srećan kad je mogao da stane na kapetanski most ovog broda. I tu radost mu je Lun uvećavao svojim prisustvom, bar dva puta godišnje.

– A otkud sada Džejn u Havru?

– upita Makferson.

– Javio sam joj da umesto u London dode u Havr. Tamo ću je povesti sa sobom i biću manje sumnjiv – odgovori Lun.

– Zar nju na Vintersov brod? Pa to je nečuveno... Biti tvoja devojka

je isto kao voziti se na cisterni nitroglicerina – protestovao je mornar.

– Džejn nije baš nesnalažljiva – branio se Lun.

I to je bila istina. Džejn Vittington bila je biolog i već slavna naučnica. Ljudi su je zamišljali kao staricu sa naočarima, jer niko nije slutio da se u nauci može već sa trideset godina postići ono što je postigla Džejn. A bila je prirodna plavuša crnih očiju, što je retka igra prirode. Ona i Lun su se upoznali još pre ti godine u Čikagu, gde je Džejn bila profesor na univerzitetu. Istraživala je neke čudne pojave bioloških antitela. Srela se s Lunom znajući da će u posetu doći jedan slavan naučnik. Ona je očekivala da će to biti kakav stari gospodin s naočarima i sjajnom celom umesto kose, a srela je Donalda Sikerta. To je dovoljno reći pa da se pogodi kakvo je bilo njeno iznenađenje. Ali isto se dogodilo i Lunu. Umesto kakve mršave stroge starice, on je sreo Džejn. Njenu lepotu čovek nije mogao klasificirati u antičku ili modernu. Nije se moglo izreći kako je ona lepa, jer je sve na njoj spadalo u kategoriju najvećeg sklada, šarma i duha. Ona je bila izuzetno lepa.

I kad su se takva dva bića srela... Bilo bi suvišno govoriti o jednoj tihoj, postojanoj, večnoj ljubavi između njih dvoje. Oni su ostali da žive i rade kao naučnici, a nekoliko puta godišnje tražili su priliku da se susretnu. I tada su nastajali dani sreće. Oni su znali da će tako biti uvek baš zato što su ostali svako za sebe, slobodna bića i poklonici nauke.

Postojala je jedna razlika između njih dvoje. Džejn je živela slobodno i legalno, a Luna niko nije znao. Menjala su se njegova naučna imena, a mnogi lični poznanici i prijatelji nisu ni slutili da je to Lun. Tu činjenicu šta se znalo o prijateljstvu Džejn i Luna – pokušavali

su da iskoriste mnogi – od policije do vojnih obaveštajaca, koji su se interesovali za naučna otkrića Donalda Sikerta. Zato je Džejn morala brižljivo da pripremi svako svoje putovanje, kao najopasnije bekstvo, da je niko ne bi pratio i tako došao do Donalda Sikerta.

Istina, ponekad je dolazila u London, kretala se po mestima koja bi odredio Lun, pa bi je on neke večeri »otéo« i sve uhode bi samo sa žaljenjem opet tražile naučnicu, koja je u tom momentu bila u zagrljaju voljenog čoveka.

O svemu tome razmišljao je Lun odmarajući se na suncu.

VII

Brod »Korzika« bio je vlasništvo Engleza Baka Vintersa, imao je italijansku posadu, a plovio je pod venezuelskom zastavom. To je vlasniku omogućavalo da se oslobodi velikog poreza. Zbog toga je putovanje na ovom brodu bili prilično jeftino i pored izvanredno luksuznih kabina, restorana i bara, uz koji je bio i veliki salon. Brod je pored jednog plivačkog bazena imao i mnogo drugih uređaja i kutaka korisnih za zabavu i prekraćivanje vremena.

Uz sve to brod je imao jaku emisionu radio stanicu, pa kad ne bi bio na putovanju pretvarao bi se u »radio pirata«. Za prilično skromne sume emitovao je reklame i muziku. Naročito su engleske vlasti pretile Vintersu da će zapleniti brod ako nastavi sa emisijama. Zato on neko vreme nije emitovao oglase i muziku.

Sada je »Korzika« bila ukotvljena na spoljnom pristaništu Havra i čekala tri svoja gosta. Po njih je otišao motorni čamac. Vinters je s nestrpljenjem očekivao da se čamac vrati. I kad ga ugleda, on se radošno osmehnu.

Čamac pristade uz bok broda i naročito most-stepenište spusti se do njega. Prva se pope žena vatrene ride kose. Oči su joj bile skri-

vene tamnim naočarima. Kad je silazila na palubu, ona dozvoli da joj ruku pridrži sam Vinters.

– Sad sam miran. Opet si tu – šapnu joj on, ali ona ne reče ništa, već samo produži ka krmi gde je bila njena kabina.

Za njom dodoše muškarac i žena, oboje stasisti, upadljivo skladan par. On je imao čelično plave oči i svetloplavu kosu kakva se češće nalazi kod severnjaka, nego kod Francuza. Žena je imala crne oči i sjajnu crnu kosu.

– Gospodin i gospoda Dalman?

– obrati im se Vinters.

– Da. Pretpostavljam da ste... kako da kažem, faktor na brodu – reče Lun i zastade.

Bio je to on sa Džejn Vittington, koja je bila obojila kosu u crno i privremeno pristala da se zove Žanina.

– Ja sam vlasnik broda, a ujedno se trudim da proverim jesu i gosti dobro smešteni i zadovoljni – odvrati Vinters.

– Oh, tome se radujemo. Prepustam vama da nas uputite u tajne ugodnog boravka na svom brodu – nastavi Lun odličnim francuskim izgovorom.

Vinters je govorio francuski sa onim karakterističnim naglaskom Engleza, ali u tom govoru nije bilo neprijatnih nijansi. Pre bi se to moglo nazvati zanimljivim govorom. On se engleski obrati snažnom mornaru u kao sneg beloju uniformi.

– Odvedi gospodu i gospodina Dalman u kabinu za mladence. Oni su na svadbenom putovanju.

Lun se zahvalno osmehnu i povede Džejn. Kabina je bila sa još tri slične odvojena od ostalih malim holom, sa klupskom garniturom i mnogo cveća. Bila je prostrana i imala deo za spavanje, salon i luksuzno kupatilo. Kad stupiše, na vratima ih dočeka prijatna Štrausova muzika sa ploča. Lun se osmehnu

mornaru i pruži mu novčanicu od deset franaka, a zatim još na vratima zagrli Džejn. Mornar se brzo okrenu, a njih dvoje zatvoriše vrata.

Dugo su stajali zagrljeni. Rastavi ih kucanje broskog momka, koji donese njihove koferne.

– Kako si uspeo sve ovo da spremiš? – upita Džejn.

– Jedan moj prijatelj je od recepcije saznao da u Havru dolazi brod mladenci Dalman. Znam sam da imaju isto ovakve udobne kabine kod Makfersona na »Arunu«. Kasnije će doći ovamo i pričati kako su nekom zabunom dospeli na drugi brod, ali da je i tamo bilo lepo. Umesto svadbenog poklona omogućiću da im putovanje bude besplatno – objasni Lun.

Dok su njih dvoje razgovarali, brod se otisnuo ka jugu. Lun na časak izidje na palubu i osmotri. Činilo mu se da za trenutak ugleda nisku siluetu »Aruna«. Vрати se i otvori kofer. Malom radio stanicom obavesti Makfersona o kursu, koga mu beše saopštio jedan brodski oficir.

Malo promenjena linija obrva, ulošci na dva četvrta zuba u donjoj vilici i jedan mladež, pored obojene kose, toliko su izmenili Luna da je bilo nemoguće prepoznati ga. Ali kad su on i Džejn seli za večeru, Lun nije mogao da se otme utisku da ga jedna žena, koju je on dobro poznavao, gleda kao starog znanca.

– Ko je ona? – upita Džejn na francuskom.

On joj ukratko ispriča sve što je znao o njoj, ali pri tome je bio vidljivo uzbudjen.

– Sad sam shvatio... To je ona...

– šaputao je na kraju.

– Pa i sam kažeš da je to ta žena

– primeti Džejn uživajući u tome kako je Lun brzo zagospodario svojim glasom i pokretima.

– Sad sam nešto shvatio. Reći ću ti kasnije. I molim te da podemo u kabinu – zaključa Lun.

Dok su prolazili pored stola za kojim je sedela sama Glorija Hil,

ona namerno ispusti svoju ručnu torbicu. Lun skoro zgazi na nju i morade da je podigne. Vрати je ženi. Ona mu zahvali na engleskom, ali on joj reče na francuskom:

– Molim vas, oprostite, ako sam ja kriv zbog torbice.

– Oh, nije ništa – odvrati i ona na francuskom. – Mislim da smo se jednom sreli... Moja kabina je broj petnaest.

On se pokloni i pristize Džejn.

U kabini joj ispriča čudni istup Glorije Hil. Ipak zaključa da ga možda nije prepoznala, nego da je od one vrste žena koja se baca o vrat muškarcu ako je samo dovoljno zanimljiv. A sada je Glorija očito bila usamljena. Ovo je bila druga poznata žena na brodu. Naime, ridokosa iz čamca bila je niko drugi nego Sju Braun.

Još jedan deo zagonetke bio je rešen: Lun je sada, kad je opet posmatrao Gloriju Hil, odmah shvatio na koga ga je podsećala fotografija dobijena od agenta osiguravajućeg društva. Glorija je bila »utopljenica« Ava Rejni, odnosno Ava Vinters.

– Moram razgovarati sa tom ženom. Ne smem čekati, pogotovu, ako me je ona prepoznala, kao što sam je nju – reče Lun.

– Ja ću biti na palubi, ali ću posmatrati šta se događa – reče Džejn i proverio sadržinu svoje torbe.

Osmotri šaržer malog automatskog revolvera bele sedefske drške.

– Nadam se da ti to neće zatrebati – reče Lun i sam proveravajući svoje oružje, trpajući u džepove nekoliko stvarčica.

Izlazeći susrete Baka Vintersa, koji je ulazio baš u susednu kabinu. Vrata mu beše otvorila Sju. Lun im mahnu u znak pozdrava. Sju je bila uzbudjena i nestrpljivo zatvori vrata za Vintersom.

Lun produži do hodnika u kome se nalazila kabina Glorije Hil. On ju je u mislima još uvek nazivao tim imenom. Pošto pokuca na vrata, Lun oslušnu.

– Udite! – čuo se glas na francuskom pomešan sa šuštanjem vode u kupatilu.

Ulazeći, Lun ugleda Gloriju, koja se bezbrižno tuširala uz otvorena vrata.

– Oprostite što ste me zatekli u spremanju. Udjite i potražite u ormanu. Tamo je mali frižider, a uz njega ima nekoliko boca – brbljala je Glorija zaklanjajući se krajem plastične zavese, koja je jedva šta skrivala.

– Žao mi je ako sam došao u nezgodno vreme – reče Lun.

– Naprotiv, bolji čas niste mogli izabrati – odgovori Glorija.

Uskoro se pojavi ogrnuta prozirnim svilenim ogrtačem. Mirisala je na so za kupanje, a rumena koža joj je bila sveža. Bez mnogo uvijanja ona sede na ivicu Lunove fotelje i svojim golim kolenom se osloni o njegovo bedro.

– Želiš li me, dragi? – reče i njena ruka se obvi oko Lunovog vrata.

– Ja sam malo zbunjen. Ne bih rekao da se poznajemo, a ono... – smešeći poče Lun.

– A zar je to važno? Moj muž me je prevario baš prve bračne noći. Bak je takav – reče ona. – Ali ja ga ipak podnosim. On mi daje punu slobodu, a i ja njemu. Postali smo prijatelji.

– Izgleda tako. Video sam ga kako ulazi kod dame koja je došla na brod sa nama – reče Lun.

– Ah, ta devojčica! Budalasta je i naivna... Bak će je voditi dok mu ne dosadi... A onda... Možda Singapur, ili Rio de Žaneiro... Bez novaca, bez dokumenata. A ja ću biti kraljica uz njega – pričala je Glorija prilazeći sve bliže Lunu.

Već je sedela na njegovom krilu. A tada se malo trže.

– Otkud znate da sam mislila na Vintersa kad sam rekla Bakovo ime? – upita i zagleda se u Lunove oči.

– Pa ja znam dosta stvari. Vi ste Ava Rejni – izgovori Lun i oseti kako ženino telo uhvati drhtavica...

– Vi znate?!... Ko ste vi?... Jeste li iz policije? – pitala je ustajući i sklanjajući se iza krila otvorenog spremišta za haljine. Brzo je oblačila jednu crnu bluzu i široku suknju.

– Ne, nisam iz policije – odvrati Lun i opet joj pride, ne ispuštajući je iz vida.

Nije hteo da ova žena prenadraženi živaca, u stvari već nenormalna i opasna, odjednom potegne kakvo oružje, ili učini neku glupost.

– Odlazite dalje od mene! Neću da me opet uspavate! Ja znam ko ste! – počinjala je da viče Ava Rejni.

– Zašto se uzbuđujete? Možemo mirno da razgovaramo. Da sam hteo da vam učinim kakvo zlo, već sa to davno mogao – reče Lun.

Ona se malo primiri i pogleda prema vratima. Lun ih beše zaključao iznutra.

– Šta želite od mene? – upita ona i sede spremajući cigaretu drhtavim rukama.

– Hteo bih da saznam kako ste se »utopili« i prevarili osiguravajuća društva.

– To je Bakov trik. Nikad nećeš otkriti. A ja ću opet nestati i niko me neće videti godinama.

– Ja ne želim da i Sju opet nestane. Obećao sam njenom ocu da ću razjasniti misteriju.

– Nećete uspeti. Mislim da sa ovog broda nećete sići živi.

– Možda hoću – odvrati Lun i ustade.

Glorija ga je gledala i ne primećujući da je nagazila na ranije ispušteni plastični mehurić, koji lako pućnu. Lun zadrža disanje jer je to bio gas koji je naglo dejstvovao, ali je posle nekoliko sekundi u vazduhu nestajao jedineći se sa drugim gasovima.

– Oh! Vi ste me opet... Neću... Moram videti Baka... – govorila je Glorija ne uspevajući da ustane.

San ju je uhvatio.

U prostranoj i luksuznoj kabini Sju se otimala iz Vintersovog zagrljaja.

— Čekaj, čoveče! Ja sam nešto videla... Onaj čovek... — govorila je nerazumljivo.

— Zaželeo sam te se. Ostavimo sve za kasnije, Sju, draga! — protivio se Bak Vinters požudno je grabeći.

— Ne mogu više! Sve je to strašno. Videla sam oca u Parizu. Starac će poludeti — nastavi Sju sada već plačnim glasom.

To osvesti Vintersa i on je odvede do kreveta. Spusti je na jastuke i reče:

— Smiri se. Sve će biti dobro. A sada mi ispričaj sve po redu.

— Prvo ovo — reče Sju i pruži mu francuske novine.

Bile su presavijene tako da je odmah mogla da se vidi fotografija dvoje mladih. Bili su to pravi Klod i Žanina Dalman. Venčanje ovo dvoje bilo je događaj koji su novine opširno zabeležile, jer je Žanina bila član olimpijske ekipe Francuske u košarci a Klod jedan od najboljih fudbalera.

Lice Baka Vintersa menjalo je boje i izraze, od bledila do modrog i od zbunjenosti i straha do besa i mržnje.

— Sad znam ko je to na mom brodu. Misteriozni »kralj ponoći« nije nikada naišao na čvrstu ruku. Neće uspeti da upotrebi svoje smicalice i »dimove« — protio je zureći u fotografiju mlade i mladoženje Dalman.

Zatim podiže slušalicu brodskog telefona i naredi da mu se tri naoružana čoveka odmah pošalju u kabinu.

Nekoliko minuta kasnije Bak Vinters i njegovi momci nadoše Džejn Vitington i uhvatiše je. Povedoše je posebnim hodnikom koji je bio predviđen samo za poslugu. Koliko su ostali hodnici i prolazi bili lepo zastrti, sveže obojeni i čisti, toliko je ovaj bio zapušten. Zidovi su bili zar-

dali, a koraci su odzvanjali po golom limu. Povedoše je kroz jedno spremište puno sanduka. Nekoliko ih je bilo otvoreno, a na jednoj mehaničarskoj tezgi video se alat i delovi nekakvih mašina.

— Ovo je otmica — reče Džejn Vintersu.

— Ne nazivajte tako ružnim imenom naš gostoljubivi postupak — cinično dobaci Vinters.

— Zatim on otvori niska vrata i gurnu devojk u uzan prostor.

— Ne vičite, jer bi bilo uzalud; niko vas ne bi čuo. Čim se »objasnimo« sa vašim »mladoženjom«, dovešćemo i njega ovamo — dodade Vinters.

Džejn ga prezrivo pogleda i okrenu mu leđa.

VIII

Bak Vinters nije znao gde se Lun nalazi, ali beše postavio nekoliko naoružanih zaseda i naredio da ga uhvate, odmah pretresu i oduzmu mu sve što kod njega pronadu. Međutim, Lun nije ni slutio da je otkrivena njegova zamena sa mladencima Dalman. Zato mirno izide iz kabine Ave Vinters, odnosno lažne Glorije Hil. Bila je prava slučajnost što su dva naoružana gangstera u mornarskim uniformama gledala na drugu stranu baš kad je on otvorio dobro podmazana vrata.

Lunov oštri pogled odmah otkri razlog njihovog prisustva, jer su držali spremne revolvere samo malo sklonjene iza leđa. Skoro jednim skokom Lun prede rastojanje do te dvojice i jednog udari, a drugom podnese revolver pod nos.

— Mirno spusti taj revolver koji držiš iza leđa, a onda uzmi i ponesi ovog usnulog — naredi mu Lun glasom koji nije obećavao ništa dobro u slučaju nepokornosti.

Gangster posluša i oružje tupo lupnu na pod. Lun pokupi revolvere i rukom pokaza prema svojoj kabini. Gangster jedva diže onog onesvešćenog, pa je i Lun morao da mu

pomogne jednom rukom. Kada se nadoše u kabini, Lun zovnu: – Džejn, jesi li unutra?

Ali još nije bio ni izgovorio celo pitanje, a već je znao da uzalud traži devojk. U vazduhu se osećao jedan prijatan, ali naročit miris. Još pre dve godine Lun joj je poklonio lep prsten, koji je ona stalno nosila. Da bude zanimljivije, Lun beše u njega ugradio minijaturno spremište za jedva jednu dobru kap mirisa, koga je takode dobio jednom hemijskom reakcijom. Ako bi Džejn noktom potisla jedan sišušni dijamant, kaplja bi bila istisnuta i prijatni, ali naročiti miris bi se razlio prostorijom i dugo bi se osećao. To je mogla da uradi i u njegovom prisustvu, ako je htela da ga upozori na opasnost, a da to niko ne primeti. Kad su gangsteri upali u njenu kabinu, ona se baš spremala da izide na palubu. Znala je da će je ispitivati i to na nekom drugom mestu i zato je noktom pritisla prsten.

Sada je Lun znao da odnekud preti opasnost. Ali gde je Džejn? Kako da to dozna, a da se ne izloži opasnosti. Oцени da su dva gangstera bila ostavljena da paze ovaj posebni deo na brodu i da će moći da se kreće samo u tom okviru, a da ne naiđe na neku drugu grupu u zasedi. Zato brzo čvrsto veza i onesvešćenog i onog drugog uhvaćenog gangstera, gurnu ih u kupatilo i zatvori vrata. A zatim izide i uputi se ka kabini Sju Braun, odnosno udate Druš. Bio je primetio da je Vinters otišao kod Sju i odluči se da neposredno razgovara sa samim vrhovnim tvorcem ideje o prevarama sa osiguranjem. Lun zato pokuca i promenjenim glasom pozva:

– Gospodine Vinterse, hitno vas traže!

– On nije ovde – začu se odgovor.

– Ali meni je rečeno... Molim vas, otvorite – nastavi Lun.

Sju otvori vrata i Lun upade k njoj. Ona ga je prestrašeno gledala ne uspevajući ni da krikne. Lun pogleda kabinu i utvrdi da mu je Vinters umakao. Pri tome mu pogled pade na novine na stočiću, koje su bile presavijene tako da se vidi ona fotografija.

– Dakle, shvatili ste? – obrati joj

– ona je ćutala.

– A ja sam zbog vas upao u ovu avanturu. Vaš otac tuguje. On nije siguran da ste mrtvi i to još više muči starca. Vi ste, devojko, vrlo bezdušni – govorio je Lun.

– Nisam devojka... Zašto ja?... Ne mogu da se snadem... – promuća ona.

– Rekao sam »devojko« baš zato što je vaš brak sa Drusom obična obmana. Obmanuti ste samo vi. Umešani ste u gangsterski poduhvat... A vaš pošten otac se muči – nastavi Lun.

– Ah, kako mi je teško! Ja sam ga videla u Parizu... Ne mogu više – jauknu Sju i pade ničice na krevet.

Ramena su joj se tresla u bolnom grču.

– Ne koristi plakati. Vašem ocu ste potrebni vi, slobodni, srećni i bez krivice. Pomozite mi da sve to ostvarim – pokuša da je uteši Lun.

– Kako da vam pomognem? – okrenu se uplakana devojka.

– Recite mi kako ste se »utopili«?

– Ne! To ne mogu! Zaklela sam se Baku!

– On je zločinac!

– Nije... Ja ga volim! Uostalom zaklela sam se da neću izdati – ponovi ona svoje odbijanje.

– Zar nećete ništa da učinite za svog oca? – reče Lun.

Ona opet zaplaka i reče:

– Sve ću učiniti! Sve... Samo neću reći Bakovu tajnu. Ni po cenu života.

Lun shvati raspoloženje sirote devojke i zato iz jednog džepa iz-

vadi belu maramicu upakovanu u hermetički zatvorenu plastičnu vrećicu. Podera taj omot i pruži joj je rekavši:

– Ubrišite suze i smirite se. Naći ćemo već neki izlaz.

Ona uzme maramicu i počne da briše suze. Čudno se osećala. Postade vesela, osmehnu se i slegnu u fotelju. Odmah zatim je zašutio. Lun je podiže, odškrinu vrata i prenese je do kabine u kojoj je bila tobožnja Glorija Hil. Zatim zatvori vrata i pade da osmotri. Prvi prolaz na palubi bio je slobodan, a u blizini se nalazio čamac za spasavanje. Lun otkopča platno, mirno do uspavane žene i za pet minuta one su bile skrivene, platno opet popravljeno i sve tiho. Lun je znao da se one neće probuditi najmanje šest sati.

Vrativši se u svoju kabinu Lun postavi radio uređaj i pozva „Arun“. Javi se dežurni i čim saznade da govori Donald brzo otrča do Makfersona.

– Jesi li spavao, stari vuče? – upita Lun.

– Oh, ne! Milion mu plavih talasica i mračnih uragana! Vinters. mogu da spavam kad ne znam šta je s tobom i Džejn – gundao je Makferson.

– Ne strahuj. Momentalno su oteli Džejn, ali ćemo se obračunati. Pridi bliže „Korzici“ i daj znak da u zoru želiš da kontrolišeš brod. Isturi makete topova da izgledaš kao pravi ratni.

– Mogu li i onaj jedan skriveni?

– upita mornar.

– Mislim da neće trebati, ali za svaki slučaj. Kad u zoru predete u uniformama na „Korziku“, pretražite sve dok ne nađete mene, Džejn, Sju i Gloriju Hil – objasni Lun.

– Zar opet ona? Ne, ne želim je na svom brodu – protivio se Makferson.

– Ona je svedok, a biće samo koji sat kod nas. Neka se mladi Dal-

man sa nevestom spremi za prelazak na „Korziku“ – zaključio Lun.

– Daj mi još koje uputstvo? Šta će ja sa pet momaka? Oni su odlični, ali samo ih je pet – žalio se Makferson.

– Iza maketa topova su i lutke. Izgledaće kao da imaš najmanje pedeset ljudi. A sad zdravo prekidam vezu! – doviknu Lun u radiotelefon.

Odmah zatim podiže slušalicu svog broskog telefona, zatraži vezu sa Vintersom. Reče da ga hitno traže zbog gospodina Dalmana. Dok je čekao on potraži svoje naročite cipele sa debelim gumenim donovima. Obu ih i nirmo sede u fotelju.

Telefonski signal kvrcnu i Lun prinese slušalicu uhu.

– Ovde Vinters! Ko me je tražio?

– upita vlasnik broda.

– Oh, to ste vi veliki majstore prevare! – smejući se reče Lun. – Ovde je Klod Dalman, čiju ste životnu saputnicu baš malopre oteli i skrili. Tražim da je dovedete.

– Pa vi govorite iz svoje kabine?! Kako ste stigli u nju?! – zgranuto upita vinters.

– Pa kao svi pošteni ljudi. Istina, morao sam da klepnem dva nepriстойna momka i da ih stavim u svoje kupatilo – odvrati Lun.

– Ja znam ko ste vi! Neću dozvoliti da se igrate na mnom. Znate li da nećete živu otići sa ove lade? – ljutio se Vinters.

– Gde je moja Žanina? – pitao je Lun.

– Ne znam ko je vaša Žanina, ali je nećete videti, ako se dalje budete mešali u moje poslove. Tražim da se predate, pa ću vas uručiti policiji u prvom pristaništu – nastavi Vinters.

– Ne pričajte gluposti, nego dođite u moju kabinu da razgovaramo – reče Lun.

– Doći ću, ali sa momcima koji će imati revolvere i mašinske puške u rukama. Na najmanji znak

vaših trikova, oni će vas ustreliti – zapreti Vinters.

– Neka vam bude. Ipak dodite do mene – zaključí Lun i spusti slušalicu.

Nali sebi hladan napitak načinjen od limunade, voćnog soka i gorkog likera.

Vrata se naglo otvoriše i prvo se pojaviše uperene cevi dve mašinske puške i nekoliko revolvera.

– Pretresite ga i sve mu oduzmite – naredi Vinters.

– Da ga za svaki slučaj i vezemo? – upita jedan od gangstera.

– Ne morate se toliko plašiti. Oružje je sve lepo poredano na polici tamo kod prozora, a ja nema ništa kod sebe – reče Lun.

– Ipak ga vezite. Njegove podvale su mnogobrojne. On je podvalio Bibinsu i Paundu. Sad ih gnjavi policija i saslušava njihove momke. Drus je očajan što je u zatvoru, a Fineja slobodna – govorio je Vinters svojim ljudima.

Lun odmah shvati da je nekadašnji kapetan komandosa okupio ljude koji su predstavljali vernu grupu. Dakle, nisu bili u pitanju obični gangsteri, nego uvežbana i opasna družina.

Dok su ga vezivali, Lun je izazovno gledao Vintersa.

– Ne preporučujem vam grubosti, jer vas to može mnogo stajati. Baš sad nekoliko topova uzima elemente ovog broda – opomenu ga i bezbrižno se zavalí u fotelju.

– Kakvi topovi? Vi blefirate? – odvrati Vinters.

– Uverite se, a onda sumnjajte – reče Lun. – Uostalom, vrlo mi je neudobno ovako vezanom. Ako me ne odvezete, obećavam da ću vam razbiti taj pravilni nos, koji je bar malo kriv što lako zavodite žene.

Vinters pozva brodskim telefonom i sačeka. A onda mu se oči raširiše.

– Kakav je to ratni brod iza nas? – upita on Luna.

– Taj će u zoru tražiti da pregleda ovu ploveću jazbinu i neće je napustiti bez mene i nekoliko drugih lica – objasni Lun.

Još sve nije bio ni izrekao, a signal broskog telefona prijatno zazuja. I ostali su mogli čuti snažan kapetanov glas:

– Gospodine Vinterse, jedan ratni brod sa dva pramčana i četiri kupolna topa nalazi se na milju od nas. Daje signal da se u zoru zaustavimo radi kontakta.

– Do đavola! – opsova Vinters i spusti slušalicu, a zatim se obrati svojim momcima – Možete ostati u hodniku i zatvoriti vrata.

Potom je neko vreme ćutao, pa ustade i odveza Luna.

– Osećam da imate neke adute. Izidite s njima na sredu – reče apatično.

– Zbog zavodenja jadne Sju Braun, koju ste uvalili u lažni brak i prevaru sa osiguranjem, zaslužili ste tešku kaznu – počeo Lun.

– ...kud vam to da o Sju govorite ka... zivoj? – upita Vinters.

– Rekao sam vam da ne pokušate da se izvučete lažima i prevarama. To vam neće uspeti. Ako se pouzdajete u nešto drugo, onda napred, ali mene nećete uspeti da obmanete – opomenu ga Lun.

– Ja vas ne razumem – odvrati Vinters.

– Izvesna Ava Rejni, udata Vinters, lažna Hil, a zatim Sju Braun udata Drus, lažna utopljenica i prava vaša ljubavnica...

– Šta je s njima?! – poskoči Vinters.

– Naročitim splavom sam ih spustio u more. Sada su na brodu specijalnog pomorskog odreda. O tome su me i izvestili. Još nisu budne, ali su na onom brodu – odgovori Lun.

– To znači da ih imate... One treba da svedoče protivu mene... Ne verujem! Neće svedočiti, jer bi to samo njih pogodilo. Ne može se dokazati moje učešće – nervozno je govorio Vinters.

– Ima drugih dokaza – reče Lun.

– Nema! Niko ne zna kako se sve odigralo – samouvereno reče Vinters.

– Znaju Ava i Sju – dobaci Lun i poče da sprema cigaretu.

– Samo one. Ostale nećete naći – nastavi Vinters.

– Pa i to što one izjave biće dovoljno. Osiguravajuća društva će na tom primeru revidirati sve isplate – iznese Lun svoje mišljenje.

– One neće ništa reći... Čak iako ih osude. One će se braniti da su bile izgubile pamćenje, a zatim potražile moju pomoć.

– Izgleda da nije tako...

– Onda ću vas sutra oterati sa svog broda. Ili još bolje, predaću vas tom policijskom, ili vojnom brodu. Reći ću da ste vi taj tajanstveni Lun – izbaci sada Vinters svoj adut i slavodobitno se nasmeši.

– To nije važno. Ja ću otkriti kako ste ono izveli. A sada me odvedite ka Žanini – reče Lun glasom u kojem je bilo i pretnje.

– Odvešću vas... Uivate mi respekt. Kako ste uspeali da se tako brzo nadete u Francuskoj, da uspostavite vezu sa onim vojnim brodom?... I, do sto đavola, kako uspevate sve tako brzo da prokljuvite? – upita Vinters.

– To je teško objasniti... Snagu daje nauka... Hm, ali ona ne daje snagu svakom – reče zamišljeno Lun.

– Hoćete da kažete da vaš slučaj to najbolje potvrđuje?

– Možda baš to. Gangsteri su me od detinjstva školovali da im poslužim svojim znanjem. Oni su shvatili da nauka daje snagu... Ali nauka me je otela od njih i potčinila svojim interesima – objasni Lun.

– Hm... Ima u tome neke logike. A mene je ratna veština gurnula na put bogatstva. Vešto iskorišćena neka znanja – i, eto novaca. Mislim da ću i sa vama izaći na kraj... A sada hajdemo – reče Vinters.

Uprte cevi revolvera i mašinskih pušaka pratile su Luna na putu kroz zapušteni metalni hodnik i spremište. Kad dođoše blizu mehaničarske tezge, Lun se skoro trže. Jedva savlada nehotični pokret i pode dalje. Na tezgi je bio video nešto važno. Jedna zagonetka bila je rešena. Poslednji delić mozaika se uklapao. I Lun je znao sve o Vintersovim prevarama. Bilo mu je jasno i kakva su to vojna znanja pomogla nekadašnjem oficiru podmorskih komandosa.

– Zločin je uvek naivan – reče Lun osvrnuvši se ka Vintersu koji je išao za njim.

– Ne uvek... Eto pred vama je skrivena vaša devojka, ili šta vam je ona... A sada ćete joj se i vi priključiti – reče Vinters.

– Oho! Pa vi se ne držite reči – primeti Lun i naglo odskoči udarivši zločinca posred lica.

Ovaj obnevide i zatetura se, a krv mu napuni šake, koje beše prineo licu pošto ispusti revolver.

Ostali gangsteri podigoše oružje spremni da pucaju.

– Ne pucajte uzalud. Morao sam da kaznim lažova. Vi služite slabiću – opomenu ih Lun držeći dignute ruke.

Zločinci su ga držali na nišanu, ali su ga gledali sa strahopoštovanjem. Niko se nije usuđivao da uzme inicijativu u svoje ruke i primi teret odgovornosti u sukobu s Lunom. Čekali su da vide šta će učiniti Vinters.

– Vežite ga! – naredi ovaj.

Lun dozvoli da mu vežu ruke. Za to vreme Vinters se malo sredi. Jednom rukom držao je maramicu na nosu, a drugom uperen revolver.

– Smestite ga kod te lepotice. Ona vredi bar pet hiljada dolara. Dobićemo te novce za nju odmah u samom Singapuru – reče on glasom punim mržnje. – A taj pustolov, koji se igra branioca pravde, zažalio je što se umešao.

– Vratašca se otvoriše i u mračni kutak prodreše zraci svetla. Džejn Vittington je stajala očekujući.

– Evo i mene. Sve je po sedam... – reče Lun.

Džejn pokri lice rukama kao da se užasava onog što je ugledala. Vinters je uživao, ali ostali su posmatrali ne videći da su se Lunove pete našle jedna uz drugu kao u stavu mirno na vojničkoj paradi. Snažnim pritiskom ivice jedne pete o drugu Lun otvori patent u debelom donu. Zbog šuma talasa, koji su penušili oko broda niko ne ču lagano šištanje gasa. Još jednom je nauka davala snagu svom pokloniku. Čarobnjak hemije zaustavljao je dah i čekao.

Odjednom, oči prisutnih se ukočiše. Svi nehotično pogledaše Luna. Taj pokret očiju bilo je sve što su mogli da učine.

Lun brzo prihvati jednog po jednog da ne padnu. Spuštao ih je na zardali pod još uvek se trudeći da ne udahne. Pri tome je brojao, jer je tako merio vreme potrebno da delovanje gasa prođe.

Uskoro su svi bili razoružani, a tada poče da prestaje i kratkotrajno delovanje paralizujućeg gasa.

– Šta se to dogodilo? – pitao se u neverici Vinters.

– Ulazite tamo! – naredi Lun Vintersovim pratiocima.

Oni poslušашe videći mašinsku pušku u njegovoj ruci.

– Šta ćete učiniti s nama? To je zločin! Vi ste napali naš brod – besneo je Vinters besmisleno.

– Ja ću vas zatvoriti ovde – reče Lun. – A kad brod uplovi u prvu luku, vlasti će vas saslušati. Imaće podatke o svemu što ste počinili.

– Ne možete nas ostaviti ovde! Niko ne zna za ovo spremište... – gubeći živce uzviknu Vinters.

– Pa znamo ja i Džejn. Uostalom, ja znam i nešto više nego pre susreta sa vama, Vinterse – odvrati

Lun. – Italijansko podvodno vozilo »majale« dalo vam je onu ideju kako da utopljeni živi nestanu.

– Vi... Vi znate za »svinju«? – klonulo upita Vinters.

– Primetio sam malopre jednu čudnu napravu. Nešto slično sam i ja koristio za sportski podvodni ribolov – objasni Lun.

Želja da se nađe način kako da čovek-žaba u ratu prenese veću količinu eksploziva izazvala je napore konstruktora. Stvorena je električna naprava, neka vrsta samostalnog električnog valjka, koji može da povuče čoveka i teret, ako se njime upravlja. Čim je Lun video, malopre, takvu spravu na brodu, bilo mu je sve jasno.

Ava je bila odlična plivačica i sa ovim uređajem prikačenim vešto uz gumeni dušek otisnula se dalje od obale. Tamo je vikala u pomoć, uključila »svinju« i ona ju je odvušla iza rta. Njena kola su se već nalazila tamo i ona se udaljila. Sju je imala »svinju« na jedrilici. Ona je pomogla prevrtanje i u gužvi zaronila sa sandukom u kojem je bio onaj uređaj. Stavila ga je u pogon i udaljila se ispod vode.

Ovom uređaju nije bilo teško dodati masku sa kiseonikom i tako omogućiti i duži boravak pod vodom.

Lun gurnu Vintersa u metalno spremište. Čulo se kako gangsteri lupaju i dozivaju, ali kad se Lun udalji, ta galama se više nije čula.

Vrativši se u kabinu Lun pozva kapetana broda i u Vintersovo ime naredi da se brod uputi prema Londonu, ali pre toga da dozvoli kontrolu vojnom brodu.

Kad se osvestila, Sju primeti da je opet u svojoj kabini i da su pored nje Lun i Džejn.

– Treba da predete na naš brod. Mi ćemo vas za nekoliko dana sastaviti sa ocem – govorio je Lun. – Možda će policiji biti dovoljno ono što će saznati od samog Vintersa i ono što će morati da kaže Ava Vin-

ters. A vi ćete biti sa ocem dok u zamenu za vaše svedočenje ne dobijemo naklonost suda.

– Opet treba da strahujem... Ali ne, neću svedočiti protivu Vintersa! – usprotivi se Sju.

– Mi ne želimo da se umešamo u sve to. Vi i vaš otac rešite to sami. Policija će saznati da niste mrtvi i to je sve – zaključio Lun.

Svitala je zora kad »Arun« pride »Korzici«. Lun, Džejn i Sju predoše na Makfersonov maketama ukrašeni brod. Začudeni i još sanjivi par Dalman predoše na brod – hotel, a sve zaboraviše kad se nadoše u luksuznoj kabini.

Te noći obalska policija je od neidentifikovanog broda dobila radio obaveštenje o »Korzici«. Patrolni čamci su dočekali brod pred veče i počeli pretres. Listovi su već imali vesti o tome da je pronađena živa Sju Braun i da je otkriveno kako je izvesni Bak Vinters prevario osiguravajuća društva. Mnogobrojni agenti društava preplavili su brod i čudili se razgledajući podvodni uređaj i videći Vintersa, koji više nije

tvrdio da je nedužan u svemu što se dogodilo.

»Ali tajanstveni Lun ni ovoga puta nije hteo da sačeka policiju i predstavnike državnog tužioca. On smatra da je dovoljno onemogućiti zločinca. Gde se on sada nalazi? Gde je Sju Braun? Sve su to pitanja na koja Skotland Jard ne može da odgovori...« komentarisali su londonski listovi.

A sledeće noći jedna kola su stajala pored Ričmond Hila. Pride im jedan star čovek nesigurnog koraka. Vrata automobila se otvoriše i iz njih izide Sju Braun.

– Oče... Oprosti! – izgovori plačnim glasom i baci mu se u zagrljaj.

– Samo kad si živa... Dete moje! Srećan sam – govorio je otac.

Tada se seti da treba da zahvali i ljudima koji su ga spasli od ludila, a Sju od potpune propasti. Ali tiha mašina beše pokrenula vozilo i ono je bilo nestalo u senkama visokog drveća na Peterson putu. Lun, Džejn i Makferson behu otišli.

Te noći opet isplovi brzi »Arun«. Išao je prema jugu, ali niko nije znao kuda plovi i gde mu je cilj.

Kraj

BORBA ZBOG CRNOG ZLATA

Klej Lemon se zadovoljno smeškao. Da, Penhendl je bio grad baš kao stvoren za njega. Sada je imao u džepu pedeset hiljada dolara. Napustio je kockarnicu i izašao u noć. Cilj mu je bio hotel „Don Feris“.

Zastao je, i pripalio cigaretu. Odjednom se naglo trže, i cigareta mu ispade iz ruke. Neko ga je tupim predmetom munuo u leđa. Ukočio se od iznenađenja i straha.

— Ko si, i šta hoćeš? — prostenja i stegnu grčevito futrolu.

Bila je prazna. Nepoznati mu je oduzeo kolt.

— Upravo si zaradio pedeset hiljada dolara — reče promukli glas iza njegovih leđa, koji mu se učini odnekud poznat. Da li ga je već čuo u salunu? — Lako zaraden novac! — dodade nepoznati podsmešljivo.

— Ali, to ne znači da ću ti ga tako lako dati! — prosikta Klej Lemon, poznat po nadimku Teksas-Klej.

— Pazi šta govoriš, mister Lemon! — opomenu ga nepoznati čovek oštro. — Nisi u situaciji da možeš da pretiš.

— Jesi li poludeo! — viknu Lemon na nepoznatog čoveka. — Kad bi me samo taknuo, zavrnuo bih ti vrat!

— Ma nemoj! — reče napadač, i uperi mu oba kolta u čelo.

— Nikada ne bi mogao da budeš tako brz — odgovori mu Klej Lemon, uze svoj kolt od tobožnjeg napadača i vrati ga u futrolu.

Pred njim je bio njegov stari drugar, za koga je bio čuo da je postao imućan čovek.

– Zdravo Pente, stari drugaru! Kako si? Čuo sam da si postao vlasnik velikog naftonosnog izvora.

Čovek niskog rasta munuo je Kleja prijateljski pesnicom u grudi.

– Drago mi je što te opet vidim. Jesi li još uvek stara lutalica?

– Zar se to vidi na meni?

Stari čovek uzdahnu duboko.

– Prodoše dobra stara vremena, Kleju. Voleo bih da sam sada u tvojim godinama!

– Ne budi sentimentalni! – smeškao se Klej. – Hoćemo li ostati ovde celu noć? Jesi li bio u salunu? Zašto mi se nisi javio?

Pent Pork ga je gledao pravo u oči.

– Bogati vlasnik naftonosnog izvora! Ne, gotov sam! Zato sam večeras i svratio u kockarnicu, da ope-
lješim prvog čoveka na koga naletim.

– Pričaš viceve!

– Udesila me jedna opasna zmijsa, Kleju! Ti je sigurno znaš. Njen otac je naredio da se likvidiraju Hoganovi u Oklahomi. Preživela je samo Nora Hogan, i ona je sad u gradu. Poznaješ je, zar ne?

– Ne znam je. Poznavao sam samo njenu braću.

– A znaš li ko je šerif? Lin Pakenhem!

– Šta kažeš?! – viknu Klej. – Kako ti se to dogodilo?

– Pred sobom vidiš propalog, izgubljenog čoveka, koji je nekad bio tvoj prijatelj. Ako mi ne pomogneš tvojim novcem i koltom, ostaje mi samo da pošaljem sebi metak u celo.

– Hoćeš da me nateráš? Onda me bolje odmah opljačkaj!

Klej stavi ruku u džep i pruži Pentu novac.

– Nemoj! – branio se Pent.

– Možda te nisam dobro razumeo? Tražio si novac! Pa, uzmi ga, do đavola!

– Ne! Sklopićemo ugovor.

– Ti si pijan! Dao sam ti novac, i on je tvoj!

– Nisi mi ga dao, već pozajmio. Uložićeš ga u moju firmu, a ja ću ti ga vratiti jednog dana, s kamatom.

– Koju firmu?

– Istražujem naftu.

– Pa, jesi li već nešto otkrio?

– Nisam, ali ću uspeti, siguran sam. Veruj mi!

– Budi bez brige. A sad mi kaži ko je taj tip što te je udesio?

– Štajner!

– Nikad nisam čuo za njega – reče Klej Lemon.

– Taj menja imena kao košulje. Moraš ga srediti, Kleju.

– U redu. Dajem ti pedeset hiljada dolara. Nikad u životu nisam imao toliko novca. Ali, čini mi se da još uvek nisi sasvim zadovoljan...

– Podi sa mnom u šerifov ured!

Klej Lemon posluša. Dok je sledio svog drugara, pitao se nije li sve to glupa avantura.

Ušli su u šerifovu kancelariju. Za pisaćim stolom sedeo je stari čovek i posmatrao ih nemarnim pogledom.

– To je Klej Lemon! – reče Pent Pork.

Šerif razvuče lice u blag osmeh.

– Šta treba da mi kaže njegovo ime? Da skočim sa stolicе od iznenađenja što ga vidim pred sobom?

– Zaboga, Line, pa to je Klej Lemon!

Klej Lemon je, začuđen, zurio u šerifa. Ni on nije odmah prepoznao starog ritera u sedlu. A onda se obojica prisetiše, i potrčaše jedan drugom u zagrljaj.

– On će nam pomoći u borbi protiv Štajnera – reče Pent.

Sva trojica sedoše za sto, i šerif počeo da priča kako je ubijen Oleg Serva, vlasnik ogromnog naftonosnog polja, koje Štajner sada drži u svojim rukama. Za nepun čas sklopljen je sporazum između Penta Porka i Kleja Lemona.

Stari prijatelji se potom rasta-
doše, zadovoljni što su obavili važan posao.

Lin Pakenhem ostade sam u svom uredu. Osećao je kako ga obu-

zima neki čudan unutrašnji mir, jer su se stvari odvijale onako kako je on zamislio.

A onda su mu najavili iznenadnu i neočekivanu posetu. Lin besno opsova. Je li moguće da je Štajner osetio da mu se sprema klopka?

S njim je i cela njegova družina!

Začulo se kucanje, i vrata se naglo otvoriše.

Lin Pakenhem preblede. Levom rukom je instinktivno dodirnuo dršku revolvera. To je bilo sve što je uspeo da učini u tom trenutku. Štajner je stajao pred njima, a na vratima ureda pojavilo se čitavo tucе kauboja, čija su bleđa, ispijena lica imala čudan, osvetnički izraz.

– Šerife, mislim da smo naišli u pravom momentu – reče Džes Štajner, i blago se osmehnu.

Lin Pakenhem je gledao Štajnerove momke, i oseti da nema šanse. Neke od njih je dobro poznavao, o nekima je samo slušao, ali su svi bili surovi i razuzdani.

– Počastvovan sam tvojom posetom, Štajneru – reče šerif lukavo, i pokuša da se osmehne.

Džes Štajner je posmatrao šerifa prodornim i ispitivačkim pogledom.

– Robi Štark je moj najспособniji saradnik, i ti ćeš ga osloboditi!

– Tvoj najbolji saradnik je ubio Olega Šervu.

Štajner se zagleda šerifu pravo u oči. Pogled mu je bio preteći.

– Neko je ovde prokleti lažov, a ti nosiš zvezdu i dužnost ti je da lažova pronadeš! Štarka suviše dobro poznajem, i siguran sam da on to nije učinio.

Šerif klimnu glavom.

– Imaš pravo, Štajneru. Baš sam mislio da te uskoro posetim u vezi s tim slučajem.

Atmosfera u sobi bila je mučna i neprijatna. Štajnerovi momci bili su spremni da svakog trenutka potegnu oružje, ako to naredi njihov gazda. Ali, Štajner je ostao miran.

– Nisi više balavac, šerife. Treba li uvek da te podsećam na to?

– U ovom gradu ja sam zastupnik zakona, a moja starost nema s tim nikakve veze.

Džes Štajner čutke klimnu glavom i odmeri šerifa ispitivačkim pogledom, a potom se okrenu svojim momcima. Neki od njih mu zadovoljno namignuše.

– A sad idi do Firstove šupe – reče šerifu. – Tamo te čekaju moji momci.

Štajner pode u stranu. Njegovi kauboji oslobodiše prolaz.

Lin Pakenhem se ujede za donju usnu. Nije imao drugog izbora. Štajnerova moć bila je isuviše velika. Njegovi momci će glasati protiv, i porotnici u sudu će biti nadglasani.

– Pa? Hoćeš li krenuti? – smeškao se Štajner.

– Sa tvojim saradnikom ćeš moći da se sretneš tek na sudskom procesu – procedi šerif kroz zube.

– Sudenja neće biti! – reče Štajner odlučno.

Šerif je nemoćno kolutao očima po sobi.

– Uхватili su me – mislio je. – Kako da se izvučem iz te neugodne situacije?

Linu su bile dobro poznate Štajnerove metode. Taj stari vuk nije birao sredstva kad je hteo da ostvari svoj cilj. A oslobodenje Robija Štarka je sada najvažnija stvar.

Jedan od revolveraša se približio šerifu i pogledao mu pravo u oči.

– Požuri, šerife, naši ljudi su već sigurno nestrpljivi! Može se desiti da pošalju do đavola Firstovu šupu.

– Pusti ga, Reje, stari će sam poći tamo – reče Štajner i značajno podiže ruku.

Šerif nije više mogao da izdrži. Bes je provalio iz njega, i on viknu na Štajnera:

– Sad je dosta svega! Ako želiš da razgovaramo, Štajneru, onda naredi tvojim momcima da napuste ured. A, kad drugi put budeš dolazio ovamo, kucaj na vrata, jer ću inače biti prinuden da te izbacim napolje.

Štajnerovi momci su zanemeli od iznenadenja, a njihov gazda zastao je kao ukopan.

Vrata od zatvora se polako otvore, i cev sačmarice se ukaza na njima.

— Gospodine Štajneru, ti si prvi na redu. Dovoljno je samo da povučem obarač! — zakrešta neki promukli glas.

Lin se nije osvrnuo na te reči, već je iskoristio pogodan trenutak da izvuče kolt iz futrole. Dok su Štajnerovi momci zaprepášćeno zurili u cev sačmarice, on je uperio kolt Štajneru u slabinu.

— Napred! Znaš dobro šta želim! — viknu šerif.

Štajnerove oči se suziše.

— Prokurator će sve to saznati! — siktao je.

— Ne bih sad išao kod njega — odgovori šerif, uz blag osmeh. — Prokurator zna da si ti u nezavidnom položaju. I on veruje da je Robi Stark ubio Olega Šervu, da bi se dočepao njegovog dela bogatstva.

Lica revolveraša bila su bela kao kreč. Šerif je tek tada shvatio da je suviše pričao, ali sad je već bilo kasno.

Štajner mu naglo okrenu leđa, i pogleda svoje momke. Oni ćutke napustiše ured, a on zastade na vratima.

— Šerife, da sam na tvom mestu, skinuo bih zvezdu, spakovao kofere i otišao hiljadu milja odavde. Poveo bih sa sobom i onu budalu s puškom u ruci.

— Kad dođe zima, Štajneru, odjahaću čak do Kolorada, u lov na medvede — odgovori mu šerif podsmešljivo.

Štajner mu dobaci još jedan hladan i prezriv pogled, i pođe za svojim ljudima.

Šerif je čuo bat njegovih koraka na ulici. Kad se okrenuo, video je starog Toma kako izlazi iz zatvora i stavlja sačmaricu na sto.

— Tome! — zovnu ga Lin, i prijateljski ga munu pesnicom u grudi.

Otkud ti ovde?

Starac se značajno osmehnu i pride ognjištu, da prekuje potkovicu.

— Video sam ih sve kad su dolazili — odgovori Tom.

— Šta radiš tu? Mislio sam da si već odavno otišao da čuvaš svoje kokoške od jastreba.

— Štajner je pravi jastreb.

— Stvarno, Tome! — reče Lin. — U pravu si!

Robi Stark počeo snažno da udara u žice od kaveza. Lin uđe u zatvor i stade pred vrata ćelije.

— Starče, zar ti nisam kazao da će oni doći po mene? — upita podsmešljivo. — Pusti me da odem odavde! Ispričaj im da je to bila zabuna, i svi će ti verovati.

Šta još želiš? Možda pasulj sa kobasicom za večeru? — upita šerif.

— Izgleda da ti je sjaj te tvoje zvezde suviše udario u glavu — opomenu ga Stark. — Samo nemoj očekivati da će te tvoji drugovi uzeti za saradnika. Osim toga, ti ne poznaješ dobro Džesa Štajnera, i ne slutiš šta on može da ti uradi. Nemoj da me pogrešno shvatiš, ja te ne mrzim. Volim hrabre starce koji se ne plaše.

Lin klimnu glavom.

— Želiš, dakle, pasulj sa kobasicom.

Džes Štajner je sam ušao u hotel „Teksanu“. Dva stranca, koji su ga krišom posmatrali, kratko se pogledaše. Jedan od njih pritegnu opasač, plati račun i izade iz hotela. Drugi ostade unutra, prateći budno pogledom svaki Štajnerov pokret. Džes Štajner pride šanku i dade znak konobaru da mu donese njegovo omiljeno piće. Ovaj mu pruži uz piće i paklu cigareta. Štajner zapali jednu, i počeo sa uživanjem da povlači dom.

Pent Pork, čovek sede kose, uze šešir i htjede da pođe ka izlazu, ali mu Štajner prepreči put.

— Čuo sam da opet tražite naftu — reče glasno, i blago se osmehnu.

– Da, istina je – odgovori Pent Pork.

– Trenutno ste na dubini od osam stotina metara. Ali, nema ničeg drugog osim krečnjaka, zar ne? Pent Pork klimnu glavom.

– Tačnije rečeno, stigao sam do dubine od osamsto i pedeset metara, i verujem da je izvor u blizini.

– Izvor? – viknu Štajner iznenađeno. – Mislite na naftonosni izvor?

– Da, gospodine Štajneru – potvrdi Pent Pork. – Siguran sam da je to naftonosni izvor!

– Varate se, Pork. Biće da je to samo prazna rupa. Ja sam dugo istraživao i tvrdim da istočno od grada nema nafte. Samo budale mogu još da veruju u tako nešto.

– Ipak, ne želim da odustanem od ovog poduhvata – reče Pork povišenim glasom.

Štajner ga nemarno potapša po ramenu.

– Jednom ste imali uspeha, ali ne zaboravite da takva sreća ne dolazi dva puta. Može se desiti da padnete pod stečaj, i ja bih jedini u gradu mogao da otkupim Vaš posed.

Pent Pork pođe prema vratima, ali ga Štajner pozva na piće. Ljudi koji su stajali kod šanka napraviše im mesta.

Za trenutak je zavladala neprijatna tišina u salunu. Obojica se ćutke pogledaše. Neprijateljstvo koje je postojalo među njima sada je još više došlo do izražaja. Ljudi u salunu su dobro znali šta je sve Štajner mogao da učini da bi se dočepao naftonosnog izvora.

Pork klimnu glavom i pride bliže šanku. Razočaranje se videlo na licima prisutnih, jer njima bi bilo interesantnije da je došlo do pucnjave.

Pent Pork otpi gutljaj iz čaše, i namršti se. Pogled mu je bio pun pritajene mržnje. Onda okrenu leđa šanku i nestade iz saluna.

Štajner se tiho smešio i mirno puštao velike kolutove dima u vazduh.

– Nepopravljiva, stara budala! – reče. – A sad je još našao partnera, koji je vukao krave za repove, ili je radio neki sličan beznačajan posao dok nije došao ovamo.

– Taj Lemon se dočepao značajnog novca, gospodine Štajneru. Mislili da stari nije baš budala.

Štajner odmahnu glavom.

– Čuo sam da je dobio dve hiljade dolara, i pozajmio ih Porku, za dalje radove. Te dve budale su imale sreće. Ali, kad dođu do dubine od hiljadu metara, moraće da prestanu da buše. Hoćete li im to platiti?

Čuvar se osmehnu.

– Do sada još nisam ulagao novac u prazne rupe.

Štajner prasnu u smeh, nagnu se nad šankom, i blago potapša čuvara po ramenu.

– Ti si sjajan momak, i uvek si u pravu. To je najbolji vic koji sam čuo poslednjih dana.

Prisutni u salunu se nasmejaše veselo; samo je visoki stranac bio ozbiljan i nije popio viski koji je Štajner naručio za sve goste u salunu. Desna ruka mu je bila na dršci revolvera.

– Nećeš se još dugo smeјati, Štajneru – pomislio je.

Kad je video kako Štajner ide ka izlazu, stranac izvadi iz džepa srebrni dolar i baci ga na šank.

Čuvar pogleda stranca i njegovu neispijenu čašu viskija.

– Mladiću, zar nećeš to popiti! – uzviknu.

Stranac se osmehnu ledeno i odmahnu rukom.

– Suviše je oštro za mene, gospodine.

Čuvar zavrte glavom, začuden, i pogleda upitno Štajnera. Ovaj ćutke plati račun, praveći se da ništa nije čuo.

Viler Virdžinija izade iz saluna. Ulica je bila potpuno mračna.

Samo nekoliko svetiljki gorelo je u tami. Viler ugleda pred sobom senku svog partnera.

— Baš sada dolazi — reče Viler, i pogleda prema vratima.

— Nemoj odmah da pucaš! Hoću već jednom da raščistimo stvari. Taj problem me je godinama mučio, a sad je došao odlučujući trenutak.

Viler Virdžinija klimnu glavom. Štajner im je dolazio u susret, očigledno veoma dobro raspoložen. Kratko ih je pogledao, i mirno pošao preko ulice.

Oni pojuriše za njim i dohvatiše ga za ramena. Pri svetlosti svetiljke sa zgrade hotela „Teksana“, Štajner je shvatio kakve su im bile namere. Ali sada je već bio u njihovim rukama. Visoki čovek ga je munuo koltom u stomak.

— Gospodine Štajneru, podite s nama preko, u dvorište! — naredio je. — Treba da obavimo kratak, ali veoma važan razgovor.

Štajner je bio beo kao kreč, dok su mu iz očiju sevale varnice. Ali kad je osetio cev revolvera, pošao je, bez ijedne reči protivljenja.

— Oklahoma — reče Viler glasno. — Tamo je pre dve godine bilo toplo, sunčano leto, baš kao što je sada u Penhendlu.

Štajner se trže i htjede da se okrene, ali ga Viler udari koltom u slabinu.

— Najkasnije za minut — dva Hoganovi će, najzad, naći svoj mir pod zemljom.

— Mislite li da će biti tako? — procedi Štajner kroz zube.

— Naravno da mislimo — odgovori drugi napadač oštro.

— Odavde vam nema više povratka. Jeste li imali to u vidu pre nego što ste odlučili da dodete u Penhendl?

— Visoki momak se osmehnu gorko.

— Za varalicu kao što si ti više nema nade. Ovog puta si gotov!

— Doći će jednog dana i vama kraj! — zabruna Štajner.

— Sami ćemo se brinuti o sebi — reče Virdžinija.

Ali, sledećeg trenutka sve je već bilo kasno.

Iznenada odjeknuše snažni koraci u tami. Visoki stranac dohvati instiktivno dršku revolvera. No, suviše je dugo razmišljao o tome kako će vratiti Štajneru stare dugove. Tek sada je shvatio veličinu opasnosti koja ih je snašla.

Njegov partner opali prvi metak, ali ne na Štajnera, već na nepoznate napadače. Čovek kriknu i počeo da se tetura. Tada nanišani na Štajnera, ali u istom momentu zablistala cev revolvera u ruci drugog napadača.

Visoki stranac nije uspeo ni da povuče obarač. Njegovo telo udari tupo i pločnik.

Virdžinija opali i treći metak, ali u tom trenutku ga Štajner munu snažno nogom u stomak, i nestade u tami. Virdžinija nije više stigao da nanišani. Neko ga je udario po glavi. Odjednom mu se smračilo pred očima, i pao je kraj svog partnera na pločnik.

— Suviše brzo trčiš, gazda — reče Rej Kostila zadihano. — Koliko sam ti puta već na to skrenuo pažnju! Jednog dana ćeš dobiti metak u čelo.

— Čuti, i požuri za mnom! — odgovori Štajner ne osvrćući se, i njegovi momci su odmah shvatili koliko se uplašio. — Dobro ću vam platiti, samo da pobegnem odavde što pre!

Na kućama počeo se otvaraju vrata i prozori. Radoznali gosti se pojavili pred hotelom.

— Brzo odnesite negde one tipove! — naredi Rej Kostila.

Ljudi poslušali, ali ih Štajner zadržao.

— Čemu takva žurba? Zašto ih ne odvedete najpre šerifu? Hoću da im se sudi po pravdi i zakonu, jer taj napad na mene bio je pokušaj ubistva. — Glas mu je zvučao preteći. — Želim da ih gledam svojim očima kako vise. A naš šerif, stara,

izlapela budala, moraće da ih osudi na smrt, i izvrši presudu. Ako to ne bude hteo da učini, imaće posla sa mnom.

– Nije loša ideja – reče Rej Kostila.

– Nekako ću udesiti stvar da se kradom uvučem u šerifov ured i središ te plaćene ubice.

– Danas si pun izuzetno sjajnih ideja, gazda! – odgovori Rej, i tiho se nasmeja.

Iznenada se iz tame pojavi šerif.

– Čist pokušaj ubistva – objasni mu Štajner. – Nađam se da ćeš odvesti te momke na vešala, šerife!

Šerif mu nije odgovorio, samo je kratko naredio nekim ljudima da odu po doktora i odnesu onesvešćene u njegov ured.

Štajner je, sa svojim telohraniteljima, stojao po strani.

– Jesu li ti momci pokušali da te opljačkaju, ili je u pitanju nešto drugo?

Džes Štajner se naglo trže i pogleda besno šerifa.

– Otkud ti sad ta ideja, šerife?! Šta drugo može da bude, ako ne pokušaj ubistva? Te momke sam sad video prvi put u životu!

Rej Kostila stegnu čvrsto šešir i reče ubedljivo:

– Čekali smo gospodina Štajnera ispred hotela, i tada sam se setio tipa kojeg sam primetio kako šeta pred »Teksanom«. Onda je naišao njegov partner. Ubrzo se pojavio i Štajner. Momci su pošli za njim, i odmah mi je bilo jasno da nešto smeraju. Skoro smo zakasnili, jer je u njihovim rukama zablistalo oružje.

– Požuri, šerife! – reče Štajner.

– Hoću da se zapisnik načini što je moguće pre, a sam ću otići kod prokuratora. On mora saznati istinu!

Šerif klimnu glavom i ujede se za donju usnu. Pogled mu se zaustavio na uredu, u kome je doktor ukazivao pomoć nepoznatim momcima.

U jednoj od ćelija sedeo je Robi Štark. Štajner pogleda kroz prozor u svog vernog partnera.

– Možda ćemo već sutra uveče slaviti u nekom salunu, Robi! – viknu Rej zatvoreniku.

Štark htede da mu odgovori, ali Rej nestade za Štajnerom, koji se žurnim koracima uputio prema hotelu.

Doktor izade iz ćelije.

– Momci se ne osećaju baš najbolje, ali ću učiniti sve što mogu da ih povratim u život. Šta se, zapravo, dogodilo?

– Ništa naročito, ali je stvar, ipak, ozbiljna – odgovori šerif zabrinuto.

– Prošla su dobra tri časa dok momci nisu došli k sebi. Doktor je onda zadovoljno napustio šerifov ured.

Šerif je netremice posmatrao ranjenike. Jedan od njih otvori oči i zagleda se u Lina.

– Do đavola, pa to je nemoguće! – viknu promuklim glasom. – Lin Pakenhem!

Linov pogled bio je ozbiljan i nem.

– Line! Ti si šerif u ovom gradu?

Lin klimnu glavom i zagleda se u drugog ranjenika.

– Baš ste se poneli kao prave budale – reče im šerif oštro. – Gde je Nora Hogan? Nije, valjda, i ona u gradu? Jeste li od nje dobili naređenje da napadnete Štajnera?

– Ona je tu – reče jedan od dvojice ranjenika. – Kakva sreća što nosiš zvezdu, stari!

– Za vas nema sreće! – reče Lin, i zavrte glavom.

– Kako nema?! Pa ti znaš da...

Robi Štark počeo da prisluškuje.

– Jesu li oni tvoji prijatelji, šerife? – upita radoznalo. – Tako nešto sam mogao već da pretpostavim. Samo nemoj da ih pustiš, jer ćeš doći u sukob sa Štajnerom!

Lin pogleda besno Robija Štarka, i upita nestrpljivo:

– Gde stanuje Nora? Moram odmah da razgovaram s njom.

– Svi smo se smestili u hotelu »Trejd« – odgovori momak šapatom.

– Zašto nije odmah došla kod mene? – reče šerif i pogleda svog prijatelja pravo u oči.

– Nismo imali pojma da nosiš zvezdu!

– Do đavola, momci, zašto ste ga napali? Plašim se da je stvar postala suviše ozbiljna!

– Ali, ti si šerif, i možeš da svedočiš...

Lin podiže ruku i pokaza u pravcu Robija Štarka.

– Kasnije ćemo razgovarati o tome – reče, i izađe iz ćelije. Pre nego što je napustio ured, zaključao je vrata zatvora i rekao starom Tomu:

– Uzmi sačmaricu i ostani u uredi dok se ja ne vratim! – Osedaću ti konja.

– Sam ću to uraditi, – odgovori šerif i posla starog Toma u ured. Nakon kratkog vremena već je bio u sedlu i galopirao ka izlazu iz grada.

★

Neko je tiho zakucao na vrata. Džes Štajner ustade iz naslonjače i klimnu glavom Reju Kostili.

Telohranitelj otvori vrata i skloni se u stranu. Nora Hogan uđe, i pogleda oko sebe. Kad je ugledala Štajnera, trže se i ustuknu korak nazad, kao da je htela da pobegne, ali Rej je već zatvorio vrata za njom.

Štajner pride bliže devojci i blago se osmehnu.

– Nora Hogan! – reče iznenađeno.

Devojka je ćutala i tapkala nervozno prstima po opasaču.

– Sigurno pretpostavljaš da je ceo ovaj grad u mojim rukama – nastavi Štajner, i namignu Reju. – Zato si i došla ovamo i poslala one momke da me napadnu. Ali, čini mi se da oni nisu dovoljno hrabri za takav posao.

Nora Hogan preblede. Usne su joj podrhtavale.

– Smestio sam napadače u zatvor – dodade Štajner. – Posao je bio veoma jednostavan, a šerif će ih

sutra osuditi za pokušaj ubistva, i biće obešeni.

– A ako postoji pravda...

– Osveta nije pravda! – odgovori Štajner ledeno.

– Ti si običan nitkov! – rocedi devojka kroz zube. – Prevejani i okoreli zločinac!

Džes Štajner se ujede za usnu i baci kratak pogled na svoje čizme.

– Ja sam sada moćan čovek – bunio se Štajner. – Postao sam predsednik velike firme za proizvodnju nafte. Ceo dan da provedeš u sedlu, nećeš uspeti da sagledaš ni polovinu moga bogatstva.

– Ništa se nije izmenilo u tvom karakteru – odgovori Nora.

– Dokazaću da si poslala one momke da me ubiju – reče Štajner, i ošinu je prezrivim pogledom. – A to znači da se ni ti nećeš lako izvući.

– Jednog dana će te, ipak, stići zaslužena kazna.

– To ne mogu ni da zamislim – reče Štajner podsmešljivo.

Devojčine nozdrve su podrhtavale, a u očima su joj blistale suze.

– Sedi, Noro! – reče Štajner blago, i dodirnu još za ruku. – Hajde da se dogovorimo o svemu.

– Ne znam o čemu bismo nas dvoje mogli da razgovaramo! – odgovori Nora i ustuknu.

– Zaboravljaš na težinu svog položaja – reče Štajner besno. – Treba samo da pozovem šerifa...

– Pa, zovi ga!

– Ceo grad je na mojoj strani!

– Možeš imati i deset takvih gradova, i neka je svaki šerif tvoj čovek, stvar se ne menja. Ti si ubio moga oca i moju braću!

– Ja?! – upita Štajner iznenađeno.

Iz Norinih očiju sevale su varnice.

– Bert je poginuo od tvoje ruke. Ubio si ga njegovim koltom, i pobegao si na njegovom konju. Potom ti nije bilo teško da savladaš Džoa i tatu. Šerif je, sa pratnjom, stigao na

mesto okršaja sat kasnije. Ti si bio u prednosti, imao si celu družinu pored sebe. Moj otac i moja braća bili su usamljeni i bespomoćni.

– Ne razumem te – reče Štajner hladno.

Ti si pravi idiot! – viknu devojka, plačući i kršeći ruke u očaju.

– Tvoj otac je hteo da me preda šerifu.

– On te je sačuvao od linčovanja. Sa oružjem u rukama, napao je stražare, a i moja braća su, bez pogo- vora, poslušala očevo naređenje. A ti si im tako zahvalio za sve što su učinili za tebe!

Trebalo je da se tvoj otac zahvali meni, golubice! U ratu sam ga izneo iz vatrenog obruča, iako sam bio ranjen, a virdžinijski borci su nam bili za petama. Ali, nećemo sad o tome, Noro! Sedi, i smiri se. Misli na one momke u zatvoru!

Devojka je stajala ukočeno, kao statua.

– U mojim si rukama devojko! Hajde da budemo iskreni. Mogu povoljno da sredim stvar, ali sve zavisi od tebe.

– Hoćeš da me ucenjuješ?

– Ne znam šta sam ti skrivio, kad si iznajmila ubice da me likvidi- raju. No, ja sam u prednosti. Ko su ti momci?

– Prijatelji moje braće.

– Nećeš, valjda, dozvoliti da oni budu obešeni?

– Ucenjuješ me, idiote!

– Ali, u pitanju je bio moj život!

– Život za život, i stvar je u redu!

– I ti to nazivaš zakonom?

– Otkad ti poštuješ zakon?

– Ovaj grad je u mojim rukama, i hoću da imam svoj mir!

Devojka ga je posmatrala pogle- dom punim mržnje.

– Dobro te poznajem, Noro. Poku- šavaćeš da me upropastiš, ali nećeš uspeti! – Štajner se osmehnu prez- rivo i nastavi:

– Nikada! Ti si žena. Moraćeš ce- log života da tražiš ljude koji će se boriti za tebe.

– Ne za mene, već za moga oca i moju braću!

– Budi razumna!

Crvenilo je oblilo devojčino lepo lice.

– Nemaš drugog izbora, Noro. Ako hoćeš da spaseš te momke ve- šala, onda me moraš poslušati. Nije reč o uceni. Nudim ti pomirenje. Ostani kod mene. Uostalom, tvoj otac mi je bio prijatelj...

– Tu sramotu neću doživeti! – uzviknu Nora prestrašeno.

– Večeras ćeš prenoćiti u hotelu „Trejd“, a sutra ću u „Teksani“ isprazniti za tebe ceo sprat. To je moj hotel. U njemu ćeš imati sve što želiš. Ako hoćeš, možeš ostati tu ce- log žvota...

Štajner je posmatrao devojku pro- dornim pogledom, ali Nora je gle- dala u stranu.

– Razmisli dobro o svemu! – reče Štajner nakon kratke pauze.

– Potrebna mi je devojka koja bi uspešno mogla da sredi knjigo- vodstvo, a ja smatram da si ti za to sposobna. Rej i ja nemamo vre- mena, ni volje, za tako nešto...

– Gazda govori istinu – reče Rej.

– Znaš li ti šta tražiš od mene?

– upitala je Nora nestrpljivo.

– Misli na momke u zatvoru! – opomenu je Štajner. – Sutra u podne ću doći po tebe.

– Ali, ja neću više biti tu!

– Pustićeš, znači, momke da odu na vešala – odgovori joj Štajner hladno i dade znak Reju da pode za njim.

– Ne razumem te, gazda – reče Rej kad su izašli na balkon. – Za- što odugovlačiš stvari?

– Trenutno mi je potreban mir, dosta mi je problema!

– Daj joj novac i pošalji je do da- vola!

– Ona bi se opet vratila ovamo. Znam da me već odavno traži. Da je muškarac, ne bih gubio vreme. Ti me dobro poznaješ, zar ne?

– Dolazi Gordon – reče Rej izne- nada.

– Ah, najzad! – viknu Štajner besno.

Gordon Jelou je brzim koracima prilazio hotelu, i za tren oka već je bio kraj njih.

– Šta ima novo – upita ga Štajner.

– Mladi Šerva sakupio je veliku grupu ljudi oko naftonosnog izvora. Naši momci morali su da se povuku.

– Šta to treba da znači? – viknu Štajner besno. – Naredio sam da niko ne sme da upotrebi oružje.

Gordon Jelou odmahnu glavom, i brzo reče:

– Nije ispaljen nijedan metak. Kad su oni naišli, mi smo seli na konje i odjahali.

Na licu Džesa Štajnera titrao je zadovoljan osmeh. Munuo je Reja Kostilu u rebra.

– Kucnuo je čas za Keneta Hejza. Reju, spremaj se na put. Reci mu da dode sa svojom družinom na Dierovo polje. Čekaću ga na starom Dierovom tornju.

Štajner zatim uhvati Gordona Jeloua za jaknu i prodrma ga iz sve snage.

– Dovedi u grad sve tvoje momke! Učinićeš sve što ti ja budem naredio. Jasno?

Kad je Gordon otišao, Džes Štajner se oprezno osvrnuo oko sebe, i pošto je ugledao senke svojih telohranitelja, koji su budno pratili svaki njegov korak, nasmešio se i mirno ušao u hotel „Teksanu“.

★

Pent Pork se popeo na platformu i posmatrao kako se bušilica okreće u ravnomernom ritmu. Svičalo je.

Ralf Vejn je prišao Porku, brišući krpom svoje masne ruke.

– Pente, stigli smo do osamsto i pedesetog metra. Još dva metra, pa ćemo naići na vodu. A tada bismo morali izvući svrdlo da ga malo naoštrimo. Već sam upalio vatru.

– Još nekoliko metara, i naići ćemo na krečnjak.

Glas Penta Porka zvučao je promuklo i očajno. Ralf Vejn provuče nervozno prste kroz kosu.

– Dobro znaš, Pente, da je to igra u velike svote.

Pent Pork je ćutao.

– Ako danas ne ostvarimo plan, gotovi smo. Već nam se mnogi smeju.

– Pokazaćemo tim budalama kako ide posao – reče Pork, i okrete se. Kad je ušao u kolibu, probudio je Kleja Lemona.

– Ustaj, Lemone! Hoćeš li ići u grad? Već je svanulo.

– Do koje smo dubine stigli? – upita Klej i skoči na noge.

– Uskoro će biti osamsto i šezdeset metara.

– To znači da je cilj blizu, zar ne?

Pent Pork klimnu glavom, i izade napolje. Ralf je još uvek stojao na platformi.

– Ima li krečnjaka? – upita Pork, i pope se na platformu.

– Uvek sam verovao u tebe. Mora da imaš šesto čulo! Da, zaista je krečnjak! – odgovori Ralf.

– Treba izvaditi svrdlo i spustiti kašiku unutra!

Ralf se sa trojicom radnika dao na posao. Izvukli su svrdlo i spustili kašiku i jamu. Već je uveliko bio dan. Klej Lemon se pojavio na platformi i posmatrao kako Pent Pork pregleda iskop.

– Stigli smo do sloja krečnjaka – viknu Pork.

– Šta to znači? – upita Lemon radoznalo.

– To znači da treba da kopamo još samo nekoliko metara, i otkrićemo naftu – reče mu Pork, i potapša ga po ramenu.

Klej Lemon se slabo razumeo u te stvari.

– Poštedi me toga, Pente! Javi mi kad pronadeš naftu, i to će mi biti dovoljno.

Pent Pork se veselo nasmeja.

Klej stavi šešir na glavu i ode sa platforme. Pronašao je konja iza kolibe, i odjahao prema gradu. Bilo

je prijatno letnje jutro. Duvao je blag povetarac iznad brežuljaka, a trava se tiho njihala na vetru. Kad je izbio na poštanski put, ugledao je vrh tornja na Dierovom polju. Južno od njega paslo je stado sa Montrouz ranča. Onda je spazio naftonosni toranj koji je nekad pripadao Pentu Porku, a čiji je vlasnik sada postao Džes Štajner. Prolazio je pored dugačkog reda kola u kojima je bilo upregnuto po osam konja. Kola su bila natovarena velikim buradima, punim nafte.

Taj kraj nije privlačio Lemonu, i on ne bi u njemu mogao ostati duže vremena. Grad je poznavao od ranije, ali se mnogo toga u njemu izmenilo. Razbuktala se borba za osvajanje naftonosnog prostora. Na sve strane bile su lišene barake i kolibe, a miris ulja širio se sve do ulaza u grad.

U gradu je od ranog jutra vladala velika užurbanost. Kola i jahači hitali su glavnom ulicom. Lemon je prošao pored šerifovog ureda, tako da ga je ovaj morao videti, i zaustavio se pred hotelom „Trejd“. Skočio je iz sedla, i vezao konja za gredu. Ugledao je starog Toma kako izlazi iz ureda. Zastao je, i čekao.

Šerifov pomoćnik mu se približavao brzim koracima.

– Šerif nije u gradu – reče on Kleju. – Odjahao je na Dierovo polje. Tamo se dogodio neki prepad. Udi unutra, ljudi će ti o tome sve ispričati.

Klej je klimnuo glavom, a pomoćnik je nestao u jednoj kapiji.

Lemon je pogledao za njim, i ušao u hotel. Događaji u gradu su ga zabrinjavali. Šerif mu je prošle noći ispričao o prepadu, i saopštio da želi da se sastane sa Norom Hogan, ukoliko bude mogao da je pronade u gradu.

U hotelskoj sali je bilo mnogo gostiju. Svi prozori su bili otvoreni, jer se kroz bar širio neprijatan miris. Zavesa su se njihale na svežen jutarnjem vetru. Klej je zastao na

ulazu, očekujući da će negde u sali videti Noru Hogan. Ni u kom slučaju nije smeo direktno da pita za nju.

Tada mu je prišao neki čovek sa recepcije, i upitao ga šta želi. Hteo je da se najavi kod Nore Hogan, ali se predomislio, i pošao u salu za doručak.

– Doručak, gospodine – reče Klej. – Ništa drugo.

Čovek ga odmeri neljubaznim pogledom, i vrati se za pult.

Lemon je ušao u salu za doručak, i pogledao na sve strane. Nora Hogan nije bila tu. Seo je za sto u uglu i pozvao poslugu.

Već je skoro doručkovao kad je Nora Hogan ušla u salu. Išla je u pratnji nekog čoveka, po čijem je spoljašnjem izgledu Klej naslutio ko bi mogao biti. Čovek je zastao na vratima i obratio se službeniku na recepciji.

Nora Hogan je potražila slobodan sto u sali. Najzad se njen pogled zaustavio na Kleju, i za trenutak je zastala kao ukopana. Rukom je pritisnula usta, da ne bi vrisnula. Klej joj dade znak rukom, i ona mu pride nesigurnim koracima. Lemon je ustao, izigravajući kavaljera, osmehnuo se, i ponudio joj prazno mesto za svojim stolom.

– Ne gledajte prema vratima, Noro – reče Klej i sede preko puta nje, da bi mogao da vidi šta se događa na ulazu.

Došla je posluga, i Nora je poručila doručak. Dok je jela, čula je Kleja kako joj govori:

– Vaš čuvar nije ništa posumnjao. Tako nešto i ne bi smelo da mu se desi.

– Otkud znate? – upita Nora začuđeno.

Ja sam o svemu informisan – odgovori joj Klej.

Nora ga je gledala iznenađeno. Zračak nade bljesnuo je u njenim očima.

— Znači, Džes Štajner se već pove-
zao sa Vama — nastavi Klej, i po-
gleda u čuvara na vratima.

— Da, noćas. Štajner hoće da me
zadrži u gradu.

— Da li Vam je ponudio novac?
Možda neko izmirenje, ili nešto
slično?

— Hoćete li mi vi pomoći? —
upita ona, i osmehnu se pomalo
tužno.

— Niste pametno postupili, Noro.
Zašto niste bacili pogled po gradu?
Vašim ljudima ne bi bilo teško da
me pronadu.

Nora obori pogled.

— Vi ste Džesu Štajneru za pe-
tama, Kleju — reče devojka. — Ali,
do sada niste učinili ni korak na-
pred!

— Ne bojte se, Noro! Držim na
oku Vašeg čuvara. S vremena na
vreme prekinuću razgovor. Džes
Štajner ne sme znati zašto sam ja
ovde. Bar zasad!

— Na koji način se može uhvatiti
taj okoreli bandit? Jednog dana ga
mora stići zaslužena kazna!

— Jednog dana će i on napraviti
kobnu grešku.

Gorčina u njoj je sve više rasla.

— Nisu svi banditi isti. Džes Štaj-
ner je izuzetak. On ume uvek vešto
da se izvuče.

— Šta vam je rekao noćas? Jako
mi je važno da to znam.

— Ponudio mi je saradnju. — Iz
očiju su joj sevale varnice. — Zamis-
lite, tako nešto je ponudio meni, jed-
noj od Hoganovih!

— Saradnju?! — upita Klej zapa-
njeno.

— Da, rekao je da bih mu ja vo-
dila knjigovodstvo. Hoće da me
zadrži u gradu, jer se plaši da ću ga
progoniti.

— Radite zajedno s njim, Noro! —
reče Klej iznenada.

Devojka nije mogla da veruje svo-
jim ušima.

Na licu Kleja Lemona videla je
odlučnost.

— Jedino ga tako možemo jednog
dana uhvatiti!

Nora ga je razumela. Pogled joj je
bio oštar i prodoran.

— Takav pogled imala su i njena
braća — pomisli Klej.

— Uradiću kako kažete — odgo-
vori Nora.

— Samo, bez žurbe — opomenu je
Klej, — jer bi on inače mogao nešto
posumnjati.

— Ja nemam drugog izbora. Moji
pomoćnici su u zatvoru. Pretio je da
će ih obesiti ako ne pristanem na
njegovu ponudu. Hoće li šerif moći
da učini nešto za moje ljude? — Za-
brinutost se čitala na njenom licu.

— Ako je potrebno, oslobodiću ih
ja, na prepad — obeća Klej. — Ali,
ukoliko pristanete na saradnju sa
Štajnerom, on će povući optužbu.

— U to baš nisam sigurna. Radi
se o prijateljima moje mrtve braće.
Ljudi me neće razumeti.

— Lin će sve srediti.

Devojka uzdahnu duboko.

— Ne zaboravite na jelo. Momak
na vratima je već nestrpljiv.

Dok je jela, osetila je kako joj
rumenilo obliva obraze.

— Ipak imam sreće, na neki na-
čin — priznade Nora.

— To nije sreća, već opomena,
Noro! Štajner je suviše lukav. On ne
može biti pobeden jednim koltom.

— Ni od Vaše ruke, Kleju?

— Trenutno sam bespomoćan.
Iako sam na pravom tragu, ne
mogu ništa da učinim, jer mi nedo-
staju dokazi.

— Potrudite se da ih nadete.

— Hoću — odgovori Klej. — Ali,
moram čekati. Sve mi dolazi ne-
kako slučajno. Tako sam ovde slu-
čajno sreo jednog starog prijatelja,
kojeg je Štajner upropastio, i saz-
nao da je šerif Lin Pakenhem za-
stupnik vlasti u gradu. Stari Pork i
ja sada tražimo naftu. Već smo
blizu izvora. Potrebno nam je samo
malo sreće. Ako budemo uspeli,
Štajner će nas napasti.

— Nafta! — reče devojka veselo.

— Pa Vi ćete se obogatiti! Sa koliko
procenata učestvujete u tom poslu?

– Kad Štajner bude pred mojim nogama, tada ću biti bogat čovek – odgovori Klej hladno. – Onda ću dobiti moj udeo od pedeset hiljada dolara.

– Kleju!

– Mi se ne poznajemo, Noro. Skupljajte informacije, a ja ću Vam se, kad budem imao vremena, javiti. Ne pokušavajte ni po koju cenu da stupite u kontakt sa šerifom, niti sa mnom, jer to bi moglo da bude suviše opasno po Vas. Štajner je osvojio Dierovo polje. Pokušajte da doznate šta tamo... Vaš čuvar je nestrpljiv. Ne okrećite se, Noro!

Klej ustade od stola i baci srebrni dolar kraj tanjira.

– Drago mi je, gospodice, što smo se upoznali. Zovem se Klej Lemon. Tražim naftu na Vejkfildu, i nadam se da ću imati sreće.

Lemon se pokloni devojci i prode nemarno pored momka koji je stajao na vratima i nepoverljivo ga posmatrao.

Bar je počeo polako da se puni novim posetiocima. Prvi gosti naručivali su piće, i konobar je imao pune ruke posla.

Klej im pride, i naruči jedan viski.

– Mladi Šerva je sve upropastio

– čuo je jednog gosta kako govori.

– Štajner je zato izdao odgovarajuće naredbe svojim momcima. Oni su se povukli, a Šerva je u toku noći stradao, pošto je prethodno naredio da se razbiju svi rezervoari. Izgleda da ni jedna cev nije više ispravna.

– Ništa nije zapalio? – upita neko.

– Nije. Ali stvar je tako udešena da niko ne može povesti parnicu protiv Štajnera. Šerva više nema nikakvih šansi. Treba da bude srećan ako uopšte ostane živ.

– A kako je došlo do pucnjave?

– upita konobar radoznalo. – Sigurno je bilo mrtvih i ranjenih.

Čovek je slegnuo ramenima.

– Verovatno se Šerva i njegovi ljudi nisu dobro sporazumeli. Dogo-

dilo se nešto što niko od njih nije očekivao.

– A jesu li pronašli Šervu? – upita jedan od slušalaca. Po načinu na koji je postavio to pitanje, moglo se zapaziti da nije bio Štajnerov pristalica.

– Znam na šta misliš, Bile – glasio je odgovor. – Ali, stvar je u tome što je on, po svoj prilici, pobe-
gao. Ako je u pravu, onda ne bi trebalo da beži. Nije smeo da posegne za tuđim posedom. Zbog toga bi sigurno dospeo pred sud.

– Pa on je već bio optužen – do-
baci neko.

– Da, no sada ta optužba ne važi. On je glavni svedok, ali ne postoji sud pred kojim bi sad mogao svedočiti, jer bi mu natovarili na vrat ubistvo svih ljudi koji su poginuli u okršaju.

Klej je sve to budno slušao. Uverio se u istinitost reči Nore Horan. Da, Džes Štajner je zaista držao sve konce u svojim rukama.

Platio je račun, i izašao iz hotela. Bilo mu je jasno da je mladog Šervu upropastio Štajner. Sada je Dierovo naftonosno polje priključeno velikom Štajnerovom posedu. Leš nesrećnog Šerve neće nikad biti pronađen.

Lemon je bacio letimičan pogled na ulicu, koja se pružala pravolinijski prema severu. U daljini je ugledao tornjeve na Dierovom polju, i pitao se zašto Šerva nije zapalio izvore kad je već hteo da uništi posed koji su pljačkaši oteli od njegovog oca.

Bio je tako zadubljen u svoje misli da nije ni primetio Doru Feri kad je izašla iz hotela i stala mu iza leđa.

Zapahnuo ga je blag miris parfema, pa se okrenu. Osmehnuo se ljubazno devojci, očekujući da ona započne razgovor. – Kakvo iznenađenje! – reče ona najzad. – Klej Lemon u gradu u prvim jutarnjim časovima! – U njenom glasu osetio je prizvuk iznenađenja.

– Zdravo, gospodice Doro! – odgovori joj Klej i skide šešir.

Njen pogled ga je duboko ganuo. Osmeh joj je bio srdačan, a oči pune sjaja. Ona nije bila njegov tip žene. Uprkos tome, bila mu je draga, ali nije znao zašto.

– Nadam se da Vam je prijao doručak – reče Dora, i Klej je odmah shvatio zašto je ona izašla iz hotela.

– Šunka u hotelu »Trend« je zaista izvrсна – priznade Klej Lemon.

– Imali ste izvršno društvo, zar ne?

– Vaš pogled dopire svuda.

– Je li to staro poznanstvo? – upita devojka, s prizvukom tuge u glasu.

– Otkud Vam ta ideja?

– Razgovarali ste uzbuđeno sa gospodicom Norom Hogan.

– Do đavola, – pomisli Klej – gde su mi samo bile oči, kad je nisam primetio!

– glasu.

se da Vas nisam zbunila tim pitanjem, Kleju?

– Danas ste izuzetno dobre volje, gospodice Doro – odgovori Klej, osmehujući se. – Priznajem da mi je uz taj razgovor šunka još bolje prijala.

– Ja bih rekla da bi Vam u tom društvu i konjetina odlično prijala – odgovori Dora jetko.

– Priznajem, pobedili ste! – nasmeja se Klej, pokušavajući da skrene razgovor u drugom pravcu.

Devojka je i dalje bila ozbiljna.

– Ne znam otkad poznajete tu devojku, i šta Vam ona znači, ali znam da Vas to poznanstvo može navesti na tanak led.

– Ne razumem o čemu govorite.

– U našem gradu živi jedan moćan čovek, koji može da ima sve što poželi. Pazite da ne dođete s njim u sukob!

– Sigurno govorite o Džesu Štajneru, zar ne?

Ona klimnu glavom, i Kleju postade jasno da je ona dobro informisana o svemu što se događa

između Nore Hogan i Džesa Štajnera.

– Čuvajte se Štajnera! – opomenu ga Dora.

– Danas sam tu devojku video prvi put u životu – slagao je Klej, da bi spasao Noru.

U gradu se znalo da je Dora Feri bila Štajnerova saradnica, i zato je njena ljubomora prema Nori Hogan sve više rasla. Nora Hogan je bila u velikoj opasnosti.

– Dokle ste stigli sa istraživanjima? – upita Klej, nastojeći da promeni temu.

– Izvanredno napredujemo.

– Imate li još akcija?

– Hoćete li i Vi da tražite naftu? Možda zajedno sa Pentom Porkom? Taj ima dobar njuh! – reče Dora, i nastavi, nakon kratke pauze: – Čini mi se da i Vi imate smisla za takav poduhvat.

– Svida mi se što imate o meni takvo mišljenje – odgovoroi Klej, uz blag osmeh. – Ali, mi ćemo uložiti pare tek pošto pronađemo izvorište nafte.

– Nove akcije će biti preterano skupe – reče Dora povišenim tonom.

– Posao je posao!

– U svakom slučaju, navratite kod mene, Lemone!

– U redu, gospodice Doro! – odgovori Klej, i ponovo skide šešir i pokloni se.

Devojka mu se osmehnu ljubazno, i pode nazad u hotel.

Klej se preznojavao, čudeći se kako se moglo desiti da ga je Dora videla dok je razgovarao sa Norom Hogan.

Prišao je svom mrkovu, razmišljajući da li da odjaše do Dierovog polja. Ipak je odlučio da se vrati. Skočio je u sedlo, i okrenuo konja. Tada je spazio Porkovog predradnika Ralfa Vejna kako galopirajući ulazi u grad. Momak je bio umazan naftom, i Klej je odlučio da ga sačeka.

Ralf Vejn je podigao ruke visoko iznad glave.

– Nafta, Kleju, pronašli smo naftu! – vikao je iz sveg glasa.

Sjahao je s mrkova kod bunara, i prišao Kleju. Od radosti, tako ga je snažno prodrmao da ga je skoro izbacio iz sedla.

– Samo što si ti odjahao, zemni gas je pokuljao iz jame, u jakim mlaževima, i naša koliba je za tren oka bila poplavljena, a mi smo se kupali u nafti.

Ralf je govorio brzo i uzbuđeno. Oko njega se okupila grupa slušalaca, koji su mu radosno aplaudirali, kao da je to bio njihov uspeh.

Klej nije više obraćao pažnju na Ralfa. Poterao je konja ka izlazu iz grada. U glavi mu je bila jedna misao:

– To će biti dobar mamac za Štajnera. Neka samo pokuša da nam oduzme izvor, pa će imati posla sa mnom!

Šerif je hteo da izbegne susret sa Štajnerom, i zato je brzo skočio u sedlo. Ali, Štajner je gonio konja napred, kroz grupu radnika, ne obraćajući pažnju na njih, i preprečio je šerifu put.

– Zdravo, šerife! – reče ljubazno. – Nadam se da si pažljivo razgledao izvor, i da ništa nije promaklo tvom budnom oku.

– Da, upravo sam to učinio – odgovori mu šerif.

Štajner se zaustavio pred šerifom. Njegovi telohranitelji su mu bili iza leđa, i pratili su pogledima svaki šerifov pokret. – Svaki ludak bi mogao da potvrdi da su to bili Šervini razbojnici – reče jedan od njih.

– Drukčije nije moglo da bude. – dodade drugi.

– Nadam se da i ti isto misliš, šerife. Bio bih zadovoljan da je tako – reče Štajner i osmehnu se ljubazno. – Pusti Robija Štarka na slobodu! Reci mu da ga čekam ovde. Pod njegovim nadzorom će sve biti u redu, kao i pre. – Rukom je pokazao na uništene izvore.

– Moram prvo da razgovaram sa prokuratorom.

– Zbog čega? – čudio se Štajner.

– Šervin sin neće, sigurno, nikad biti uhvaćen. Mladić je bio jedini svedok, a njegova lažna izjava mogla je Robija Štarka stajati života.

– Ma nemoj! – reče šerif, koji je kipteo od besa što ima zvezdu na grudima, jer da nije bilo nje, napao bi Džesa Štajnera.

– Robi mora požuriti – reče Rej Kostila. – Ovi mladići ovde hoće još večeras da se kartaju sa njim.

– Znam – odgovori šerif oštro.

– To si mi juče rekao!

– Naš šerif ima izvrsno pamćenje – rugao se Rej.

Momci iz Štajnerove pratnje se nasmehaše podrugljivo. Džes im se takođe pridružio.

Šerif je osećao kako mu krv brže struji kroz vene.

– Da, kartanje je lepa igra – reče Lin podsmešljivo. – A koja je tvoja omiljena igra, Štajneru? To bih želeo rado da znam.

Štajnerove oči se najednom suziše. Reč mu zastade u grlu. Nastupila je neprijatna tišina, i čulo se samo frktanje konja.

– Vaš ugovor nije siguran, koliko znam – rugao se Džes Štajner.

– Može biti – odgovori šerif. – Ali, ja sam hteo da saznam nešto više o tvojoj igri, i mislim da ću uspeti.

Štajner potera konja bliže šerifovom mrkovu, i pogleda šerifa pravo u oči.

– Ne izigravaj hrabrog čoveka! – opomenu ga šerif blago. – Ovde me ne možeš ubiti, ni ti ni tvoji momci. Svuda oko ima radnika. Osim toga, to ne bi bilo u tvom stilu.

– Lin potera konja prema Reju Kostili, i dobaci mu u prolazu: – Dobro promešaj karte večeras! Pustiću Robija Štarka.

Šerif je odgalopirao prema gradu. Momci su ćutke gledali za njim.

– Zašto dopuštaš da na taj način razgovara sa tobom, gazda? – upita Rej Kostila.

— A ko je on uopšte za mene? — odgovori Štajner pitanjem.

— Jedna obična stara budala, to je on! — reče Rej. — Nemoj dozvoliti da te muva!

— Taj izvrsno barata koltom.

— Nemoj mi samo reći da se plašiš tog starca — reče Rej podrugljivo.

Štajner ga ošinu prezirivim pogledom.

— Moj život je oduvek bio izložen opasnosti, jer sam se borio protiv okorelih zločinaca. Zahvaljujući hrabrosti ostao sam živ. nikad se nisam oslanjao na tuđu pomoć, pa neću ni sada. Ako ti se ne dopada kod mene, isplatiću te, i možeš ići...

— Ne preteruj, gazda, još ću ti biti potreban! Moj kolt ti je uvek značio sigurnost.

— Suviše si hrabar, Reju! Pazi da tu svoju hrabrost ne platiš životom!

— Taj šerif je prava budala — ce-rio se Rej. — Prošlo je njegovo vreme. Nije mi jasno zašto ga se plašiš.

— Ne bojim ga se! — odgovori Štajner oštro. — Samo razmišljam koga da mu natovarim na vrat. Moram smisliti nešto pametno...

— Dozvoli da ja to sredim!

— Čovek koji udesi šerifa mora odmah da nestane. Ti znaš moj princip. — Štajner odmahnu rukom. — Ali, to još nije potrebno. Dodi!

Mahnulo je momcima, i uputio se prema barakama. Rej je ostao po strani.

— Hejz je ovde obacio najvažniji deo posla — priznade Rej Kostila.

— Isplatiću ga, i on će se izgubiti

— reče Štajner. — On drži neke momke koji mi se uopšte ne dopadaju. Još večeras mora nestati, sa svojom družinom. Ti ćeš se za to pobrinuti, Reju!

Štajner i Rej su sedeli ispred barake, i otpočeli prvu partiju karata. Džes je bio odličan kartaroš.

Tada ugledaše Robija Štarka kako jaše prema njima. Iz usta im se oteše uzvici iznenađenja.

— Vidiš li, gazda, kako je šerif ustuknuo pred nama! — reče Rej ushićeno.

— Ja sam ga zaplašio — odgovori Štajner zadovoljno.

— Kakvi su te to tipovi napali sinoć? — upita Robi Štark Štajnera kad mu se približio.

— Zašto pitaš?! — čudio se Štajner.

— Čini mi se da su oni šerifovi stari poznanici.

Iz Štajnerovih usta ote se uzvik zapepašćenja.

— Nešto nije u redu? — upita Rej Kostila.

— Idemo odmah u grad! — naredi Štajner. — Neka pođu i ostali momci sa nama! Ti, Robi, preuzmi komandu.

— Šta se desilo? — upita Štark radoznalo, mada je već slutio o čemu je reč.

— Uskoro ćeš saznati! — odgovori Štajner nabusito, i pode ka svom konju, koji je već bio osedlan.

Štajner je sa svojim revolverašima napustio Dierovo polje, i galopirao u pravcu grada. Na polovini puta zastali su, i Štajner je poslao jednog momka do Hejza, koji je, sa svojom družinom, živeo u nekoj staroj ruševini u blizini reke Keri.

Kad su stigli u grad, ušli su najpre u dvorište hotela »Teksana«. Štajner se, u pratnji petorice revolveraša, uputio u hotel. Ostali su se pobrinuli za konje.

— Upravo smo doveli ovamo Noru Hogan — reče Štajneru jedan od njegovih momaka, koga je sreo u holu. — Nismo znali da...

... — U redu! — prekide ga Štajner. — Biću u mojoj sobi, a ona neka odmah dode kod mene!

Momak klimnu glavom, i nestade, a Štajner pode sa svojim ljudima u sobu koja je bila uređena specijalno za njega, opremljena skupocennim nameštajem i starim meksičkim tepisima.

Nora Hogan nije odmah došla, ali je Štajner ipak sačuvao strpljenje,

na opšte iznenađenje njegovih momaka. Kad je Nora, najzad, stigla, Štajner je naredio revolverašima da ih ostave same.

— Nešto sam ti ponudio — počeo Štajner, bez prethodnog pozdrava.

— Ne bih volela da vidim prijatelje moje mrtve braće kako vise, Džese — odgovori devojka tužno.

— Sedi, Noro! — reče Štajner, oduševljen načinom na koji je ona izgovorila njegovo ime. — Upravo sam očekivao od tebe takve reči.

— Nemam drugog izbora — odgovori Nora odsutno.

— Sedi! Hićeš li popit nešto?

Devojka odmahnu glavom, i, oklevajući, sede u fotelju. Njen pogled se zaustavio na jednoj lepo izrađenoj umetničkoj slici, sa likom indijanskog mladića.

— Lepa slika, zar ne? — upita Štajner, koji je uhvatio njen pogled.

— Ne znam ime autora, ali ću se raspitati, ako te to interesuje.

— Ruzel — odgovori Nora. — Tako se zove slikar.

— Ako ti se dopadaju njegove slike, narediću da ti njima ukrase celu sobu — reče Štajner smešeći se.

— Pusti prijatelje moje braće na slobodu! To mi je jedina želja! — Njene oči su preklinjale.

— Ali, ja nisam šerif!

— On je tvoj čovek! To si mi već jednom rekao.

— Poznaješ ga?

— Ne! Nisam se još ni srela sa njim, otkako sam u gradu.

— Nikad ga nisi videla?

— Pa, rekla sam ti!

Štajner joj se zagleda u oči.

— Izgleda da ga prijatelji tvoje braće odlično znaju. Zove se Lin Pakenhem. Čini mi se da je nekad živio u Oklahomi.

Nora je slegla ramenima, i ponovo se zagledala u sliku na zidu.

— Ne poznajem šerifa, i nisam nikad čula za to ime. Zašto misliš da ga znam, Džese?

Štajner se blago osmehnu.

— Kad mogu da počnem da radim? — upita Nora, pokušavajući da promeni temu. — Ko će me uvesti u posao?

Štajner zazvoni na vratima, Dora Feri uđe u sobu. Na licu Džesa Štajnera videla se zabrinutost.

Dora Feri je odmah zapazila tužan izraz njegovog lica, i ljubazno se osmehnula, da bi ga ohrabrila. Nemarno je klimnula glavom Nori Hogan, u znak pozdrava, a ova joj je odgovorila na isti način.

— Divim se tvom miru, Džese — reče Dora. — Ceo grad je vidno uzbuđen, samo ti sediš u sobi i... — Ućuta, i dobaci Nori Hogan ironičan pogled.

Džes Štajner se udobno zavalio u fotelju.

— Šta se to strašno desilo, kad je grad na nogama? Ako iko treba da bude uzbuđen, onda sam to ja. Razoreni izvori bili su moja svojina.

Ustao je iz fotelje i prišao Dori Feri.

— Pent Pork je pronašao izvor nafte — reče Dora povišenim tonom, i pogleda u oči Noru Hogan.

— Šta?! — razdera se Štajner iz sveg glasa.

— Ne razumem kako je tako nešto moglo da ti promakne! Zar nisi više onaj stari? Ko je uticao da se tako naglo izmeniš?

— Napolje! — viknu Štajner razdraženo, i pojuri na vrata. — Idite! Zvaću vas kasnije. Reju! Gde si, Reju? Prokletstvo! Dodi odmah!

Nora Hogan je odmah poslušala, a Dora Feri je oklevala, tako da je Štajner bio prinuđen da je skoro izbaci iz sobe.

— Pent Pork je naišao na izvor! — viknu Štajner kad je ugledao Reja. — Kako to?

— I ja sam to ovog trenutka saznao — cerio se Kostila. — Prosto ne mogu da verujem, ali je istina. Pola grada je pošlo prema Vejkfildu...

U dvorištu se začuo topot konjskih kopita. Rej Kostila pogleda kroz

prozor. Dolazila je velika grupa konjanika.

– Stigao je Hejz – reče Rej kratko. – Nadam se da ga sad nećeš vratiti nazad...

Štajner je uzbuđeno razmišljao. Vest ga je pogodila kao grom iz vedra neba. Nije mogao da veruje da je Porkov poduhvat urodio plodom.

– Cene nafte su pale za pedeset centi po buretu – reče Rej. – Robe ima mnogo, a ti dobro poznaješ Penta Porka. Već sad mogu da zamislim sa kakvim će se žarom baciti na posao, da bi povratio izgubljeni posed.

– Nema konkurencije! – reče Štajner oštro.

– Danas još ne, ali sutra i preksutra...

– To se ne sme dogoditi! Znam šta ću uraditi – zabrunđa Štajner.

– Samo kad bih mogao da se najpre oslobodim šerifa...

Neko je zakucao na vrata.

– Kenet Hejz! – najavio je vratar posetu.

Hejz ga grubo odgurnu s vrata, i ulete u sobu. Na prvi pogled, njegov izgled nije ulivao strah. Imao je kukast nos, debele očne kapke i široke obrve. Na usnama mu je lebdeo tužan osmeh, kao kod čoveka koji ima stalne bolove u stomaku. Bio je niskog rasta i nežnog izgleda, a ipak je nosio dva kolta za opasačem.

– Podimo do kase, Džese – progovori Hejz i podiže ruke molećivo, kao da je hteo da pritisne Štajnera na svoje grudi. – Pošteno smo radili, i mislim da smo zaslužili novac.

– Zadovoljan sam tobom, Hejze – reče mu Štajner, i nasmeši se. – Baš sam sad razmišljao o tome da bih mogao za tebe i tvoje ljude da nadem još neki posao.

– To bi bilo izvrsno! – viknu Hejz oduševljeno.

– Mislim da ćemo se složiti – odgovori Štajner.

– I ja sam istog mišljenja – reče Hejz, i sede umorno u fotelju.

– Imam jednog neprijatelja u gradu – objasni Štajner. – Jednog starog, prevejanog tipa.

Izgledalo je kao da Hejz nije čuo njegove reči.

– Donesi novac, Reju! – naredi Štajner.

– Rekao si, nekog starog tipa? – upita Hejz zainteresovano.

– U traženju naftonosnih izvora desilo se nešto neočekivano – reče Štajner, i počeo nervozno da šeta po sobi.

– Novi izvori, zar ne? – smeškao se Hejz.

Štajner klimnu glavom.

– Čini mi se da si dospeo u nezavidan položaj – reče mu Hejz i pogleda ga u oči.

Štajner se smeškao zlovoljno. Nije voleo da neko razgovara s njim takvim tonom. No, uspeo je da se savlada, i ćutke je otvorio orman. Uzeo je bocu i tri čaše. Dok je sipao viski, mislio je na Reja Kostilu, i čekao ga da se vrati.

Oko osam časova šerif se vratio u ured, nakon obilaška grada. Okacio je šešir na čiviluk i skinuo opasač. Najpre je morao da se umije hladnom vodom, pošto je imao naporan dan.

Tama se polako spuštala na grad. Jaki udar vetra nije uspeo da rashladi spara vazduh, već je samo uskovitlao prašinu, i postalo je zagušljivo.

Šerifov zamenik Tom je ušao u kancelariju. U poslednje vreme on je pratio Lina, i ni za trenutak ga nije gubio iz vida. Stari Tom je mislio da šerif to ne primećuje, ali Linovo oštro oko je zapazilo svaki Tomov pokret.

Tom je prošao kroz zatvor pre nego što je ušao u kancelariju. Okacio je sačmaricu o čiviluk, i umorno se spustio na stolicu. Lin je primećio da ga Tom krišom posmatra.

– Prihvatio si ovaj posao za svega sto dolara – reče Tom i pokazao prstom na Linovu zvezdu. –

To ti nije bio dobar potez. Sto dolara, a možeš dobiti metak u čelo! Zar to nije žalosno? Zašto n potražiš drugi posao?

Lin je seo u naslonjaču i nemarno prekrstio noge.

— Nije mi jasno šta hoćeš time da kažeš. I posao šerifovog zamenika je takode opasan.

— Hejz je ponovo u gradu.

— Znam — reče Lin, osmehujući se. — Već sam ga video. Sa takvim momcima ću lako izići na kraj. Ne verujem da će me on napasti. Prošlo je dve nedelje od borbe na Dierovom polju. Znam da često svraća u grad. Zar ti to ništa ne kažu?

— Hejz radi za Štajnera. Mislim da je danas došao u grad da bi se pripremio za novu bitku.

— Da, to si mi već rekao, kad smo bili dole pored reke. Ipak mi se čini da Hejz nije dovoljno borben.

— Lukav je to momak, Line! — opominjao je zamenik. — A ti nisi dovoljno lukav! Ugledaj se na tvog prijatelja Lemona. Taj ume dobro da ulaže novac, i jednog dana će postati bogat čovek.

— Da bi opstao ovde, potrebno mu je brdo novca — smeškao se Lin. — Ne razumeš ti mene, stari moj! — Ustao je, i otvorio vrata prema zatvoru.

— Hejz nije večeras sam — nastavi Tom. — A ti si, Line, sada stari kostur, i ništa više!

Šerif nije pridavao važnost Tomovim rečima. Kad je ušao u zatvor, jedan od zatvorenika skoči na noge.

— Hvala bogu da si se već jednom pojavio, šerife! Je li Štajner povukao optužbu?

Lin odmahnu glavom.

— Kad ćeš, najzad, saznati nešto pouzdano? — zabrunda drugi zatvorenik očajno. — Već dve nedelje smo u zatvoru. Pusti nas napolje!

— Ali, ja sam šerif!

— Pa baš zato nas pusti!

— Kako niste uspeali da pobegnete? Trebalo je da malo bolje

osmotrite okolinu pre nego što ste odlučili da ga napadnete. Ako vas sada pustim, gotov sam!

— Šta je sa Norom? Sigurno je na bezbednom mestu, zar ne? A mi čamimo ovde zbog nje!

— Ne smeš tako govoriti o njoj! — opomenu ga Lin.

— Zašto nam se ne javi? — bunio se zatvorenik. — Obećala nam je pomoć!

— Jednostavno, ne mogu da odem do nje — objasni šerif. — Zvezda koju nosim na reveru suviše je upadljiva.

— A Klej Lemon?

— On je prezauzet poslovima — Lin htjede još nešto da kaže, ali se predomislio. Ponašanje Kleja Lemona ga je nerviralo. Slegnuo je ramenima, i izašao iz zatvora.

Kad se vratio u ured, stari Tom nije više bio tu. Lin je bacio pogled na čiviluk. Sačmarica je bila na svom mestu.

Do naredne šetnje gradom ostala su mu još tri časa. Lin se umorno spustio u naslonjaču, i zadremao.

Šerifov zamenik se kretao polako i oprezno ka hotelu »Teksana«. Zagušljiv vazduh i velika užurbanoost u gradu probudili su u njemu neku čudnu slutnju da će se desiti nešto nepredviđeno.

Konji ispred hotela su se neprestano smenjivali, ali stari Tom je zapazio da su tri dobro uhranjene životinje stajale, tu vezane, još od ranijih popodnevnih časova. Ti konji su bili žilavi i snažni, ridani. Oko šest časova došao je konjušar da ih napoji.

Stari Tom je posmatrao konje kako mirno jedu poslednje ostatke hrane. Još uvek nije uspeo da vidi njihove jahače. Znao je samo da je jedan od konja pripadao Kenetu Hejzu.

Tom je zatim, prešao preko ulice i zastao između dvoja kola. Pri tom nije ispuštao iz vida ulaz u hotel.

Spuštalo se veče. U to doba grad je postajao stecište slučajnih prolaz-

nika, kartaroša, luralica, revolveraša i drugih probisveta, koji su tu svraćali sasvim slučajno. Neki bi odmah napuštali grad, a drugi bi u njemu tražili utočište.

Vrata na hotelu bila su neprestano otvorena. Ljudi su ulazili i izlazili. Skoro sve sobe u hotelu bile su osvetljene. Miris petroleja dopirao je čak na ulicu. I u salunima oko hotela bilo je veoma bučno. Čuli su se glasovi pijanih i raspevanih gostiju, bat čizama, koji se slagao sa taktom neke vesele pesme.

U gradu je vriilo kao u košnici. Povici, glasovi, smeh i treštanje muzike stapali su se i širili na sve strane, kao veliko bogatstvo nafte ško kulja iz zemlje i daje ljudima novu snagu i volju za život.

I sve se najednom menja, brzo kao na filmu. Mali ljudi postaju moćni i bogati, a oni imućni gube preko noći svoj posed, ime i ugled.

Stari Tom je duboko uzdahnio. Činilo mu se kao da mu neki nevidljivi teret pritiska dušu. Prenhendl već odavno nije više bio miran stočarski grad kao nekada. Nije bilo onih starih, velikih rančerskih poseda. Nemir se uvukao u dušu stanovnika grada. Borba za naftonosne izvore postala je okrutna.

Čovek Tomovih godina, koji je sve to video i preživeo, nije mogao da shvati taj novi način života.

Dok je stajao između dvojica kola i čekao, uzbuđeno je motrio na ulaz u hotel, očekujući da se desi nešto neočekivano.

Vreme mu nije prolazilo sporo, mada mu se činilo da stoji tu čitavu večnost. Polako i jednomerno je povlačio dimove svoje jeftine cigarete...

Kola iza kojih je stajao odjednom se pokrenuše, i on naglo ustuknu. Potražio je zaklon iza zida obližnje zgrade.

Primetio je kako su trojica jahača izašli iz hotela i zastali kraj svojih konja. Uzbudljivo su razgovarali. Tom nije mogao da razume nji-

hove reči, ali je, po pokretima njihovih ruku, zaključio da su veoma uzbuđeni.

Tada se dvojica od njih naglo okrenuše i podoše u pravcu Firstovog saluna.

Kenet Hejz je ostao sam na ulici. Navalio se na obližnji stub i zapalio cigaretu.

Stari Tom je osetio kako mu rumenilo obliva lice. Hejz nije stajao na svetlosti, a on je ipak, sasvim jasno prepoznao njegov lik.

Blizila se ponoć. Bilo je vreme da Tom pode sa šerifom u poslednji obilazak grada. Odlučio je da krene do bara. Ali Hejzovi drugovi nisu bili više u Firsovom salunu.

Hejz se osvrnuo oko sebe i oprezno prešao preko ulice.

Stari Tom se skoro zalepio za zid, jer je primetio da Hejz ide pravo na njega. Ali, kad mu se već sasvim približio, Kenet Hejz je skrenuo na drugu stranu. Stari Tom je grčevito stezao dršku revolvera, koji je krio ispod dugog mantila.

Hejz se iznenada uputio prema baru. Tom je pažljivo osluškivao njegove korake, a zatim je oprezno krenuo za njim. Bat Hejzovih koraka odjekivao je u tami. Tom se kretao polako i nećujno.

Preko puta bara bilo je kovačnica. Hejzova prilika se za trenutak izgubila u tami, i stari Tom je zastao. Disao je teško i isprekidano. Onda se okrenuo i pošao nazad.

Odjednom se sudario sa nekim čovekom.

Ustuknuo je uplašeno, i pokušao da izvuče kolt iz futrole. Brzo se pribrao, i povukao ruku s revolvera. Glas mu je treptao dok je mrmljao prigušeno:

— Dajte starom čoveku nekoliko centi za jedan viski!

U tom momentu je shvatio da bi bilo bolje da je pucao, jer, dok je govorio, prepoznao je lik Reja Kostile, i video satanski osmeh na njegovom licu.

Stari Tom je podigao svoju desnu ruku, ali protivnik mu je uperio kolt u čelo.

Tom je prigušeno kriknuo, zaljuljao se, i osetio tup udarac posred lica. Rej Kostila je bio mladi i spret-niji.

Tom se srušio pred noge svog protivnika. Začuo je njegov zloban, pobedonosni smeh, a tada više ništa nije čuo ni video.

Šerif se prenuo iz sna i skočio iz fotelje. U uredu je bilo mračno. Samo slaba svetlost ulične lampe padala je na prozor kancelarije.

— Tome, upali svetlo! — reče Lin, zevajući.

Odgovora nije bilo. Šerif se trže, i poče da traži šibicu u džepu. Nije je našao, pa uzbuđeno pride pisaćem stolu. U velikoj žrubii, zamalo nije srušio lampu sa stola.

Besno opsova. Tapkao je rukama po stolu, i napipao kutiju. Kresnuo je palidrvce, i pogledao u ugao gde je spavao stari Tom. Ali Tomov krevet je bio prazan.

Bacio je dogorelo palidrvce, i zapalio novo. Sjaj lampe je ispunio sobu.

Šerif je prišao ognjištu, i nasuo sebi šolju kafe. Pogled mu se zaustavio na potkovici. Blag osmeh preleteo mu je preko lica. Ispružio je ruku, da dohvati parče gvožđa, i promrmeljao tiho, kao da nekog moli:

— Donesi mi sreću!

Osmehnuo se. Još uvek je verovao da mu ta potkovica može doneti sreću. Počeo je polako da se sprema za noćni obilazak grada. Pogled mu je pao na čiviluk sa oružjem. Tomova sačmarica visila je na svom mestu.

Lun je pomislio da se Tom zadržao duže kod konja.

Napolju je još uvek duvao vetar. Šerif je zaključao ured, i punim plućima udahnuo svež i prijatan vazduh.

— Napred! — promrmeljao je sebi, navukao šešir na čelo, i krenuo u obilazak grada.

Najpre se zadržao neko vreme pored zvonika, a zatim se uputio u prvi salun.

Noć je bila kao i svaka druga, samo što je buka bila veća nego obično. Kad je ušao u salun, video je kako gostioničar upravo pokušava da razvadi dva pijanca, koji su se silovito udarali pesnicama.

— Prestanite već jednom — vikao je gostioničar iz sveg glasa. — Inače ću vas izbaciti napolje!

Lin je letimično bacio pogled na prisutne u baru, i izašao napolje. Nije bio raspoložen da hapsi te pijance i strpa ih u zatvor. U gradu je bilo mnogo lutalica i bandita za koje je zatvor bio jedino pravo mesto, ali za tako nešto grad nije imao dovoljno sredstava.

Šerif je ušao u hol hotela „Trejd“. Tu mu je prišao blagajnik iz gradskog odbora, i veselo uzviknuo:

— Hej, šerife! Uskoro moram ponovo krenuti da skupljam porez. Hoćeš li me pratiti?

Lin skide šešir, u znak pozdrava, i reše ljubazno:

— Možda će to biti pravi posao za mene!

— Nekad sam to radio sam — reče čovek, gledajući šerifa svetlucavim očima. — Ali, danas se čovek sa torbom punom novca ne oseća više sigurnim u našem gradu. Penhendl je pun bandita. Naoružaj se dobro šerife!

— Naoružaćemo se do zuba! — odgovori Lin, i izađe iz hotela.

Svratio je u još nekoliko barova. Konobari su mu svuda nudili piće, ali on je ljubazno odbijao. Uvek se vraćao potpuno trezan iz noćnog obilaska.

Najzad je ušao u hotel „Teksanu“, i seo za jedan prazan sto. Preko puta njega sedela je Nora Hogan. Šerif je nije video već nedelju dana. Sada ju je krišom gledao.

Štajner se hladno osmehnuo kad je spazio šerifa. Njegovi momci podigoše glave i nasmejaše se pakosno. Lin se pravio da ih ne prime-

čuje. – Uskoro ćeš biti u mojim rukama momče! – pomislio je, i pogledao Štajnera.

Gostioničar mu je doneo cigarete. Lin brzo uze paklu i stavi je u džep, i izade.

Sa te strane ulice bilo je nekoliko zgrada, koje je Lin redovno obilazio. Najpre je pošao do magacina, a potom je odlučio da pogleda prodavnicu životnih namirnica i kovačnicu.

Dok je brzim koracima odmicao trotoarom, pogled mu je lutao na sve strane. Kad je stigao do bara, preko puta od kovačnice, začuo je prasak. Naglo je ispružio ruku i otvorio vrata od bara.

Video je dva čoveka kako stoje nasred bara. Jedan od njih je podigao ruke uvis, dok je drugi držao kolt uperen u njega. Na sve strane se širio miris baruta. Visoko na zidu zjapila je rupa od metka. Gosti su stajali uplašeno u jednom uglu, dok je gostionirač bio bespomoćan.

Šerif je zastao na vratima i grčevito stezao dršku revolvera.

– Baci oružje, momče! – viknuo je oštro.

Napadač nije nameravao da posluša šerifa. Samo je malo spustio kolt, i pogledao u Lina.

– Stavi kolt na sto! – naredi mu Lin.

Čovek se grohotom smejao. Imao je oko četrdeset godina i ličio na boksera.

– Skloni mi se s puta, šerife! – zakrešta promuklim glasom. – Sam ću rešiti svoj problem.

– To ti se samo čini! – reče mu Lin, koji je čvrsto rešio da strpa u zatvor tog neposlušnog mladića. Pride mu korak bliže, i ispruži ruku: – Daj mi oružje, momče!

Čovek je iznenada uperio kolt u Lina. Tada se začuše koraci na ulazu u bar. Lin je predosetio opasnost.

Sve što je potom usledilo teklo je brzo, kao na filmu.

Napolju je prasnuo kolt. Šerif poskoči u stranu, i oseti kako mu metak prolete pored obraza.

Tada se oglasio Linov kolt.

Čovek pored zida ispusti oružje iz ruke. Šerif opali još jednom na njega, i okrete se prema vratima. Napolju se začulo praskanje kolta. Kuršumi su udarali o otvorena vrata, leteli po baru i zabadali se u zid. Lin otvori vatru na čoveka koji je gađao u bar.

Po baru su odjekivale čizme plašenih gostiju, stolovi i stolice su leteli po podu. Gostioničar je potražio zaklon iza šanka. Lin se sakrio za jedan prevrnuti sto. Ali odmah zapraštaše meci po površini tog stola.

Šerif je napunio kolt, zgrabio šešir, skočio preko stola, i pribio se uz zid pored vrata. Onda se osvrnuo oko sebe. Posetoci bara ležali su na podu, sakriveni iza prevrnutih stolova. Virili su samo obodi njihovih šešira. Čovek koji je ležao pored zida, licem prema podu, još je grčevito stezao kolt u ruci. Onaj drugi, što je malo pre pucao, naslonio se na šank i zurio u Lina izazivački. Široko, bokstersko lice bilo mu je sad izduženo, a oči poluotvorene.

Odjednom se začuo bat koraka ispred ulaza u bar. Lin je otvorio vatru, gađajući u otvorena vrata. Napolju se čulo nejasno mrmljanje. Kuršumi zaparaše šank i daščani pod.

A onda se sve utišalo. Šerif je nastojao da se seti na kojoj se strani sakrio čovek koji je gađao u bar. To mu je bilo jako važno, jer je hteo da izleti na ulicu i na prepad, uhvati, tog razuzdanog tipa.

– Izadi napolje, šerife! – izazivao je čovek sa ulice.

– Odmah dolazim! – odgovori šerif ljutitio Sada je neko otvorio vatru na drugoj strani ulice.

– Ugasi sve lampe! – naredi šerif gostioničaru.

Ovaj se nije ni pomerio s mesta.

Lin zamahnu besno rukama nekoliko puta. Nastade tama u baru. Na sve strane se širio miris petroleja. Lin pride vratima, otvori jedno krilo, i pogleda u noć. Ali, na drugoj strani ulice, pored kovačnice, bilo je mračno, kao i u baru. Nije uspeo da vidi siluete svojih protivnika.

Budno je priskuškivao neko vreme sa koltom u ruci, i spreman da puca. Čekao je da protivnici prvi otvore vatru.

No, sve je bilo mirno. Jedino su se čuli glasovi radoznalaca sa ulice. Posetioci bara ležali su na podu nemi, samo bi poneko bolno zastajao.

— Izadi kroz sporedna vrata, šerife! — začuo se gostioničarev glas.

Lin mu nije odgovorio, već je odgurnuo drugo krilo vrata.

S preke strane je zakreštao kolt. Cev revolvera zasvetlela je u tami.

Meci su se zabadali u poluotvoreno krilo barskih vrata.

Stari šerif je izleteo na ulicu poput munje. Sipao je vatru na protivnika, i bio ubeden da meci pogadaju cilj.

Ali, protivnik je ubrzo promenio poziciju. Dva kolta kod kovačnice se razdvojiše. Lin je oprezno puzio po pločniku. Onda je nanišanio, i ispalio poslednji metak.

Odjednom prestade pucnjava na drugoj strani ulice. Neka ljudska prilika nestade iza kovačnice. Lin je napunio kolt, i ponovo otvorio vatru. Ustao je iz zaklona i potrčao na drugu stranu. Bacio je pogled levo i desno oko sebe. Nikog nije video.

Zaustavio se kraj kovačnice, sa koltom u ruci, odgurnuo ulazna vrata, i uleteo unutra.

Neki čovek polete na njega.

Lin spusti kolt. Umalo nije pucao u svog zamenika.

— Tome!

— Grom i pakao! — zavapi stari Tom.

— Gde je taj tip! — viknu Lin. — Mora da se sakrio negde u blizini!

— Hejz?

— Otkud znam da li je to bio on ili neko drugi!

— Ništa nisam video! Sada sam tek došao k sebi. — Stari Tom ukratko ispriča šta mu se desilo.

— Jesi li siguran da je to bio Rej Kostila? — upita ga šerif.

— Jesam! — odgovori Tom ljutito, i počeo da trlja vilicu.

Lin povuče Toma za ruku, i pojući iza ulicu. Radoznalci su im sledili, bezbroj pitanja. Lin požuri u bar.

— Gde je...

— Neću odgovoriti ni na jedno od tvojih pitanja, šerife! — viknu gostioničar besno. — Ko će mi platiti tolike lampe? Svaka je koštala dvanaest dolara!

— Dodi sutra u moj ured! — odgovori šerif.

— To je jedan od Hejzovih ljudi — reče Tom i pokaza na telo mrtvog čoveka u baru.

— Odnosite ga! — naredi šerif, i gurnu Toma ispred sebe.

Požurili su prema hotelu »Teksana«. Tom je jedva uspevao da drži korak sa Linom.

— Kuda ćemo? — upita Tom.

Hoću da uhvatim tipove koji su se udružili sa šakalom! — odgovori šerif oštro.

— To ti nije baš naročito pametno!

— On je gotov! — reče Lin, i povuče Toma za rukav.

— Čemu takva žurba? Zašto nisi najpre razgovarao sa Klejom Lemonom?

— Misliš li da je on lukaviji od mene? — upita Lin mrzovoljno.

— Ko zna? Video sam da je razgovarao juče sa Norom Hogan.

— Sa Klejom Lemonom se jedino još može razgovarati o nafti — odgovori šerif grubo.

Ona tri ridana nisu više bili ispred »Teksane«. Tom je skrenuo Linu pažnju na to.

Ljudi su se okupili na balkonu. Izgledalo je kao da čekaju nešto.

– Idi u ured, i čekaj me! – viknu Lin, i gurnu Toma od sebe. Ali, stari Tom ipak pođe za njim.

Ljudi na balkonu bili su Štajnerovi momci. Pri svetlosti lampe, Lin je ugledao njihova smehom ožarena lica. Prošao je pored njih, i ušao u hotel.

Bio je veoma iznenađen kad je ugledao Kleja Lemona kako sedi za jednim stolom u uglu sale. Ustao se prema njemu žurnim korakom.

U tom momentu Štajner je izdvojio karte, pogledao šerifa, i nasmešio mu se, u znak pozdrava. Klej je gledao u Lina kao da ga vidi prvi put u životu.

– Tako si naglo uleteo unutra, Line, kao da tražiš nekog – reče Štajner.

– Da! Mislim da ćeš brzo shvatiti koga tražim! – odgovori mu šerif, i zastade pred njim.

– Moguće! – reče Štajner, gledajući šerifa izazivački. – Samo ne zaboravi da si u mom hotelu!

– To nema nikakve veze s mojom službenom dužnošću! – odgovori Lin besno.

– Ovde možeš nešto pojesti, popiti, ili rezervisati sobu, naravno, ako je neka slobodna. Ali...

– Neću ništa ni da jedem ni da pijem, niti mi je potrebna soba u tvom hotelu! – upade mu šerif u reč – Želim da odmah pozoveš ovamo Reja Kostilu!

– Gospodina Kostilu? – čudio se Štajner.

– Da neka odmah dode ovamo, ili ću ga ja potražiti.

– Moraš mi obrazložiti zbog čega to činiš!

– Da, – reče Lin zajedljivo – objasniću, ali ne tebi. Nisi li ti, možda, njegov staratelj?

– Je li tu Rej? – upita Štajner svoje ljude.

Oni su ćutke vrteli glavama, a na licima im je lebdeo zloban osmeh. To je sve više dražilo Lina, i on je bio spreman da ščepa Štajnera za vrat.

– Ne verujem da ćeš moći da mu pomogneš, Štajneru – reče Lin. – Tvoj telohranitelj mi odavno zadaje probleme.

– Čim se pojavi, reći ću mu da želiš da govoriš s njim – odgovori Štajner.

– To isto možeš reći i Kenetu Hejzu – Među nama rečeno, taj momak se vrlo čudno ponaša u poslednje vreme.

– Čini mi se da grešiš, šerife. Optužuješ bez razloga moje ljude. Imam utisak da si na pogrešnom putu. Kenet Hejz je tip čoveka koji ne dopušta da mu neko stane na žulj. To ćeš uskoro i sam uvideti.

– Varaš se, Štajneru! Ja nisam stao na žulj Kenetu Hejzu, već tebi!

Štajner se trže kao da ga je ujela zmija. Oči su mu plamtele. Besno stisnu usne i nabra obrve.

Klej Lemon je predosetio da Linu pretili opasnost, ali šerif je ostao miran.

– Da, Štajneru, – nastavi Lin – znam da ti smetam, ali ne nameram da uzmičem pred tobom!

Nakon tih reči šerif izađe iz hotela.

Štajner sede za sto. Po pokretima se videlo da je veoma uznemiren.

– Izvestiću gradsko veće o ovom događaju – reče, i počeo da deli karte. – Svi ste bili svedoci šerifovog ponašanja. Napisaću iscrpan izveštaj, i, pored ostalih imena, staviću i Vaše – Štajner pogleda Kleja Lemona.

– Potpuno Vas razumem – odgovori Klej.

Svi gosti u baru su izrazili saglasnost, i igra se nastavila. Štajner je igrao bezvoljno, i neprestano gubio. Bio je potpuno zaokupljen svojim problemima.

Čak i najslabiji igrači uspevali su da ga nadmudre, pa je izgubio hiljadu dolara.

– Taj događaj Vas je preterano uzбудio, gospodine Štajneru – reče direktor banke zabrinuto. – Mislim da bi bilo najbolje da zavr-

šimo igru. — Pogledao je redom sve igrače, i oni se složiše s njim.

Ali, Štajner se nije tako lako predavao. Smejao se razdraženo, izvadio iz džepa dvesta dolara i naredio gostioničaru da donese još jednu bocu viskija. Svima je punio čaše, i ponašao se kao da se ništa nije desilo.

— Mislim da biste morali povećati ulog — reče Kleju Lemonu, izazivajući ga, pošto im se on nije pridružio. — To je mala svota za izvor na Vejkfildu.

— Meni je to zasad dovoljno — odgovori Klej. — A što se kartanja tiče, čekaću neku drugu, povoljniju priliku.

Štajner otpoče novu igru sa još većim žarom. Dobio je dobru sumu, koju je već u sledećoj igri izgubio. Bankar je pokupio svoj deo, i rekao:

— Danas niste imali sreće, gospodine Štajneru, ali sutra ćete se sigurno revanširati.

— U redu! — odgovori mu Štajner, — Vidimo se sutra!

Gosti ustadoše i pozdraviše se sa Štajnerom. Nora Hogan je otišla među prvima. Kad je Klej Lemon hteo da krene, Štajner mu nasu čašu visija.

Oni ostadoše sami.

Štajner pride sasvim blizu Kleju i reče:

— Veoma ste se učtivo poneli prema meni, Lemone. Sad vidim da sam bio budala što sam tako budno motrio na Vas. Nadam se da ste me razumeli?

Klej stavi čašu na sto i osmehnu se lukavo.

— Ne uzrujavajte se bez potrebe, Štajneru — reče. — Mi nećemo dozvoliti da nas proguta velika Teksaška kompanija nafte.

— Shvatam Vašu brigu — odgovori Štajner. — Ali, morate učiniti da se ja i Pent Pork nagodimo.

— Moram?! — upita Klej začuđeno.

— Neću dozvoliti da mi snizite cene, Lemone. Ne možete očekivati

od mene da sedim skrštenih ruku i gledam kako cene padaju iz dana u dan.

Klej slegnu razmenima.

— Vaše udruženje postupa veoma rigorozno. Vidim da nameravate da ostvarite velik poduhvat. Ipak, sve ima granice! — reče Štajner oštro.

— Moramo prodati naftu — objasni mu Klej. — Novi radovi traže dosta novca...

— Uložite akcije kod mene, tako da moj udeo bude četrdeset procenata. Tako ćemo održati istu cenu. Svet vapi za naftom. Iskoristimo šansu koja nam se pruža!

— Pork neće da saraduje sa Vama.

Štajner se usiljeno smeškao.

— Vaše udruženje je malo, i, kad biste se udružili sa velikim gigantom, ostvarili biste veliku dobit, Lemone! A tu budalu Porka ostavite da radi sam kako želi!

— Neće dugo potrajati, a mi ćemo postati veliki — zaključí Lemon, i ustade od stola.

Štajner je bio bleđ.

— Razmislite o mojoj ponudi. Dajem Vam dvadeset i četiri časa na raspolaganje.

— Treba li to da zvuči kao ultimatum?

— Drago mi je što ste me razumeli — reče Štajner i klimnu glavom.

— Sklopili smo dobre ugovore sa našim kupcima — odgovori mu Klej, naglašavajući svaku reč. — Nemojte nam kvariti posao, Štajneru! Naša proizvodnja će rasti, a cene će padati!

— Hoćete li rat?

— Govorim o poslu.

— Ne možete očekivati od mene da sedim skrštenih ruku i gledam šta radite!

— To ste već jednom kazali!

— Dvadeset i četiri časa!

Klej izade bez reči iz hotela.

Štajner je besno gledao za njim. Kad je pošao uz stepenice, vide Reja Kostilu kako mu prilazi.

– Čuo sam da je šerif bio tu. Šta si mu rekao, Džese?

– Zamalo da ga pošaljem kod tebe!

– Pogrešio si, šefe! – cerio se Rej. – Lepo sam ti rekao da ga prepustiš meni. Ali, ne uzbuđuj se! Hejz je takode dobro prošao. Niko ništa ne može dokazati.

– Niko?! – čudio se Štajner. – A stari Tom?

– I ja sam, kao i ti, računao na Hejza – pravdao se Kostila. – Da je on sredio šerifa, Tom bi bio gotov bez mnogo napora.

– Ali, to se nije ostvarilo!

– Ne brini! – nastojao je Rej da ga umiri. – Proći ću gradom sutra pre podne. Siguran sam da će me šerif pratiti. Kad stignemo do reke, izazvaću ga. Zatim ćemo pobeći, i stvar će biti sredena, kao i slučaj mladog Šerve.

– Ti si poludeo! – viknu Štajner besno. – Uostalom, radi kako smatraš da je najbolje, samo moje naređenje mora da se izvrši!

– Gore te čeka Nora Hogan. Šta imaš još da mi narediš?

– Hejze! – viknu Štajner. – Ta prokleta budala! Idi odmah kod njega. Želim da znam je li sposoban da još uvek vlada svojim ljudima!

– Sumnjam u to, Džese!

– Neka sutra uveče dođe kod mene! Želim da se unište novi izvori nafte. Neću dozvoliti da me nadmudre protivnici. Pitaj Hejza da li može da mi to učini.

– Zar hoćeš ponovo da upropastiš Penta Porka?

– Naravno! – odgovori Štajner odlučno. – Klej Lemon ga podržava, a on je veoma mudar čovek.

– Mudar čovek?! – začudio se Rej.

– Ne potcenjujem svoje protivnike – odgovori mu Štajner. – Razumeš li? Misli samo na šerifa! Rekli ste mi da ćete ga udesiti levom rukom ako treba, ali on je sve vas levom rukom bacio na pod!

– Mene nije! – branio se Kostila. Štajner prosikta:

– Ako odsad neko od vas napravi grešku, može da ode! Neka ti to bude jasno!

– U redu – smeškao se Kostila.

– A sad idi kod Hejza!

– Kad Hejz treba da izvrši zadatak?

– Neka krene sa družinom do reke. Znam da Lemon neće doći na moj poziv. Zato ću ga pismeno izvestiti u kakvoj je prednosti ako mi se pridruži.

– Ne pre nagluj! Ako sutra razorimo izvore, on će znati da...

– Znati? To ne znači ništa, ako ne može da dokaže!

Nora Hogan je sedela za radnim stolom, držeći pred sobom gomilu papira.

– Evo akcija Porkovog udruženja – reče, i pruži Štajneru papire.

– To je tačno osam procenata ukupnog kapitala. Klej Lemon je prozreo naše namere, i nije dao Porku više ni cent.

– Samo osam procenata? Otkud znaš?

– Razgovarala sam sa Lemonom, i potavila mu nekoliko zagonetnih pitanja.

– I on ti je odgovorio na njih? – nasmeja se Štajner.

– Izgleda da sam njegov tip – odgovori Nora.

– Ah!

Devojka se nasmeja zanosno.

– Zašto nisi pokušala da otkupiš od njega akcije?

– Rekao je da ih nema.

– Laku noć, Noro! – reče Štajner, i baci na sto još jedan paket sa akcijama. – Nasamarili su me! Stavi ovo u trezor! Danas sam imao suviše naporan dan.

– Džese, imam još nešto da ti kažem.

– Slušam te.

– Klej Lemon želi da kupi Montrouz ranč!

– Vlasnice ranča su sada dve sestre – nastavi Nora. – Saznala

sam od Lemona da je razgovarao sa njima, i da je sada tamo geometar, koji meri zemljište.

— Ne mogu da verujem da tamo ima nafte — reče jetko. — Ali, dobro je što si mi sve to kazala, golubice. Sad znam šta treba da radim.

— Razgovarala sam sa Velsom — nastavi Nora. — Rekao mi je da je video Lemona na Motrouz ranču.

— Uskoro ćeš mi postati nenadoknativa — zaključí Štajner.

★

Lin se smeškao zadovoljno kad je prokurator napustio njegov ured. Još noćas, razgovarao je sa Lemonom, na ulazu, u grad, i sad je imao jasnu sliku o svemu što se dogodilo. Lemon je došao u grad da izazove Štajnera. Klej je bacio udicu, a Džes je dobro zagrizao. Prokuratorov dolazak je išao šerifu u prilog.

— Gospodin Štajner je povukao optužbu protiv Hila Prestona i Vilara Virdžinije — rekao je prokurator na početku razgovora. — Možete ih pustiti obojicu da odu.

— U redu — odgovori Lin.

— Sinoć ste se sukobili sa predsednikom Teksaške kompanije, i advokat njihovog udruženja je...

— Da li je stari Tom već bio kod Vas? — upade mu Lin u reč.

— Izjava starog Toma ne vredi mnogo. On je obična lutalica. Razumete li me?

— Ne, uopšte Vas ne shvatam! Boriću se da se poštuje Tomova reč isto kao i reč Reja Kostile! Najzad, on je moj zamenik!

— Štajnerovo udruženje ima u svojoj službi najboljeg advokata.

— Štajner neće načiniti takvu grešku.

— Kakvu grešku?

— Džes neće priznati da ima ikakve veze s tim — odgovori šerif i pogleda kroz prozor. Spazio je Reja Kostilu kako jaše pored ureda.

— Kasnije ćemo završiti razgovor, gospodine — reče prokuratoru, i izađe kroz zadnja vrata. Obratio se Tomu:

— Osedlaj konje, i podi sa mnom! Rej Kostila jaše ka izlazu iz grada! Uhvatićemo ga kraj reke.

— Nemoj da nam napravi neku zamku!

Lin odmahnu glavom i nastavi:

— Sigurno ide po Hejzovu družinu. Neću ga uhvatiti. Jednostavno, ga da me odvede tamo.

★

Lin je dobro znao put.

Jutarnja svežina hladila mu je lice. Mrkova je naterao u galop. Uskoro je ugledao pred sobom prostrano Dierovo polje i usamljenog jahača.

Kada je stigao do jedne šume, zastavio je konja. Rej Kostila je iznenada nestao. Možda je promenio pravac? No, uskoro ga je Lin spazio kako jaše niz padinu prema reci. Šerif podbode svog mrkova, i ovaj jurnu napred.

Kad je Lin stigao do predela obraslog šibljem, iz šume su izronila tri jahača. Bili su svega pola milje iza njega, ali šerif ih nije video ni čuo.

★

— Ja sam predsednik, Pente! Ne zaboravi to! — reče Klej ljutito.

— Kleju, mi smo stari prijatelji — odgovori Pent Pork, — ali i ja se isto tako dobro razumem u trgovinu naftom kao i ti. Akcionari se odnose neodgovorno prema nama, i to nas može dovesti do katastrofe!

— Mi smo postavili sebi određeni cilj, i moramo ga ostvariti!

Svojim postupcima izazivaš Štajnera — nastavi Pork. — Ne smeš kupiti Montrouz ranč, jer bi nas to dovelo na ivicu katastrofe.

— Danonoćno sam razmišljao o svemu, i smatram da time neću pogrešiti — odgovori Klej samouvereno.

Pent Pork dohvati besno mapu, stavi je pod mišku, i pode ka izlazu.

Neko zakuca na vrata.

— Izvolite, gospodice Doro! — reče Klej ljubazno.

Dora Feri uđe u sobu.

– Postali ste velik čovek, Lemon. Stekla sam o Vama lepo mišljenje čim sam Vas prvi put videla.

– – Znači, hoćete da kupite moj mali ranč? Trejd ranč!

Klej je izgledao iznenađen.

– Nadam se da ćemo se složiti oko cene – reče Klej.

– Naravno – odgovori Dora spremno. – Dobićete ga j~~ako~~ ako mi dopustite da zadržim pravo korišćenja.

– Kad kupujem nešto, onda to uzimam s pravom korišćenja – reče Lemon odlučno.

– Jeste li isto tako kupili i Montrouz ranč?

Klej klimnu glavom.

– Sigurna sam da moj posed vredi zlata. Nafta je za mene čarobna reč. Bila bih budala kad bih ga prodala budzašto. Dakle, tražim pola miliona!

– Trideset hiljada dolara! Više ne mogu da Vam ponudim.

Dora ga je gledala mrkim pogledom.

– Došli ste ovamo da nasamarite Štajnera, a sad pokušavate da i mene privolite na svoju stranu. Na kraju ćete i mene nasamariti.

– Štajneru se mogu suprotstaviti jedino ako stvorim veliko udruženje – reče Lemon.

– Trejd ranč neće nikad pripadati Vašem velikom udruženju! – prosikta Dora, i izlete iz sobe.

Nije prošao ni minut, a Nora Hogan je ušla u sobu.

– Niko me nije video. Morate odmah pomoći Linu! Čula sam razgovor između Štajnera i Kostile. Dogovorili su se da Rej prati Lina do reke. Tri jahača idu za njim. Hoće da ga namame u Hejzov kamp. Tamo će Lin biti izgubljen!

– Gde je taj kamp? – upita Klej uzbuđeno.

– Severno od Dierovog polja, blizu stare pećine.

– Lin Vam to nikad neće zaboraviti, Noro! – viknu Klej, i uze šešir sa čiviluka.

– Štajner će pokušati noćas da razori tornjeve na Vejkfildu – nastavi Nora.

– To sam već pretpostavljao.

– Nisam li, možda, u nečemu pogrešila? – upita devojka očajno. – Život jednog starog šerifa...

– Ne, Noro! – usprotivio se Klej.

– Postupila si pravilno.

Klej Lemon je izašao u noć. Izveo je konja iz štale, i skočio u sedlo.

Džes Štajner je sedeo skrštenih ruku kraj kamina i pažljivo slušao Doru Feri kako priča. Lice mu je blistalo od zadovoljstva.

– Gospodice Doro, – počeo Džes – na posedu Montrouzovih nema nafte. To je besmislica!

– Ali, objasni mi zašto se, onda, Lemon interesuje za moj ranč? – prekide ga Dora.

– Lemon je romantična sanjalic. Želi da postane ugledan rančer. Koliko ti je ponudio za ranč?

– Sto hiljada – odgovori Dora, oklevajući, i pogleda Štajnera pravo u oči.

– Prodaj mu ranč! – reče. – Kasnije ćemo se smeјati toј budali.

– Tražila sam četvrt miliona. Klej je dugo razmišljao.

Štajner odmahnu glavom.

– Ne, tamo nema nafte. Obavi posao pre nego što Lemon smisli neku novu ideju.

– Nisam luda, Džese! Radije bih prodala hotel, i sama počela da bušim.

– Na Montrouzu smo tri puta naišli na prazne jame, i radnici su nam se smeјali.

– Sigurna sam da ste bušili na pogrešnom mestu.

– Lemon će propasti. Traganje za naftom će ga potpuno dotući. Njegovo udruženje će se raspasti. Zato ja smatram da on želi da stvori veliki ranč.

– Dajem ti šansu, Džese. Trejd ranč je tvoj za četvrt miliona. Tako ćeš opkoliti Montrouz ranč sa obe

strane, a još kad naideš na nove izvore, reći ćeš da sam bila u pravu.

– Četvrt miliona za nekoliko pašnjaka i par ogolelih brežuljaka! – nasmeja se Džes. – Neka ide sve do davola! Ne bih ti dao ni hiljadu dolara.

Dora ga pogleda besno, i uvredeno napusti sobu. Štajner je gledao za njom i glasno se smejao.

Istrča iz sobe kao sumanut.

– Reju! Gde si, Reju? – vikao je.

– Rej nije tu, gazda – odazva se Robi Štark. – Lovi šerifa negde van grada.

Štajner nabra čelo.

– Pa zar se još nije vratio?

– Rej hoće da namami šerifa na reku, i pošalje ga na onaj svet – odgovori Robi podsmešljivo.

– Treba mi neko ko poznaje svaki kamen na Trejd ranču.

– Samo malo strpljenja, gazda!

– odgovori Robi, i nestade iz sobe.

Nije potrajalo dugo, a on se vratio u pratnji jednog čoveka. Momak je bio veoma snažan, a pogled mu je bio prođoran i odlučan.

– Koliko si radio na Trejd ranču? – upita ga Štajner.

– Pune tri godine! – odgovori momak spremno.

– Kakva je tamo zemlja?

– Ne razumem pitanje. Trava nije posebnog kvaliteta. Stoka skoro skapava od gladi.

– A kakvo je zemljište na brežuljcima? – upita Štajner radoznalo.

Larimer pogleda Štajnera začuđeno.

– Ima li krečnjaka na Trejdu? – nastavi Štark.

– Krečnjaka?! – čudio se Larimer. – Tamo ima samo belog blata, i ničeg više.

Štajner klimnu glavom Štarku, koji je odmah razumeo gazdin znak i poveo Larimera iz sobe. Razgovor je time bio završen.

Robi Štark se brzo vratio.

– Još nisam naišao na slojeve krečnjaka na Trejdu, gazda. Čini mi se da ni stari Montrouz nije otkrio krečnjak na svom posedu.

– Ali, nije mi jasno zašto Lemon pretpostavlja da se tamo kriju naftonosni izvori – reče Štajner i počeo nervozno da tapka prstima po stolu.

– Možda je on, ipak, u pravu – reče Robi nemarno.

– Jednom sam razgovarao sa starijim Montrouzom – nastavi Štajner promuklim glasom. – On je hteo da nastavi bušenje, ali nije više imao novca. Nove poduhvate hteo je da preduzme na samoj granici sa Trejd rančom! – Štajnerove oči su plamtele od žara. – Moraću da istražim taj predeo na Trejdu. Zaista moram utvrditi ko je u pravu.

– Priča se da je Lemon otkupio Montrouz ranč – reče Robi Štark. – Dora Feri je malopre bila tu. Zašto ne kupiš njen ranč, gazda?

– Imam tri dana da razmišljam. Ako ne pristanem na Dorine uslove, ona će prodati posed Lemonu.

– Ali, ako Hejz noćas napravi dobar ulov, Lemon neće više imati četiri miliona – smejao se Štark.

On sjaj blesnu u očima Džesa Štajnera.

– U pravu si – reče zadovoljno.

– Najzad sam našao rešenje. Ne želim više da gubim vreme. Robi, ti ćeš ostati u gradu. Kad se Rej vrati sa reke, odjahaćemo na Montrouz ranč. Potraži naše geologe...

Robi Štark klimnu glavom i izade iz sobe.

Štajner pride prozoru i zagleda se u daljinu.

– Taj Lemon mi zadaje više problema nego svi šerifi koji su do sada ovde vladali – reče glasno.

– O čemu to govoriš, Džese? – upita neko iza njegovih leđa. Nora Hogan je nečujno ušla u sobu.

– O Kleju Lemonu je reč! – odgovori joj Štajner mrzovoljno.

Nakon ovih reči Štajner je brzim koracima napustio sobu. Nora je čekala dok se njegovi koraci nisu izgubili u hodniku, a potom je otvorila trezor. Prelistavala je knjigu sa tekućim računima i pažljivo ispisi-
vala broj za brojem.

Rej Kostila je zaustavio konja, skinuo šešir sa glave, i mahnuo njime kroz vazduh.

Lin je poterao svog mrkova na jednu uzvišicu. Na licu mu je lebdeo zadovoljan osmeh. Kostila se mora predati! Put mu je zatvoren. Pred njim se pružala strma padina, sve do reke.

Tada je iza šerifovih leđa prasnula puška.

Lin se trže, pogleda iza sebe, i potera mrkova niz brežuljak. Gde li su sada ona tri jahača koji su ga pratili?

Iznenada je začuo topot iza leđa. Jahači jurnuše prema njemu. Rej Kostila potera konja napred. Linu je odmah bilo jasno šta je značilo ono mahanje šeširom.

Šerif pojuri ka ivici šume. Gonio su ga pratili u stopu.

Lin jurnu iza jedne uvale i trže kolt iz opasača.

Kostilin metak poleteo je za njim, i zario se u stenu.

Lin je jurio kroz uvalu, vrtogao čas levo, čas desno, dok nije dospao do jednog platova. Tada je dohvatio vinčesterku, i opalio.

Čovek koji je ispao iz sedla nije bio Rej Kostila. Ostala dvojica okretoše konje i dadoše se u beg. Ranjenik se kotrljao po prašini, a njegov konj je negde nestao.

Lin izade iz skrovišta i pogleda oprezno na sve strane. Do njega je dopirao konjski topot. Ali, nije mogao da odredi odakle je dolazio.

Tada se začuo prodoran glas. Rej Kostila je vikao iza Linovih leđa:

— Izadi, šerife! Nema ti više spasa! Čuješ li me, stara budalo?!

Šerif načini nekoliko koraka, i spazi Reja Kostilu, skrivenog iza jednog drveta. Lin opali na njega. Ali, istog trenutka zapraštaše dva kolta. Šerif se baci na zemlju.

Šerif je grčevito stezao kolt i oprezno gađao. Ali, Rej Kostila nije napuštao skrovište. Kad je ponovo povukao obarač, Lin je zadrhtao. Bio je sam i bespomoćan. Njegovi

protivnici su bili u velikoj prednosti. Ali, tada je spazio nepoznatog čoveka kako se prikrada drvetu iza kojeg se skrivao Rej Kostila.

Čovek je podigao pogled i desnu ruku. Njegov kolt se oglasio samo dva puta.

Rej Kostila ležao je sad nepomično iza drveta, licem prema zemlji. A čovek pored njega bio je Klej Lemon!

— Sto mu muka, Lemone! — viknu šerif iz sveg glasa. — Šta ćemo sa ostalima?

— Bežimo što pre odavde, dok nije naišao Hejz sa svojim momcima! — odgovori Lemon.

Lin je teškom mukom podigao Kostilino telo na konja, i vezao ga konopcem. Klej i Lin zatim brzo uzjahaše konje.

Kostila se probudio iz nesvestice. Zaustavili su se, i odvezali ga. Rej se uspravio u sedlu i začuđeno gledao u svoje saputnike. Zatim su nastavili put.

Stanovnici Penhendla su radoznalo posmatrali šerifa kako vodi kroz grad svog zarobljenika. Stari Tom je izašao iz hotela „Teksana“ i pošao Linu u susret. Očigledno je bio zadovoljan što vidi svog saradnika živog, i čutke je pošao za njim.

Džes Štajner je izašao iz hotela. Šerif je odlučno prošao pored njega, ne osvrćući se. Ljudi na ulici posmatrali su zapanjeno prizor pred sobom.

Šerif se zaustavio kod ureda. Stari Tom se pobrinuo za konje.

Tada je Lin primetio kako mu Štajner dolazi u susret žurnim koracima, u pratnji dva čoveka.

Kostila je netremice zurio u svoga gazdu, očekujući da on učini nešto za njega. Ali, Lin ga je gurnuo u ćeliju, čija je vrata već otvorio njegov pomoćnik Tom. Šerif je zaključao vrata i ušao u svoju kancelariju.

Štajner se približio prozoru.

— Jako sam zauzet! — reče mu Lin, dok se umivao hladnom vodom.

Štajner i njegovi momci su načini-
nili nekoliko brzih pokreta. Na je-
dan Džesov mig, oni istrgoše revol-
vere iz futrola.

Štajner se pobedonosno smeškao
i bacio je pogled na sat.

— Kola za Emeril polaze u osam
časova. Imaš dovoljno vremena da
se spremiš za put, šerife! Moji ljudi
će te čekati na stanici. Ako ne bu-
deš tamo do osam, poslaću ih po te-
be!

— Čuvaj se, šerife! — reče i
okrene se, da pođe. Njegovi pratioci
vratiše revolvare u futrole. Vrata se
zatvoriše za njima. U uredu na-
stade tajac.

Onda se začuše koraci. Stari Tom
ude u ured. — Šta sad da radimo?
— upita Tom.

— Idi i nadi mi jednog čuvara.
Oslobodiću sve zatvorenike, a Ko-
stilu ćemo povesti sa nama.

Lice starog Toma postade za ni-
jansu tamnije. Začudeno je posma-
trao šerifa kao da ne razume nje-
gove reči.

— Odvešćemo Kostilu van grada,
a potom ćemo se vratiti — objasni
šerif. — Hoću malo da se poigram
sa đavolom.

— U redu — odgovori Tom i iz-
vuče iz džepa kesu sa duvanom. —
Nadmudrićemo Štajnera.

Šerif i njegov zamenik povelili su
Kostilu iz zatvora. Prvo su prošli
kroz sporedni izlaz, preko dvorišta,
i ušli u štalu. Tom je uzeo nekoliko
dasaka. Zatim su krenuli ka Štarn-
bergovom ambaru. Kola su stajala
ispred kapije, a između buradi bilo
je dovoljno mesta za svu trojicu.

— Napred! Vozi nas do Vejkfilda!
— naredi stari Tom.

Štarnberg je bio vlasnik radio-
nice za popravku buradi. Kola su
pojurila glavnom ulicom, i niko na
njih nije obratio pažnju. Lin je pos-
matrao ljude na ulici, oni nisu ski-
dali pogleda sa šerifovog ureda.

Tom je gledao u Kostilu, i zado-
voljno se smeškao svojoj dosetljivo-
sti.

Džes Štajner je sedeo zavaljen u
fotelji i povlačio dimove skupe ciga-
rete.

Razmišljao je o svom položaju.
Stvar je bila dobro smišljena. Treba
još samo malo da se potrudi, pa će
ponovo biti pobednik.

Robi Štark je sada obavljao Kostil-
lin posao. Odsutno je zurio kroz pro-
zor i čekao naređenje svoga gazde.
Već je bilo blizu osam časova. Noć
se spustila nad gradom. Nebo je
bilo obasjano zvezdama.

— Ako se oslobodiš šerifa,
na njegovo mesto će doći drugi,
možda još mnogo gori — opomi-
njao je Robi. — Čuvaj se, gazda!

— Putnici u kolima za Emeril su
naši ljudi — odgovori Štajner mrzo-
voljno. — Naredio sam da sva me-
sta zakupe za mene. Šerif neće stići
u Emeril. Plan je odlično razrađen, i
mora se sprovesti.

— Nareduješ da šerif mora ne-
stati tako brzo i po noći. Svaki lu-
dak bi uvideo da si to uradio na-
merno.

Štajner pogleda na sat, i otkopča
opasač. Odjednom je osetio vrtogla-
vicu. Reče odlučnim glasom:

— Ti si dobar dečko, Robi, ali mi
tvoje ponašanje ide ponekad na
nerve.

— Zato što sam svoj život posve-
tio istraživanju naftonosnih iz-
vora?

— Ne samo zato — reče Štajner
oštro. — U pitanju je i nešto
drugo...

— Hoćeš da me podsetiš na
Olega Šervu?

— Drago mi je što se sam sećaš
toga — odgovori Štajner smešeći
se.

Lice Robija Štarka postade za ni-
jansu blede.

— Možeš li time nešto dokazati?

Štajner nabra obrve i potapša
Robija prijateljski po ramenu.

— Lukav si ti momak, Robi! Ost-
vario si dobar poduhvat sa svega
dvadeset procenata učešća. Čak ni
ja, čije naredbe poslušno izvršavaš
ne mogu ti se više suprotstaviti...

Robi Stark se veselo nasmeja.

– To je moj metod. Upravo zbog toga sam ti se zakleo na poslušnost.

– Meni, ili mojim naftonosnim izvorima?

– Hoćeš li da postaneš prvi u udruženju? Da budeš moćniji i bogatiji od mene?

– Ne, Džese, to ne želim!

Štajner samo klimnu glavom, i ne reče više ni reč, jer su se vrata naglo otvorila, i Gordon Jelou ulete u sobu.

– Dolazi šerif, Džese!

Štajner se trže i pogleda u Robija Starka.

– Pa šta? Treba li da se uplašim zbog toga? – reče zatim. – Nadam se da je poneo kofere sa sobom...

Gordon Jelou je gledao čas u jednog, čas u drugog.

– Ne, Džese, šerif ide glavnom ulicom, i vodi sa sobom četvu od dvadeset ljudi!

Osmeh se sledio na licu Džesa Štajnera.

– Ide sa četom?! – upita zapanjeno.

Jelou klimnu glavom.

– Ne znam kako se to dogodilo, Džese, ali on je uspeo neopaženo da izade iz ureda. Ide sa četom ljudi, do zuba naoružanih. Momci vode konje. Svakog trenutka mogu da stignu ovamo.

Štajner je bio beo kao kreč.

– Hoćemo li ih napasti? – upita Jelou.

– Prokletstvo! – vikao je Štajner iz sveg glasa. – Šerif pobegao iz ureda, iako sam ja naredio da se postavi straža! Gde je ta moja družina? Sve same hulje i banditi!

– Šerif samo što nije stigao! – zavapi Gordon Jelou.

Tada se Robi Stark Umešao u razgovor:

– Naredi da se naši ljudi sklone sa ulice! Požuri!

Gordon Jelou je uplašeno zurio u Štajnera, očekujući njegovu saglasnost.

Štajner je bio neodlučan. Pogledao je najpre u Robija, a zatim je klimnuo glavom Gordonu.

– Reci našim momcima da svi odmah uđu u hotel.

Gordon Jelou izlete iz sobe.

Dok je zakopčavao opasač, Štajner se glasno smejao, kao da je želeo da prikrije strah, koji ga je obuzimao sve više.

– Moja družina se sastoji od običnih bandita, neradnika i lutalica! – odmerio je Robija od glave do pete, i nastavio: – Izgleda da ću morati da uzmem stvar u svoje ruke. Taj izlapeli šerif se usudio da povede četvu ljudi protiv mene! Pokazaću ja njemu ko sam, i šta sve mogu da učinim!

Štajner je poleteo prema vratima, ali ga je Robi Stark zadržao.

– Stani, Džese, ne smeš se maknuti odavde! U pitanju su naši životi. Ostaćeš ovde, i izdavati naredenja.

U očima Džesa Štajnera goreo je plamen. Čvrsto je stegao šake u pesnice.

– Ti si mnogo opasniji, i pohlepniji za vlašću, nego što sam mislio!

– Ne govori gluposti, Džese! – vikao je Robi izbezumljenim glasom. – Mislim da bi bilo najbolje da izadeš na terasu, pušiš mirno svoju skupocenu cigaretu, i porazgovaraš sa šerifom o beznačajnim stvarima.

Štajner se nasmeja gorko.

– Ali, on ima dvadeset ljudi uz sebe. Šta misliš, zašto ih vodi ovamo?

– Na to ne znam da ti odgovorim, ali znam da on nema protiv tebe nikakvih dokaza.

– Bio sam kod njega u uredu – priznade Štajner.

– U tom slučaju, on ima pravo da nas sve uhapsi – odgovori Robin Stark. – Ali, mi ćemo se boriti! To je najbolje rešenje. Izadi, Džese, ja stojim, sa družinom, iza tvojih leđa. Mi ćemo te štititi.

Džes je oklevao.

– Mojih dvadeset procenata ti stoje na raspolaganju, i pašće zajedno sa mnom – reče Robi odlučno.

Gordon Jelou ude u sobu.

– Svi su se povukli u hotel, Džese. Prozori i vrata su zatvoreni, a ispred njih je postavljena straža. Čekamo tvoje dalje naredbe...

Lice Džesa Štajnera bilo je izobličeno od straha.

– Pošaljite do đavola te hulje! – vikao je izubezumljeno. – Ako vidim samo jednog od njih da ide ulicom, razbiću ti glavu, Gordone!

Gordon Jelou je unezvereno gledao ispred sebe, ne znajući šta dalje da učini. A onda se naglo trže, kao da je razumeo Štajnerovu naredbu, i izlete iz sobe.

Štajner pode za njim, ostavljajući Robija Štarka samog u sobi.

Sala za ručavanje je bila prazna. Svi gosti su napustili hotel. U hodniku je Štajner sretao svoje ljude. Išao je laganim korakom kroz salu. Iza leđa je začuo korake Robija Štarka, ali se nije osvrnuo. Na prozorima je ugledao ljude. Uzdahnuo je duboko, i pošao napred. U levoj ruci držao je cigaretu, a desnom dodirivao dršku revolvera. Lagano se uputio prema vratima.

Šerif je dao znak svojim ljudima.

Štajner je izašao na balkon, naslonio se nemarno na ogradu i povukao nekoliko dimova.

– Ako si ove ljude doveo da ulove mladog Šervu, onda radiš za moj interes, šerife – reče Štajner kroz nos, i nasmeja se podrugljivo.

Lin mu pride korak bliže i reče odlučno:

– Kasnije ću se pozabaviti tim problemom. Trenutno ima važnijih stvari od toga. Dolazim, sa ovim ljudima, sa Vejkfildovog polja. Pent Pork i Klej Lemon se osećaju ugroženim. – Šerif se tiho nasmeja i pogleda Štajnera pravo u oči: – Mislio sam da im preti opasnost od mladog Šerve, ali izgleda da nije tako. Nadam se da ćemo sutra pohvatati bandite...

Štajner se grohotom smejao.

– Želim ti puno uspeha u tome, šerife! – reče podrugljivo. – Poslednjih dana se u gradu mnogo priča o tome. Šervina Šervina neosnovana optužba narušila je moj dobar ugled. Mladić je nestao kao da ga je progutala zemlja. Biću srećan ako ga pronadeš...

Šerifovo lice postalo je za nijansu tamnije.

– O tome ćemo kasnije razgovarati mnogo opširnije, gospodine Štajneru.

Štajner je stajao na verandi i posmatrao šerifa kako odlazi sa četom ljudi prema svom uredu. Nije potrajalo dugo, i oni su ponovo uzjahali konje. Robi Štark pride Štajneru i reče:

– Stari Tom je ostao sam u uredu. Ali, ne verujem da je i Rej Kostila tamo.

– Misliš da me šerif time izaziva?

– Da – odgovori Robi. – On želi da te uhvati na blef. Zar to nisi do sada primetio? Šerif hoće da ti upadneš u njegov ured, kako bi imao razloga da te uhapsi.

– Robi! – reče Štajner prigušenim glasom.

– Šta je?

– Neko od naših ljudi je dubre.

– Ko?

– Rej Kostila!

– Zašto tako misliš o njemu? – upita Robi začudeno.

Štajner je slegnuo ramenima.

– Narediću da mi dovedu Toma – reče brzo. – Nadam se da će od njega sve saznati.

Robi Štark ga potapša blago po ramenu.

– Od njega nećeš saznati ni jednu jedinu reč. Džese! On će radije pristati da umre u najvećim mukama nego što se odati šerifa. Hejzovi ljudi su otkrili tri traga kraj reke. Znači bila su tu tri jahača...

Štajner je ćutao.

Jednog je jahao šerif, to je si-

gurno – nastavi Robi. – Na drugom konju je sedeo Rej, a na trećem... Sećaš se, Džese, šta je Rej rekao u zatvoru?

– Lemon! prosikta Štajner, i preblede.

– To znači da nas je neko izdao...

– Ne razumem... procedi Štajner kroz zube.

– Razumećeš – nasmeja se Robi. – Klej Lemon je saznao da je šerif pratio Reja do reke i da ćemo mi razoriti naftonosne izvore na Vejkfildu.

– Od koga? Ti sve znaš. Govori već jednom!

– Samo polako, Džese! Sve je počelo od onog napada na tebe. Napadači su ljudi Nore Hogan, i ujedno i šerifovi stari prijatelji. To sam saznao u zatvoru.

– Stari prijatelji?! – začudio se Štajner. – To je moguće. Ali, zašto ih nije odmah pustio iz zatvora?

Robi Stark se smeškao.

– To sad nije važno. Bitno je ko je momke doveo ovamo.

– Nora! – reče Štajner preneraženo. – Ne misliš valjda...

– Ja samo pretpostavljam – odgovori Robi. – Smeo bih staviti ruku u vatru za svakog našeg momka, ali za Noru ne! Razmisli malo, Džese! Nije li tu rešenje! Odgovor je veoma jednostavan, zar ne?

– Idemo! – viknu Štajner, i baci opušak. Udoše u hotel.

Gordon Jelou stade pred njih, ali ga Štajner grubo odgurnu, i reče:

– Dovedi mi Noru Hogan u sobu! Ona je preko, u kancelariji.

Udoše u sobu, i Štajner pride ormanu sa pićem.

– Novo udruženje nas nagoni na razmišljanje. Snizili su cene. Moramo ih što pre udesiti!

– Montrouz ranč mi je još uvek u glavi – reče Štajner i žurno stavi čaše i viski na sto.

– Ako Lemon tamo pronade naftu, onda smo gotovi.

– On se ponaša kao da je već otkrio nove izvore – dodade Štajner.

– Hejzova družina je spremna – reče Robi. – Budi miran, Džese, sutra krećemo na Montrouz ranč!

– Naravno – odgovori Štajner.

– Danas smo imali naporan dan!

– Dolazi Nora Hogan – reče Gordon Jelou.

– Dobro, Gordone – odgovori Štajner. – Idi kod Hejza i reci mu da bude spreman. Sve teče po planu...

Kad je Gordon izašao iz sobe, Štajner i Robi se pogledaše. Očekivali su Noru Hogan.

Lin je stigao sa pratnjom na naftonosno polje, pokriveno noćnom tamom. Pent Pork je izašao iz barake.

– Gde je Klej? – upita Lun.

– Još u gradu – promrmlja Pork.

– Izgleda da nije sve u redu, Pente? – upita Lin, i pode za Porkom u baraku.

– Ništa nije u redu – odgovori Pent Pork zlovoljno. – Došlo je vreme da se preduzme nešto protiv Džesa Štajnera.

– To je upravo naša namera – reče mu Lin. – Za tako nešto nešto imamo opravdane razloge.

– Da, da – potvrdi Pork. – Ali, čini mi se da Klej suviše radi na svoju ruku.

– On je uvek znao šta treba da čini, Pente.

– Ma nemoj! – pobunio se Pork. Klej Lemon ude iznenada u baraku.

– Najzad si stigao! – reče mu Pork zajedljivo.

– Bez brige, Pente! – odgovori Klej. – Postavio sam stražu oko Montrouza. Ne plašim se ja Štajnera.

– Ali, on neće napasti tebe, već celo udruženje! – odbrusi Pent Pork.

– Smiri se, Pente! – reče mu Lin blagim glasom. – Pa naši tornjevi još nisu zapaljeni.

Pent Pork se okrenuo besno i izade iz barake.

— Još nisam u životu sreo takvog tipa kao što je Štajner. — reče Lin Kleju kad su ostali sami. — Znam sve njegove zločine, a ipak ne mogu da ga uhapsim. Upropastio je starog Servu, ubio njegovog sina, zapalio mu tornjeve. Sedim skrštenih ruku, umesto da mu prosviram metak kroz glavu.

— Ali, mi nismo revolveraši! — reče Klej.

— Zar da ga pustimo da i dalje ubija ljude?! — viknu Lin. — Zašto oklevamo, Kleju? Sutra ćemo rano odjahati u grad, izmamiti ga iz te njegove pacovske rupe, i...

— Štajnerova igra ima sasvim drugi tok, Line.

— Ah, neka ide dodavola ta njegova igra!

— Boriću se... — počeo Klej.

— Na tvoj stari način — upade mu Lin u reč. — Neko će još pomisliti da si šerif!

Klej mu uputi oštar i prekoran pogled.

— To su poslednje runde Štajnerove borbe.

— Prošao sam sa ljudima kraj hotela »Teksana« tačno u osam časova. Mislio sam da je shvatio kakvu je grešku napravio što mi je postavio ultimatum. Ali, on je bio suviše drzak. Izašao je sam na balkon hotela. Njegovi telohranitelji nisu bili pored njega. Stajao je mirno i pušio cigaretu.

— Šta ti je rekao?

— Ništa! Niko ne ume da se ponaša tako ljubazno i ugladeno kao on. Mislio sam da ću ga ovog puta sigurno uhvatiti, ali mi je opet izmakao. Hteo sam da ga izazovem, pa sam mu kazao da sad idem u Vejkfild da obidem tornjeve...

— Tu si pogrešio.

— Pogrešio? Sad znaš šta ga očekuje ovde.

— Štajner će se pitati otkud znamo za njegovu nameru da razori tornjeve — odgovori Klej. — I

zato, sigurno neće noćas doći ovamo.

— Šta kažeš?! — čudio se šerif.

— Blizu je ponoć — reče Klej. — Moramo odmah odjahati odavde.

Izašli su u noć. Pent Pork je stajao kraj tornja broj jedan i razgovarao sa stražarom. Klej i šerif su podneli ostatak družine na dve grupe, i odjahali do ostalih tornjeva.

Klej Lemon je čuvao, sa svojom grupom ljudi, naftonosni izvor kraj jezera.

Toranj se dizao visoko u nebo, poput nekakvog gorostasa. Mesec je obasjavao veliki tank od brezovog drveta. Na sve strane se širio miris ulja i zemnog gasa. Momcima je bilo zabranjeno da pale vatru pored izvora.

Iza tanka stajalo je četrdeset kola sa buradima punim nafte, koja će sutra, u ranu zoru, prvi put krenuti sa novog izvora.

Mesec je posle ponoći zašao za obližnja brda. Oko dva časa je potpuno nestao, i naftonosno polje prekrila je tama. Ljudi su se žalili da ništa ne vide.

Ralf Vejn, predradnik, rukovodio je radovima na drugom tornju.

— Do davola! — uzviknuo je kad je ugledao Kleja. — Plašim se za punu burad. Trebalo je da ih još danas transportujemo u grad.

— Nemamo dovoljno konja — odgovori Klej.

Ralf Vejn htjede nešto da odgovori, ali mu reč zastade u grlu. Negde u daljini začuo se topot konjskih kopita.

Klej instiktivno dohvati vinčesterku.

— Evo ih, Ralfe! Pokazaćemo im zube!

— Pusti ih da dodu sasvim blizu, pa ćemo ih dobro udesiti! — odgovori Ralf Vejn odlučno.

Nakon nekoliko trenutaka ugledaše grupu ljudi kako galopiraju prema naftonosnom polju.

U blizini se začuo prasak puške, i vatreni plamen zasvetleo je u tami. Klej je odgovorio vatrom iz vinče-

sterke. Na sve strane zapraštaše puške i revolveri. Napadači ustuknuše za trenutak. Očigledno su bili iznenađeni što su naišli na tako žestok otpor.

Klej istrča iz zaklona.

— Napred, Ralfe! Moramo promijeniti položaje. Bežimo na drugu stranu!

Lemon jurnu napred. Ralf Vejn i još dva momka poletuše za njim.

Do ušiju im je ponovo dopirao topot konjskih kopita. Klej je tačno procenio da su napadači ustuknuli, ali sada su navalili sa jugoistoka na tornjeve. Lemonovi momci ih spremno dočekaše pušcanom vatrom.

Banditi skočiše s konja i leguše u travu. Sipali su plamene rafale u pravcu tanka.

Ali, Klejovi ljudi ih napadoše sa boka. Istog trena buknuo je plamen.

— Pažnja, baklje! — zagrmio je Klej Lemon.

Preko su se jasno raspoznavale ljudske prilike. Jedan bandit je zamahnuo bakljom prema tanku, ali ga je Klejov metak oborio na zemlju. Banditi ustuknuše. Nastade velika pometnja. Trojica bandita zatim ponovo navalise na tank.

Ralf Vejn kriknu, i pade u travu. Klej Lemon opali na bandita, ali već je bilo kasno. Pritrčao je Ralfu, koji je ležao nepomičan u travi.

Klejovi momci su jurišali napred. Banditi počese da se povlače. Bežali su ka svojim konjima i uskakali u sedla. Topot kopita odjeknuo je kroz noć.

— Na konje! — naredi Klej Lemon.

— Stanite! — viknu neko iz mraka.

Šerif je u nekoliko koraka bio kraj njih.

— Naterali smo ih u beg, Kleju! — vikao je Lin. — Izgleda da kod vas nije bilo tako opasno, zar ne?

— Kako ti samo pada na pamet tako luda ideja? — obrecnu se Klej na njega. — Ša je sa Pentom?

— Svi su skoro krenuli na nas — odgovori šerif.

Klej je odveo Lina do poginulih bandita.

Ali, ja nisam čuo nijedan pucanj — reče Lin. — Izgleda da su nas napali istovremeno. — Pogledao je prema horizontu. — A možda su u isto vreme bili i kod Penta?

— Verovatno — uzvрати Klej. — Mislim da su sva tri tornja napadnuta u isto vreme.

Na nebu se ubrzo pojaviše prvi jutarnji zraci. Pnet Pork je jahao prema njima. I on je bio napadnut, ali je uspešno odbranio svoje utvrđenje. Ali, nikom nije pošlo za rukom da uhvati nekog živog bandita. Klej je zbog toga bio veoma razočaran.

— Zašto ne nateramo Reja Kostilu da progovori? — upita Pork začudeno. — Od njega bismo mogli saznati mnogo.

— Ne želim ništa da čujem od njega! — preseče ga šerif.

Pent Pork ga pogleda uvredeno, i bez reči okrete mu leđa.

Klej poče da doziva svoje ljude. Bilo ih je sedam na okupu.

— Do sada ste bili u službi kod šerifa, poče on — a od ovog trena izvršavate moja naređenja. Dajem vam deset dolara na dan.

— Šta kažeš! — viknu šerif zapanjeno.

— Slažete li se sa deset dolara? — upita Klej, ne obraćajući pažnju na Lina.

— Nije loše — reče jedan od ljudi. — Pristajemo!

— U redu — odgovori Klej. — A sad vam naređujem da zapalite tank!

Svi su zanemeli od iznenađenja.

— Pa ti si poludeo! — razdera se Lin na njega.

— Zapalite tank! — naređivao je Lemon. — Tako ćete oterati neprijatelja i ostati postojano na svojim mestima.

— Ako hoćete, — reče jedan od ljudi — mi ćemo za deset dolara uraditi i više od toga.

– Kleju! – vikao je šerif izbezumljeno. – Taj tank je svojina celog udruženja. Ako ga zapališ, sve će odleteti u vazduh!

– Stavljam svoj deo na kocku – odgovori Klej odlučno. – On mi više ne znači ništa.

– Ali, zašto?! – čudio se Lin. – Čini mi se da si izgubio razum.

– Možda – reče Lemon, i dade momcima znak rukom.

Lin potrča prema konjima, očekujući dalji tok uzbudljivih događaja.

Džes Štajner je pažljivo slušao izveštaj svojih ljudi. Lice mu je bilo blede. Kršio je prste i stezao ih nervozno u pesnice.

– Zašto niste još jednom naveli? – vikao je izbezumljeno. – Time biste postigli bar delimičan uspeh.

Odjednom je neko silovito jurnuo na vrata, kao da hoće da ih razvali. Robi Štark ulete u sobu.

– Veličanstveno, momci! – vikao je oduševljeno. – Klej Lemon je pao! Pobjeda je naša, Džese!

Štajner ga je slušao začuđeno.

– Šta to govoriš, Robi? – upita promuklim glasom. – Jesi li siguran da je to istina?

– Siguran, Džese! – nastavi Štark. – Zapalili smo njegovih pet hiljada buradi. Veliki oblak dima digao se visoko u nebo, i vidi se i iz grada.

Štajner je gledao čas u Robija, čas u ostale. Zatim pođe ćutke prema vratima.

– Idi u dvorište! – reče mu Robi Štark. – Odatle se vidi najbolje.

Svi istrčaše u dvorište. Gust, crni oblak dima nadvio se nad gradom.

Momci su gledali, ne verujući svojim očima, blede i radosni od uzbuđenja.

– Kako to niste ranije zapazili?! – čudio se Štajner.

– Izgleda da se tank kasnije zapalio – reče Robi, slegnuvši ramenima. – Naši ljudi su se približili tanku sa bakljama.

Lice Džesa Štajnera sijalo se od zadovoljstva i sreće.

– Pošalji ljude do trezora – naredi Štarku – Neka im se danas podeli sve.

Štajner nije morao dvaput da ponovi naređenje. Ljudi pojuriše do trezora, kličući od oduševljenja.

Štajner ostade sa Štarkom u dvorištu. Za njega je to bio veličanstveni prizor. Znak njegove pobjede, trijumfa.

– Hajdemo na krov – reče Robiju. – Odande ćemo bolje videti.

– Ceo Penhendl je na krovovima – odgovori Robi. – Zašto onda, da nas dvojica gledamo sa zemlje naš zajednički uspeh?

Štajner se nasmeja oduševljeno.

– U pravu si, Robi – reče zadovoljno. – Pozovi četvoricu najboljih revolveraša. Odman ćemo odjahati na Montrouz. Hoću da se konačno uverim u uspeh mog poduhvata.

Robi uđe u hotel. Nakon izvesnog vremena šest jahača napustiše grad, koji je sav bio na nogama. Ljudi nisu verovali svojim očima. Dizali su glave prema nebu, i sa čuđenjem i zebnjom posmatrali jezoviti prizor.

Štajner je jurio paklenim tempom ka istoku. Ne, više nije bilo sumnje. Veliki naftonosni izvor koji je pripadao Lemonovom udruženju bio je zahvaćen plamenom.

– Zašto nisu postavili dinamit?

– upita Robi Štark.

– Dok tank ne izgori, ne može se doći do tornjeva – objasni mu Štajner.

Kad su bili blizu Montrouza, ugledali su veliku grupu jahača.

– Lemon je svuda postavio stražu, Džese – reče Robi. – Treba li da se oružjem probijemo kroz gužvu?

– Zašto, Robi?! – upita Džes začuđeno. – Nadam se da će Lemon ubrzo shvatiti da je poražen. Napred!

Dok su jahali duž reke, približila im se grupa od osam jahača. Štajner upita jednog od njih:

– Je li Lemon tu?

Pre nego što je upitani uspeo da odgovori, začuo se glas Robija Šarka:

– Ah, Džese! Ti tipovi su ulovili Reja Kostilu! Eno ga u sredini! I šerif je sa njima!

Štajner oseti kako ga podilazi jeza.

– Napravili smo veliki propust ove noći. Trebalo je da bolje pazimo na Reja.

Robi Šark je shvatio njegove reči.

– Ne može se sve postići odjednom, Džese – reče, i nastavi: – Možda će oni pristati da nam daju Reja u zamenu za Noru Hogan. Predloži im to ako dode do sukoba.

– To je sad najmanje važno – odgovori Štajner besno. – Klej Lemon je, najzad, u mojim rukama!

– Pa hajde da vidimo šta će se desiti – reče Robi.

Lemonova družina im je dolazila u susret. Tu su bili Klej Lemon, šerif i Rej Kostila.

– Nalaziš se na tuđoj teritoriji, Štajneru – reče Klej pribrano.

– Došli smo da vidimo ima li nafte na Montrouzu, i da upitamo može li vam se čestitati za novi pronalazak – odgovori Robi.

– Možete nam čestitati!

Šark i Štajner se nasmejaše ironično i pogledaše prema istoku, gde se veliki oblak dima još uvek dizao ka nebu.

– Da bi uspeh bio potpun, nedostaje vam posed gospođice Dore Feri – reče Štajner i pokaza rukom u pravcu dima. – Kad bih bio na vašem mestu, potprašio bih šerifu pete. Umesto da traga za banditima koji su podmetnuli požar, on sedi tu skrštenih ruku.

Lin je ćutao.

– Kako si, Reje? – upita Štajner.

– Bio sam kod prokuratora, i on je obećao da će te štititi.

Klej dade znak Linu, a ovaj reče Reju Kostili:

– Slobodan si, Kostila! Pridruži se Štajneru.

Rej je poslušao. Štajner i Robi Šark su se pogledali zaprepašćeno.

– A sad moraš otići odavde, Štajneru – reče Lemon odlučno. – Moji ljudi će budno pratiti svaki tvoj pokret. Trejd ranč je izgubljen za tebe. Sinoć sam ga otkupio od Dore Feri.

Klej se, sa svojim ljudima, polako udaljio. Štajner je ostao sam.

– Kupio je za veliku svotu, i posvadao se zbog toga se Pentom Porcom – objasni Rej Kostila.

Robi Šark pogleda Štajnera, i viknu promuklim glasom:

– Ovde, pod našim nogama, teče nafta, Džese! To je pravi razlog zašto je Lemon platio Dori Feri tako visoku cenu. Mi smo zakasnili...

– Lemon je, ipak, gotov! – reče Štajner razdraženo.

– Varaš se! – odgovori Robi. – Ako ovde ima nafte, onda mu onaj zapaljeni tank neće značiti ništa.

– Dora Feri mu je iscedila iz džepa i poslednji dolar, – reče Štajner – a pet hiljada buradi nafte je izgorelo. Lemon se prešao! Prodao je naftu po najnižoj ceni, i dužan je da je isporuči. U protivnom će platiti kaznu. Ja se bolje razumem u te poslove od njega, Robi! Oni više nemaju novca za dalja bušenja. Klej Lemon je propao!

– U pravu si, Džese – odgovori Rej Kostila.

– Šta ćemo sad raditi? – upita Robi. – Hoćemo li zapaliti i drugi toranj?

– Sutra ćeš me najaviti Kleju Lemonu, Robi – odgovori Štajner odlučno.

– A zašto ne sad odmah?

– Zato što želim da mu ostavim malo vremena. Neka razmisli u kakav je težak položaj doveo svoje udruženje. Sutra ću ga izbaciti iz naftonosnog udruženja, a kad budem imao dokaze u rukama, sve ću ih proterati iz grada!

– Meni ćeš ostaviti šerifa – dodade Rej Kostila.

Štajner ga ošinu prekornim pogledom.

— Već sam ti ga jednom ostavio, pa je stvar propala. Tvoj novi zadatak će biti da rukovodiš radovima na Trejdu i Montrouzu. Jasno?

— Nakon tih reči Štajner im okrenu leđa, i odjaha prema gradu. Štark i Kostila krenuše za njim.

Klej Lemon je sedeo za pisaćim stolom i računao. Pent Pork ga je posmatrao mrzovoljnim pogledom.

— Izgubljeni smo, Kleju! — zavapi Pent tužnim glasom. — Možemo se pakovati. Tank gori već ceo dan, a isporuka nafte je zakasnila. Nemamo ovde više šta da tražimo.

Vrata se polako otvoriše i jedan momak uđe bojažljivo u sobu.

— Dolazite Džes Štajner! — reče, i preblede. — Želi da razgovara sa Vama, gospodine Lemone.

Klej Lemon se zavalio u fotelju.

— Izdrži još samo jedan dan, Pente — glas mu je bio miran.

— Treba li da ostanem? — upita Pent Pork.

— Bolje da me ostaviš nasamo s njim — odgovori Klej. — Nas dvojica moramo da raspravimo i neke lične probleme.

Pent Pork pride Lemonu i stavi mu ruku na rame. Izgledalo je da hoće još nešto da mu kaže, ali se predomislio, i napustio bez reči Lemonovu radnu sobu.

Nakon izvesnog vremena Džes Štajner je stajao pred Klejom i posmatrao ga izazivački.

— Ubeden sam da si sje vreme računao na moju posetu — reče zajedljivo.

— Tek sad sam se setio tebe, kad su mi javili da dolaziš — odgovori Klej mirno.

Štajner nije prihvatio ponudenu stolicu, već je počeo da šeta nestrpljivo po sobi, i najзад се зауставио пред Lemonom.

— Nema dogovaranja između nas! — reče oštro. — Ja u ovom slučaju diktiram uslove.

— Poznat mi je tvoj način reagovanja — odgovori Klej spremno. —

Time mi nisi rekao ništa novo.

Štajner se nagnuo preko stola i prosiktao:

— Ne tražim više četrdeset procenata, već pedeset i jedan!

Klej je ćutao.

— To će te sačuvati od propasti. Ja sam dobio ovu igru. Ne slažem se sa snižavanjem cene nafte.

— Imaš loše predstave o poslovanju mog udruženja — odgovori mu Klej, i zavalio se još dublje u fotelju.

Štajner se grohotom smejao.

— Pedeset i jedan procenat — brundao je. — Vreme radi za mene. Ipak ću čekati da se sam predaš, ali ću svakog dana povećavati cenu za deset procenata. Tvoji dugovi će sve više rasti...

Klej je ćutke klimao glavom.

— Ubrzo ćeš morati sve da prodaš!

— Varaš se — reče mu Lemon. — Lično ću se boriti protiv toga, pošto sam izabran za člana saveta. Moje udruženje, na žalost, nema novca, ali...

— Ah! — viknu Štajner, i nasmeja se. — Ipak ćeš pristati. Dakle, koliko tražiš?

— Milion!

Štajner se tresao od smeha.

— Ja ću odrediti cenu!

— Uzalud gubimo vreme — reče Klej, i ustade od stola.

— Sedi! — procedi Štajner kroz zube.

— Hoćeš li da obavimo posao? — upita Lemon iznenada. — Za čas ćemo sklopiti ugovor.

— Tražiš milion za puste livade? Ko mi garantuje da tamo ima nafte?

— U našem poslu garancije nisu uobičajene — odgovori Klej. — I meni ih nije niko dao. — Lemon pode ka vratima. — Pente, reci pisaru da odmah dode!

— Pisar uđe u sobu.

— Idemo odmah u banku, gospodine Lemon — reče Lemon pisaru — reče Lemon pisaru, i pogleda u Štajnera.

— Čekaj, Lemone! — viknu Štajner.

Nemam vremena za gubljenje — uzvрати Klej. — Moramo još večeras udesiti stvar, kako sutra ne bih bio primoran da prodam oba ranča za manje pare.

Štajner zgrabi Lemona grčevito za ruke, pokušavajući da ga zadrži.

— Osamsto hiljada! — zavapi priгушено.

— Vreme za pregovore je isteklo!

— odbrusi Klej.

Štajner se umorno nagnuo nad sto, i potpisao. Nakon pola časa bile su obavljene sve formalnosti.

Kad je Štajner otišao u sobu udoše Lin, stari Tom, Pent Pork i drugi članovi udruženja.

— Jesi li siguran da će nam biti dovoljan milion? — upita Pent Port nepoverljivo.

— Nora Hogan je upućena u Štajnerove poslovne tajne. Od nje sam saznao mnogo šta — objasni Klej.

Dani su prolazili jednolično i sporo. Džes Štajner se očajnički borio da sačuva svoj položaj. Angažovao je mnoge stručnjake da istraže zemljište na posediima koje je otkupio od Kleja Lemona.

Prva prazna bušotina nije ga obeshrabrila. Nastavio je radove. I druga bušotina bila je suva. Protivnici su počeli da mu se podsmevaju. Pokušao je i treći put, i opet bez uspeha. Ceo grad je likova, i Štajner je shvatio da je prevaren.

Robi Štark je odmah naslutio prevaru, pa je već prve nedelje prodao svoj deo, i napustio grad.

Jednog dana šerif ulete, zadihan, u Lemonovu radnu sobu i viknu:

— Dolazi Štajner! —

— Do danas nismo uspeli da prenademo Noru Hoga — odgovori Klej zabrinuto.

— Ovo su poslednje runde Štajnerove igre — primeti Lin.

Pent Port viknu:

— Stari Tom zadihano:

— Tom vodi prokuratora.

Džes Štajner je ušao u grad u pratnji desetorice jahača. Po pokretima i izgledu njegovog lica videlo se da je umoran. Posao i brige iscedili su iz njega i poslednji delić snage.

Klej Lemon sede za svoj pisaci sto. Svi ostali napustiše sobu. Uskoro se otvoriše vrata, i ude Štajner, sa koltom u ruci.

Nasamario si me! — procedi kroz zube.

— Štajneru, — poče Lemon — dužan si nam još dvesta hiljada dolara! Uložio si osamsto hiljada, i sad treba da daš ostatak, inače ćemo biti prinuđeni da otkupimo tvoj posed.

Štajner se naslonio na Klejov sto.

— Upropastio si me, Lemone! Na Montrouzu nema nafte!

— A jesam li ti ja nekad rekao da tamo ima nafte?

— Lemone, eto ti tvojih rančeva, a ti meni lepo vrati moj novac, ili...

— Dovedi mi Noru Hogan! — odgovori mu Klej, i lupnu po stolu.

Šerif ude u sobu.

Štajner nanišani, i opali iz kolta.

Klej polete pod sto, a Lin skoči na Štajnera. Istrže mu kolt iz ruke i lupi ga snažno drškom po glavi.

— A sad nam kaži gde je Nora Hogan? — naredi Lin.

— S kakvim pravom to činite? — zavapi Štajner, brišući krv sa lica.

— Zatvoriću te, dok ne vratiš sve dugove — reče mu šerif. — Sad imam prave razloge da te uhapsim. Između ostalog, i zbog pokušaja ubistva.

Lin otvori prozor i dade stražarima znak. Oni udoše u sobu.

— Idite u »Teksanu« i dovedite Noru Hogan! — naredi šerif. — Ona je tamo, zar ne? — obrati se Lin Štajneru. Ovaj je ćutao.

Linova družina se, sa revolverima u rukama, probijala kroz sporedna vrata hotela »Teksana«.

— Stoj! — viknu neko sa stepeništa. Bio je to glas Reja Kostile, koji

je dolazio u pratnji trojice jahača. U rukama su imali revolvere, uperene u Kleja i Lina.

– Ako se Štajner ne pojavi ovde u roku od tri minuta, bićete poslani na onaj svet! – zagrme Rej Kostila.

– Sad! – prosikta Lin.

Klej i šerif poskočiše, i poleteše preko stepeništa, iza stolova hotelskog bara. Vatra je sevala iz njihovih revolvera. Protivnici su sipali rafale, kuršumi su se zarivali u površinu kafanskog stola.

Iznenada je sa glavnog ulaza zakreštala sačmarica.

Stari Tom im je pritekao u pomoć.

Lin i Klej preskočiše ranjenike i pojuriše u hodnik. U dnu hodnika začulo se škripanje ključa. Klej je koltom razbio bravu, i odgurnuo vrata.

Uleteše u sobu.

Rej Kostila je stajao uz zid i stezao rukama Noru Hogan.

Klej se baci levo, a Lin desno. Kostila podiže kolt i nanišani na Lemonu. U tom momentu zapraštao je Linov kolt. Kostila pade.

Lemon je obema rukama zgrabio Noru Hogan, i izleteo s njom iz sobe. Stari šerif pošao je za njima.

Tom im je dolazio u susret.

– Ovde čovek mora biti bar deset godina mlađi – reče Lin i odgurnu Toma u stranu.

– Samo deset! – nasmeja se Tom. – A ja sam uvek mislio da sam ja mlađi od tebe, Line!

Lin ga ošinu pogledom, i pode, bez reči, na ulicu. Naredio je da odu po doktora.

Pent Pork pride Kleju Lemonu, i stavi mu ruku na rame.

– Hvala ti, Kleju! Odmah ću ti vratiti tvojih pedeset hiljada dolara!

– Bolje nemoj!

– A zašto?

– Tako – odgovori Klej Lemon

– Hoću da uložim novac u dalja istraživanja, i ostaću predsednik udruženja. Ako ti to ne želiš...

Pent Pork je zinuo od iznenađenja.

– Naravno da želim, – mucao je

– ali...

– Zašto »ali«?

– Zar nisi hteo da nas napustiš?

– Neću otići – odgovori Klej i povuče starog druga u stranu. – Oženiću se uskoro.

– S kim?

Klej Lemon je već bio kraj vrata. Okrenuo se još jednom i prošaptao:

– Sa Norom Hogan!

– Zar je ti poznaješ?

– Već odavno – nasmeja se Klej Lemon, i izađe iz sobe.

Prevela s nemačkog:
Katica Raletić

LUN I KOMANDOSI

I

Vraćajući se iz Sohoa Donald Sikkert stiže do starog nasipa, koji je delio Sprigfild park od totenhemijskih barušina, davno uređenih da izgledaju kao ukrasna jezerca u ovom delu Londona. Odluči se da blizu parka ostavi svoja velika, neugledna kola, u kojima je brujao motor čudovišne snage od pet stotina konjskih snaga iako je bilo dva sata posle noći, on odluči da se prošetati i osmotri okolinu. Tu, usred trećeg jezera, pre četiri stotine godina nalazilo se ostrvce s dvorcem moćnog Džeka Čubema, koji je pretinjama izmislio titulu lorda. Dvorac je davno nestao, a temelji utonuli zajedno s ostrvcem u toku tri velike poplave kad je rečica Lia plavila ceo kraj sve do Temze. Podizanje nasipa izdiglo je nivo vode i već odavno ostatke zidina bio je prekrrio mulj.

Lun je otkrio da su postojali ogromni podrumi dvorca i podzemni prolazi ispod jezera. Kupio je staru zgradu na nasipu pored novog puta, jer je baš tuda morao prolaziti jedan od potopljenih podzemnih prolaza. Otkrio ga je kopajući iz podruma. Ubacujući ogromne metalne cevi u tunel, stigao je do još uvek neoštećenih podruma dvorca. Dovlačeći konstrukcije od plastičnih delova uspeo je da prvo izoluje četiri velike podrumске prostorije, pa da iz njih istisne vodu. Građeci čitav zamršeni sistem podzemnog skloništa Lun je proveo pet meseci. Ali sada je imao pravu podzemnu i pod-

vodnu tvrđavu na najmanje petnaest jardi ispod muljevitog dna. Bilo je to skupo sklonište, ali je bilo takvo da bi odolelo najjačem atomskom napadu i svim zemljotresima. Sada, u gluho doba noći, Donald Sikkert, tajanstveni Lun, kralj ponoći, želeo je da osmotri ceo taj kraj. Išao je donjom stazom nasipa prema severu i maštao o nečemu. Već je bio prošao prvi ulaz u sklonište. Pored onog u staroj kući na nasipu, bio je sagradio još tri genijalno skrivena ulaza u svoje podzemno carstvo.

Odjednom Lun začu glasove s desne strane nasipa i brzo se pope da pogleda šta se događa. Bila je mesečina i on lepo vide kako dva snažna muškarca vezuju dva jarda dug betonski blok za telo trećeg koji se otimao.

– Tresni ga po glavurdi! – reče jedan od napadača.

– Već je gotovo. Odmah će potonuti – odgovori drugi i otisnu vezanog niz strminu.

Nesrećnik se kotrljao tako da ga je čvrsto vezani betonski blok gnječio. Odmah zatim začu se pljusak vode uz obalu i vodeño bilje se zanjihla sklapajući se nad nesrećnikom.

Lun htede da jurne na ubice, ali se seti da tako neće pomoći utopljenom. Izgubiće dragocene minute. Zato se pritaji gledajući kako napadači žurno odlaze nasipom. Lun se za to vreme brzo svlačio i sada kliznu niz nasip. Zaroni u mutnu vodu jezera i počeo da traži. U ruci je već držao tanki nož, koga je uvek nosio vezanog uz levu podlakticu.

Ponestajalo mu je daha, ali baš tada napipa utopljenika. Napreže svu snagu i pipajući s nekoliko hitrih poteza preseče veze oko betonskog bloka. Nije mogao dovoljno da pazi na to da ne raseče nesrećnikovo telo.

Konačno izroni vukući nepoznatog, za kojeg nije znao je li leš, ili telo s poslednjim ostacima života. Još tu na obali strže mu džak s glave i iz usta izvuče smotane krpe, a zatim ga prebaci preko kolena tako da voda šiknu iz utopljenikovih usta.

Odmah zatim Lun ga ponese na nasip držeći ga za noge tako da je telo visilo niz njegova leđa. Pri tome se cedila voda. Položi ga na nasip i počeo da mu daje veštačko disanje. Priljubi svoja uz utopljenikova usta i snažnim plućima udahnu mu vazduh. Čuo je kako svaki put vazduh šumno izlazi napole. Zatim Lun nastavi da pokreće utopljenikove ruke. Još dugo nije bilo znakova života u mokrom i hladnom telu.

Ali konačno se začu grcanje, krkljavo disanje i mukli jauk.

— Samo tako, momče! Krkljaj najlepše što umeš! — uzviknu Lun osluškajući kako najbliži žablji horovi za trenutak ućutaše.

U blizini nije bilo nikoga, jer u pomoć je svaki živ čovek izbegavao ovo sablasno mesto. Lun osmotri još jednom, a zatim pomeri nesrećnikovo lice prema mesečini. Bio je to mlad čovek nešto preduge kose, zbog čega bi i zbog svog bledila i lepote, ličio na devojku da nije bio neobrijan.

— Mlad... Bilo bi šteta... — reče Lun samom sebi.

U tom trenutku mladić otvori oči i pokuša da se otme iz Lunovih ruku.

— Samo mirno, čoveče! Ne treba da se plašiš — reče Lun ne puštajući ga.

— Kako!... Bacili ste me u vodu... Opet hoćete da me mučite... — promuća mladić.

— Oni što hoće da te muče i dave, već su daleko. Ja sam te izvadio i hoću da ti pomognem. Skoro su te bili udavili — reče Lun.

Mladić je počinjao da shvata i klonu žudno dišući. Lun ga pusti i počeo da se oblači.

— Vi ste me spasli? — upita mladić iako je već bio čuo šta se dogodilo s njim od trenutka kad je počeo da se kotrlja k vodi.

— Gotovo da jesam — odgovori Lun smešeći se. — Ali trebalo bi učiniti još dosta toga, pa da stvarno budete spaseni.

Mladih se osvrnu ne shvatajući otkuda mu pretila opasnost.

— Noć je hladna, a voda je bila prljava. Upala pluća vam je skoro sasvim sigurna — dodade Lun.

— Oh... Toga se ne bojim — odvratiti mladić.

— Opasnost nije za potcenjivanje — reče Lun smešeći se onim svojim srdačnim tonom. — Možete li hodati uz moju pomoć? Imam stan tu u blizini.

— Mogu i trčati — odgovori mladić i odmah ustade.

Koraknu nekoliko puta, a zatim pade gubeći svest. Lun udahnu i podiže ga sebi na rame, a zatim ga ponese prema staroj kući pomišljajući na mogućnost da ga neko vidi s ovim teretom, pa da uzbuni policiju. Ali nije bilo drugog izlaza. Mladiću je trebalo pomoći, staviti ga u toplu postelju i dati mu neophodne lekove.

Već sledećeg dana pojačala se neizvesnost da li će mladić ostati živ. Lekar, koga je Lun bio pozvao, utvrdio je zapaljenje pluća pogoršano unutrašnjim povredama plućnog tkiva. Pored toga pronašao je mnogobrojne ozlede po telu i tri slomljena rebra. Sve je to sprečavalo da nepoznati mladić dode k svesti. Lun kod njega nije bio našao nikakve dokumenta i nije znao može li neko preuzeti brigu o bolesniku. Da pozove policiju i izloži se saslušanjima i svedočenjima nije ni

pomišljao. A odneti mladića negde dalje od svog skloništa, bio bi postupak ravan zločinu.

Dok je mladić jačao i ponekad mrmljao nekakve nerazumljive reči, Lun je govorio:

– Izgleda da sam ti ja sada najbliži rodak. Eh, moj rodače, gadno su te izgnječili!

Čuvao je bolesnika i pri pokušajima da prodre do njegove svesti nazivao ga je rodakom. Mladić je buncao o nekakvoj Ketlin, koju su mu oteli, a zatim bi se otimao, pokušavao da više i od bolova i slabosti opet gubio svest. Ipak kritične dane je preživio i lekar zaključio da će ozdraviti.

– Vaš rodak je ipak žilav čovek – zaključio stari lekar. – Kako se zove? Treba da popunim njegovu listu lečenja.

– On je... Roj Smit – odgovori Lun. – Za mog rodaka lečenje ću vam odmah platiti.

– Dakle, sve će biti u redu. Nekoliko nedelja dobre nege, jakih čorbi i krvavih bifteka, pa će mladić opet biti za ženidbu – smejući se reče lekar.

Idućeg jutra bolesnik se probudio i začudeno gledao oko sebe. Bio je došao k svesti i sada je pokušavao da sedne u krevet. S lica mu se mogao čitati strah.

– Halo, rodače! Izgleda da si se izvukao – javi se Lun iz dubokog naslonjača, gde je sedeo i pazio nepoznatog mladića.

– Ko ste vi i gde se ja nalazim? – upita mladić.

– Eto vas u krevetu – nasmeja se Lun. – Ja sam po nuždi vaš rodak i zovem se Donald Smit. Lekar sam rekao da ste vi Roj Smit. Sada prvo treba doručkovati, a onda će se sve objasniti.

Lun telefonom pozva obližnji restoran i naruči doručak dopunjen s dva dobra bifteka. Jedan momak iz restorana uskoro stiže s naručenim jelom i Lun mu reče da donese i ručak.

Mladić je malo i nestrpljivo jeo, a zatim počeo da postavlja pitanja.

– Polako, rodače! Ja sam vas izvukao iz vode i ovde negovao devet dana. Sada bih, valjda ja, mogao ponešto da pitam – reče Lun ustajući da nalije po čašicu crvenog vina.

– Ali šta je sa Ketlin? Zar ne shvatate? Ja moram odmah... Moram je naći! Rekli ste devet dana... Zar sam ja ovde tako dugo? – uznemireno je pitao mladić.

– Čašica vina je dobra za jačanje. Pijuckajte je polako, ležeći, a zatim ćemo razgovarati. Jesmo li složni rodače! – odvrati Lun.

– Zovem se Piter Fejtful – objasni mladić i sede puštajući da Lun popravi pokrivač oko njegovih nogu.

– Dakle, Pitere, sve je dobro što se dobro svrši. Ja o vama znam samo to da ste bili utopljeni i bolesni – reče Lun i ispriča kako je slučajno video zločin i šta se dogodilo posle toga.

A zatim upita:

– Ko vas je to opremio betonskim sidrom i poronio u vodu?

– Ne znam... Napali su me u mraku. Ja sam tražio Ketlin – počeo mladić.

– A ko je Ketlin – upita Lun.

– Moja devojka... Oteli su je... Zar niste čitali o otmici Ketlin Handon?... Ja sam ovde devet dana. Dakle, pre dve sedmice su oteli Ketlin – govorio je mladić. Sve novine su pisale o tome.

– Imam negde hrpu novina. Biće najbolje da ja to sve pročitam, a vi ćete se malo odmoriti, pa ćemo nastaviti razgovor – zaključio Lun.

Piter Fejtful je još uvek osećao slabost. Pojedeni doručak i čaša vina su izazivali neodoljivi pospanost. On klimnu glavom i utonu u san. Lun zadovoljno osmotri mladićevo neobrijano i ispijeno lice, a zatim potraži novine, koje su mu redovno stizale, ali koje već nedeljama nije čitao, jer je bio zauzet

radom u svojoj novoj podzemnoj laboratoriji. Jedino je ponekad slušao radio program, ali slučajno nije bio čuo ništa o toj otmici.

Ubrzo nade prvo vest, a zatim opširne članke o otmici Ketlin Handon, mlade studentkinje, kćerke Redžinalda Handona, bogatog rentijera i akcionara. Otmicari su devojkicu bili ucenili na pet hiljada funti i njen otac je prihvatio. Spremio je novac i zamolio otmičare da mu poštede kćerku. Lun je listao dalje i iz kasnijih brojeva lista saznade da devojkica još nije nađena, a otac preklinje otmičare da kažu kako da im preda novac i sačuva život jedne devojkice.

Lun se najduže zadržao na jednom članku koji je bio ilustrovan s više pojedinačnih i grupnih fotografija otete devojkice, njenih rodaka i poznanika. Na jednoj je bila s Piterom Fejtfulom. Jedan deo članka Lun počeo da ponovo čita. Tamo je pisalo:

„...Ne treba zaboraviti da je Ketlin Handon nestala odmah nakon posete Kreditnoj banci Lendon i Lanton, iz koje je uzela hiljadu funti čekom svog oca. Novac je bio namenjen plaćanju kućnih troškova i sitnim kupovinama, kako je to izjavio njen otac, potpisnik čeka. Kako je direktor Kreditne banke Lendon i Lanton, gospodin Filip Knolt, prijatelj porodice Handon, to ga je gospodica Ketlin posetila da ga pozdravi. On ju je ispratio do izlaska iz banke i video kako je sela u svoj sportski MG. Odvezla se prema severu.

Da li je devojkica napadnuta radi pljačke novca koji je imala u svojoj torbi! Jesu li se napadači naknadno odlučili da pljačku pretvore u otmicu, jer su shvatili da se radi o kćerci bogatog rentijera i akcionara? Na ta pitanja će odgovor doći tek kad se misterija rasvetli.

Našeg šefa redaktora sinoć je telefonom pozvao neki nepoznati čovek i upitao zašto niko ne shvata da

su Ketlin oteli trgovci belim robljem.

— Zar ona nije najlepša devojkica Engleske? — upitao je anonimni sagovornik, a zatim prekinuo vezu.

To nas je podsetilo na našu obaveznu da o devojkici kažemo nešto više. Gospodica Ketlin Handon je studirala istoriju umetnosti. Pre dve godine učestvovala je u izboru mis Engleske i žiri je posle kolebanja zaključio da joj dodeli titulu prve pratilje mis Engleske. Posle toga su se čuli mnogobrojni protesti, jer se smatra da je tada gospodica Ketlin Handon bila najlepša Engleskinja. Čuli su se prigovori da je žiri dozvolio sebi da ocenjuje ne samo lepotu takmičarki. Zna se da je gospodica Ketlin izazvala jednu saobraćajnu nesreću. Drugom prilikom je u grupi vesele, malo pripite mladeži bila uhapšena, ali je odmah puštena.

Prirodna plavuša, krupnih plavih očiju, idealnog stasa, vedrog izraza lica, lepog tena, živahna i skladnih pokreta gospodica Ketlin Handon je zaista bila favorit za mis Engleske. Da li su i ti kvaliteti bili razlog za otmicu? Nadajmo se da užasno zločinačko delo otmice nije izvršeno od strane trgovaca belim robljem.

Lun je prelistavao dalje. Nade časopis »Savremeni život«, a na čijoj naslovnoj strani je bila fotografija lepe devojkice koja s belim bokalom bosonoga stoji u bistrom i brzom potoku. Njene plave oči, svetloplava bluza i tamnije plava mini suknja s pozadinom plavozelenog potoka činili su skladnu i lepu sliku. Ukoso ispisan krupni naslov na fotografiji je glasio:

Misteriozna otmica Ketlin Handon

Listajući luksuzni časopis Lun nade fotografiju na kojoj je Ketlin bila u dvorištu vile svog oca, koji ju je posmatrao nasmejan dok se ljuljala na udobnoj ljuljašci obešenoj o neko veliko drvo. Iza nje je stajao

krupan čovek ispruženih mišićavih ruku. Bio je to trenutak kad je odgurnuo ljuľjašku. Ispod fotografije je pisalo: Gospodica Ketlin Handon sa svojim ocem (levo) i njegovim prijateljem Filipom Knoltom, direktorom banke (desno iza ljuľjaške).

Čitajući senzacionalni članak Lun se duže zadržao na jednom pasusu u kome je pisalo:

»...Već i sama fotografija gospođice Handon u društvu sa ocem i gospođinom Filipom Knoltom nas obavezuje da svoje čitaoce podsetimo na vesti društvenih rubrika mnogih listova o tome da je moguć brak između Ketlin i direktora banke. Našoj saradnici gospodin Filip Knolt, direktor banke Lendon i Lonton je izjavio:

– »Sve te vesti su bile puka nagađanja. Već i sama razlika u godinama. Ketlin ima dvadeset, a ja četrdeset, i pet, bila bi nepravda prema božanstvenoj devojci. Često sam bio u društvu s Ketlin, ali samo kao prijatelj porodice i pratilac onda kad je njen otac bio prezauzet poslovima. Skromna Ketlin je moje društvo rado prihvatila znajući da sam uz nju samo kao iskreni prijatelj porodice«.

»Ali vi ste jednom izjavili da volite Ketlin i da ona voli vas. Rekli ste da pretstoji venčanje«, primetila je naša saradnica.

»To je bila šala u trenutku kad je veselje na prijemu kod mladog Erla Meklina bilo na vrhuncu. Ketlin me je nagovorila da tu šalu ispričam zbog jednog mladića, koji joj je dosadivao udvaranjem. Nastrljivao je odmah nestao«... Sve ostalo što je pročitao u tom časopisu bilo je ponavljanje onog što se moglo pročitati u mnogim novinama. Lun prekinu čitanje i podođe ka sobi u kojoj je ležao Piter Fejtful.

Kad se probudio, Piter Fejtful se osećao mnogo bolje. Hteo je da ustane, obuče se i krene.

– Prvo ćete mi ispričati ono što znate o otmici Ketlin Handon –

reče Lun blago ga zadržavajući na ležaju. – Da bi mi sve bilo jasnije, prvo mi recite nešto o sebi, zatim sve o Ketlin i otmici, a na kraju kako ste to dopali u ruke ubica.

– Zar još nema vesti o Ketlin?! – potresnim glasom upita mladić.

– Još nema – odgovori Lun. – Ali ima nade da joj se nije dogodilo ništa strašno. Mislim da ćemo je pronaći živu i u najboljem raspoloženju. A sada pričajte.

– Ketlin sam sreo na vanrednom predavanju...

– Prvo nešto o sebi. Takav je red i kod pravih detektiva – smejući se reče Lun.

– Vi ste detektiv?

– Ne, čoveče! Ali jednom se i Donald Smit može poigrati detektiva. Moramo naći Ketlin.

– A šta ste vi po zanimanju?

– O-ho! Ja ispitujem vas, a pretvarate me u saslušano. Ja sam inženjer. Radim na konstruisanju ozonizatora za prečišćavanje vazduha u Londonu.

– Ozonizatora?! Šta to beše?

– Pa vi ste student i trebalo bi da znate.

– Ja sam student istorije umetnosti, a tamo nikad niko nije govorio o ozonizatoru.

– Šteta – osmehnu se Lun. – Ozonizator je korisna sprava. Bliže objašnjenje: ozon je alotropska modifikacija kiseonika, čiji se molekuli sastoje od tri atoma kiseonika...

– Dosta je, molim vas! Neću više pitati – prekide ga mladi Fejtful.

– Treba da čujete do kraja – nastavi Lun smejući se s uživanjem.

– Ozon u manjim količinama osvežava, a u velikim je otrovan. Nastaje tamnim električnim pražnjenjem, a ozonizator je cev za to tamno električno...

– Preklinjem vas!... Kad pomislim na jednu Ketlin – opet ga prekide Fejtful.

– E pa lepo! Onda odgovarajte na moja pitanja, ili ću vam govoriti i o azotu i ugljeniku! Govorite o sebi!

– O meni se nema šta reći. Siro-
mašni student četvrte godine na
fakultetu istorije umetnosti...
Istina, studiram već šest godina, ali
sam i radio kao čuvar u Muzeju
Irske na Islingtonu. Ketlin sam
upoznao...

– Koga imate od porodice i gde
se oni nalaze? – prekide ga Lun.

– Otac mi nije živ, a majka ima
malu slastičarnicu u Vokingu. To je
gradić ne reci Vij. Bližih rodaka
nemam. Ketlin sam sreo...

– Gde stanujete u Londonu?

– Imam iznajmljenu sobicu kod
Sent Pankras stanice. Plaćam je pet
funti mesečno. Blizu je muzeja u ko-
jem radim. Ketlin sam prvi put vi-
deo...

– Dobro, čoveče! Govorite o svo-
joj Ketlin – popusti Lun.

– Bilo je vanredno predavanje o
analogijama umetničkih zastranji-
vanja u antičkom i savremenom
svetu. Prisustvovali su studenti svih
godina. Pred nama je sedeo neki
nepoznat student duge i neuredne
kose. Stalno se vrteo, gundao i sme-
tao. Do mene je sedela devojka koja
bi trebalo da bude model slikaru za
temu apsolutne lepote.

Ona je iz svoje torbe izvadila
čiodu i komadić papira. Napisala
je: »Čuvaj, ujeda!«. Tada je listić pri-
kačila na leđa onom mladiću.

– To je bila Ketlin i vi ste je upoz-
nali?

– Da. Saučesnički smo se sme-
jali. Posle smo pratili »opasnog« i
tako...

– Reč po reč, »da se sretnemo
namerno, a ne da sve ostavimo slu-
čaju«, pa malo nećkanja i prista-
nak.

– Otkud znate?

– I ja sam studirao. Istina na ne-
koliko fakulteta.

– Kad ste videli da ne ide, a vi na
drugi? – sad i sam se smejući prvi
put reče Fejtful.

– Kad sam video da ide na jed-
nom, onda sam učio i na drugom –

odgovori Lun smejući se začuđe-
nom mladiću. – Nego da vam ja pri-
čam malo o azotu i ugljeniku?

– Zaklinjem se da vas više ništa
neću pitati. Sa Ketlin sam se sasta-
jao ne znajući da je bogata. Tek kad
me je pozvala da dodem na se-
deljku kod Erla Meklina i uručila
mi posebnu pozivnicu, pitao sam je
ko je ona u stvari. Ispričala mi je da
joj je otac bogati...

– Sve to znam. Tada je izvesni Fi-
lip Knolt objavio da će se venčati s
vašom Ketlin.

– I to znate?! Ko ste vi, do da-
vola?

– Ugljenik je...

– Oprostite! Otkud znate za tog
pirata, sladostrasnika krivog nosa,
bankara koji umesto berzanskih
izveštaja čita pornografske časo-
pise i trči za devojčicama?

– Piše u novinama. Šta znate o
tom Knoltu?

– Bio je poručnik komandosa.
Vanredno je »spetljao« studije eko-
nomije i pomoću mnogo prijatelja
iz »uvaženih« krugova brzo se »in-
stalirao« u banci kao direktor. Mis-
lim da je to prljavi gad krivog nosa.

– Mrzite ga zato što je malo oble-
tao oko Ketlin.

– Odvratno je da taj pedesetogo-
dišnjak...

– On ima samo četrdeset i pet.

– Dobro, odvratno je da taj četr-
desetpetogodišnji orangutan...

– Ostavimo njega. Pričajte kako
ste zapali u ruke ubicama.

– Obilazio sam sva mesta i sve
ljude gde bih mogao da saznam ne-
što o Ketlin. Bio sam u policiji. Izba-
cili su me i zapretili da će me sta-
viti na spisak sumnjivih. Rekli su
da i ja mogu biti otmičar. Mislim da
su me agenti pratili.

– Po čemu to zaključujete?

– Često sam sretao jednog ble-
dog čoveka proredene kovrdžave
kose, čije levo oko je bilo vidno ma-
nje od desnog. Njega sam zapamtio.
Trudio sam se da mu izmaknem i
uspeo sam. Posetio sam košeg i ko-

leginice Ketlin Handon sa fakulteta. Išao sam u barove i klubove koje je posećivala. Bio sam u banci i tražio da me primi Filip Knolt. Oterali su me otuda i rekli da je na putu. Tražio sam ga u vili koju ima na brežuljku iznad Harlesdena. Rekli su mi da nije tamo, pa sam ga tražio u stanu koji ima u Sohou. Bilo mi je važno da mi ispriča o poslednjem susretu s Ketlin.

— I niste ga našli?

— Jedan Knoltov sobar mi je rekao da je baš otišao prema Harlesdenu. Bio sam potrošio skoro sav novac na taksije i autobuske karte. Krenuo sam pešice očajan zbog nemoći. Kad sam stigao do Riddents parka, jedan automobil me je mimoišao i stao. Zanimljivo o Ketlin, nisam ni mislio o tom automobilu. Kad sam bio pored njega i baš ga mimoilazio, neko je istrčao i dobio sam udarac po glavi. Osvestio sam se tek kad su mi vezivali nekakav ogromni kamen uz telo.

— Bio je to betonski blok.

— Glava mi je bila nečim pokrivena. Gušio sam se i otimao. Gurnuli su me nekud. Osetio sam da me nešto lomi i da padam u vodu. Tada sam izgubio svest... Posle sam video vas — zaključio Piter Fejtful.

Lun je zamišljen ćutao. Na listu papira je crtao neodređene figure i ispisivao pojedine reči. Sada ih instiktivno počeo da čita. Pisalo je:

•Lepota... sudar... šala... ljubav... krivi nos... policija... manje oko... komandos... otmica... žiri... siromah... anonimus... opet gruba šala... erl... otac?...

— Šta znate o ocu Ketlin Handon? — upita Lun.

— Ne volim ga... Sve što mi se ne sviđa kod Ketlin, mislim da je nasledila od oca.

— A šta vam se ne sviđa kod devojke?

— Ne umem da kažem... Nekako je obesna... Neuhvatljiva... Nekad je divna, nežna i vedra. Drugi put

voli da me muči i ponižava. Čak i o svom ocu govori ružno.

— Šta je pričala o ocu?

— To nije važno.

— Recite samo. Nekad i u na izgled nevažnoj činjenici nademo važan podatak, ili trag.

— Pa... govorila je da otac ima ljubavnice. Žalila se da gospodin Handon za noć više plati ljubavnici, nego što za celu nedelju potroši njegova kći. Nehotično sam izračunao da to mora biti mnogo novaca, jer Ketlin je prosto rasipala novac. Jednom nije imala novca pri sebi, pa je uzela ono što sam imao... Tih osam funti je potrošila za pola sata i otišla. Nisam joj ih tražio, a ona ih je zaboravila... Ponekad sam se trudio da je zaboravim...

— Ali niste?

— Nisam uspeo... Ona me je potpuno zarobila. Mogao sam sve da joj oprostim kad bi došla u moju sobicu. Dode, baci cipele s nogu, nasmeje se i baci mi se u zagrljaj...

— I šta se dogodalo?

— To ne mogu da pričam! Ja sam takode kriv... Prihvatao sam sve to i želeo da opet tako bude.

— A kakve ste to grehove pravili? — upita Lun ne uspevajući da uguši smeh.

— Vi me ismevate! Ja sam vam zahvalan na svemu, ali sada moram da odem — uvredeno odvrati mladić.

— Prvo da zaključimo razgovor. Ja sam obećao da ćemo naći Ketlin, a vi da ćete sve ispričati. Sada odustajete. Znači da ne želite da je oslobodimo — reče Lun.

— Ako ovaj razgovor vodite da se zabavljate, ja ću vam se osvetiti.

— Bilo bi pravo. A sada mi bez uvijanja ispričajte kako se Ketlin ponašala s vama.

— Pa... Bila je čudna. Izmišljala je igre... Više puta smo se igrali »plaže«.

— Kakve »plaže«?

— Ona je tražila da se svučem i od čaršava i pokrivača da na sre-

dini sobe podižem šator... Ona se takode svlačila i tobože se sunčala dok ja podižem »kamp«... Drugi put je donela slikarsku paletu i tražila da joj po celom telu slikam sve čega se setim... Posle je ona slikala po meni... Ja sam je lepo islikao, a ona je meni... Naslikala je dva velika oka na... Pa tamo gde sedim! I tražila je da sam vidim u ogledalu kako to izgleda... Uopšte neke takve stvari...

— Imala je mašte.

— To se ne može poreći. Donosila je ploče i za mene igrala strip tiz... Mislim da je stvarno umetnica u toj igri... Sve mi se to činilo neprikladno za devojkicu koju volim. Ali kad je nisam vidao po dva ili tri dana, bio sam spreman da činim svakakve gluposti, samo da mi se vrati... I eto, oteli su mi je zbog ucene. Bojim se za nju. To je sve strašno — završi mladić.

Lun je čuteći ispisivao na papiru nove reči:

»Plaža... naslikana zadnjica... slatke igre... Osam funti... skupe ljubavnice... ucena...

U tom momentu se začu zvono. Momak beše doneo večeru i Lun nagovori mladića da prvo večeraju, a onda da krenu u grad. U čašu vina neprimetno ubaci nekakvu pilulu, pa je pruži Fejtfulu.

— Vino daje snagu. Požurićemo da se spremimo — reče zatim.

Mladić ispi vino i odmah počese da mu se sklapaju oči. Lun ga odvede do kreveta i smesti ga pod pokrivač. Ugasi svetlo i izide. U podrumu otvori jedan metalni orman i uze nekoliko sitnica. Potrpa ih u džepove, a zatim se pope u hol. Iza sebe zaključa sva vrata i sede u svoja neugledna kola, koja nečujno kliznuše naglo ubrzavajući. Vozio se prema zapadnom delu Londona.

II

Na kapiji Knoltove vile Lun je uzaludno dugo zvonio. Niko se nije javljao i on pode oko visokog zida po

čijem vrhu je bila postavljena ograda od spleta metalnih šiljaka. Ukupna visina bila je preko pet jardi i bilo je nemoguće preskočiti je na bilo koji način. Lun se vrati do kapije i pokuša da je otključa svojim specijalnim kalauzom, ali odmah utvrdi da je iznutra spušten zasun. U jednom trenutku čuo je nekakav šum iza kapije. Opet pozvoni, jer je sada bio siguran da se neko nalazi u dvorištu. Bilo je tek dvadeset i jedan čas i on je bio rešen da te noći poseti vilu.

Osvrnu se i osmotri gore i dole po strmoj ulici, kojom se vukla nekakva izmaglica. Nikog nije bilo i on oko zida nade komadiće otpalog maltera i nekoliko šljunaka. Izmače se i poče da gada kuću. Već prvim komadom maltera veličine oraha pogodi jedan prozor i staklo pršte. On odabra jedan šljunak i pored daljine od preko dvadeset jardi pogodi prozorčić nad glavnim vratima kuće. Opet staklo pršte i u noćnoj tišini odjeknu zveket stakla.

Iza kapije se začu šum i jedno krilo se naglo otvorilo. Pred Luna ispadoše dva čoveka s revolverima u rukama.

— Ruke uvis! Ne mrđaj, lupežu! Sačekaćeš policiju da objasniš ovo lupanje prozora usred noći — reče jedan od njih.

Lun ga je radoznalo posmatrao. Čovek je imao ožiljak u levoj obrvi, zbog čega mu je to oko izgledalo manje od desnog.

— Jeste li vi momci gluvi? Zvonim pola sata. E, baš ste bitange. Kad vidim Filipa, reći ću mu da ste blesavi — šegačio se Lun.

Bio je zadovoljan, jer je prepoznao ljude koje je video na mesečini kako vezuju mladića i bacaju ga u jezero.

— Da ga uvedemo unutra i malo »ispitamo« — reče drugi čovek s revolverom.

— Baš to i hoću. Moram odmah videti Filipa Knolta. Imam poruku od Pitera Fejtfula — reče Lun mirno.

– Čuješ li ovo, Čarlse? On ima poruku od Fejtfula? – smejući se reče čovek koji je želeo da »ispita« Luna.

– Ne brbljaj, Nate! – odbrusi Čarls.

– Znam da vam je to čudno, jer ste pre nekoliko dana lično utopili Fejtfula. Ali ja sam to gledao i izvuкао momka. Posle se razboleo i morao sam da ga lečim. Sada moram da Knolta. Što blenete, šeprtlje? Sklanjajte se i povedite me do svog gazde – reče Lun nekakvim vedrim tonom, kao da je sve ovo samo jedna obična šala.

– Sve je to prokleta laž! – zaurla Nat.

– Hajdemo unutra! – reče Čarls i revolverom pokaza Lunu da prode.

Držeći ga pred cevima svojih revolvera zatvoriše kapiju i spustiše zasun, a onda ga povedoše do ulaznih vrata. Udoše u slabo osvetljeni hol i zastadoše. Široko drveno stepenište prekriveno svetloplavim tepihom vodilo je na sprat. Lun brzo osmotri oko sebe i u jednom trenutku iskoristi sekundu neopreznosti obojice revolveraša.

Zgrabi Čarlisa za ruku i naglo ga postavi između sebe i Nata. Zavrnuvši Čarlisu ruku ote mu oružje i viknu:

– Nate, baci pucaljku! To nije stvarčica da se njome igraju budale. Hajde, mladiću!

Nat se osvrnu i licem mu prede nekakav smešak. Baci revolver na najbližu fotelju i podiže ruke. U tom trenutku kao da nešto eksplodira u Lunovoj glavi. On pokušava da se održi nogama, ali uzalud. Ruke mu nemoćno padoše, a kolena se sama saviše. Pade na pod bez svesti.

– I vi ste nekad bili komandos! Sreća moja što nikad nismo imali pravu borbu – prezrivo reče krupni čovek, koji je za cev držao veliki automatski revolver.

– Taj nije sasvim bezazlen – pokunjeno reče Čarls.

– Dobro je što ste stajali zaklonjeni i uredili stvar, inače se moglo dogoditi da Čarls pogine – reče Nat ciljajući na to da bi morao pucati na nepoznatog, makar ubio svog druga.

Krupni čovek bio je Filip Knolt. On se nađe nad Luna i osmotri ga brzo i ne propuštajući da opipa njegove džepove. Nade Lunov revolver i s interesovanjem ga zagleda. Bilo je to oružje njemu nepoznate marke, a nekadašnji poručnik komandosa poznavao je oružje skoro svih država sveta.

– Vežite i osvestite našeg gosta – reče Knolt.

Njegovi ljudi brzo poslušашe.

– On nema nikakvih dokumenata – reče Čarls pošto još jednom pretrese Lunove džepove.

Nat je vodom prskao Lunovo lice i glavu. Nakon pet minuta Lun se osvesti i shvati da sedi vezan u fotelji.

– Vi ste Filip Knolt! Udarate s leđa i suviše jako. Moraću da vam vratim taj udarac. Ali ja sam dobroćinitelj i pri tome ću vam taj kriv nos tako razbiti da posle bude prav – reče Lun pokrećući glavu koja ga je bolela.

– Zanimljiv čova! – nasmeja se Knolt. – Ko ste vi, noćni razbijaču prozora?

– Zovem se Donald Smit. Došao sam u posetu, a vi potrzete revolvere. Prava ste razbojnička družina. A ja sam mislio da dolazim kod ugladenih ljudi – odgovori Lun.

– Zašto ste došli?

– Kaže da je doneo poruku od Pitera Fejtfula i da ga je izvadio iz vode – upade Nat.

– Zaveži i pusti njega da govori! – ljutito ga preseče Knolt.

– Neću ništa da govorim, dok se sasvim ne upoznamo. Znam ko ste vi, ali ovi blesavi revolveraši mi smetaju. Ne treba da čuju pametne razgovore. Neka izidu, ili mi objasnite zašto da ostanu i ko su oni – reče Lun.

– Može i to – reče Knolt. – Ovo je Čarls Erter, nekada narednik u mojoj jedinici komandos. Sada je moj lični sekretar i kućepazitelj.

– Ono drugo pogađam. Zna li ste ga kakav je lupež i uzeli ste ga da radi ono što vi nećete. A ovaj žustri momak? – upita Lun pokazujući glavom na Nata.

– Nat Duklend je »momak za sve«. Pripada ljudima koji uživaju moje poverenje – odgovori mirno Filip Knolt. – Jeste li zadovoljni upoznavanjem i hoćete li mi objasniti razlog poseti?

– Ipak je bolje da momci izidu. Već su napravili toliko grešaka da im ne verujem. Ako svojom glupošću vas uvlače u užasne opasnosti, neću da tako bude i sa mnom – odgovori Lun.

– Dakle, razgovor u četiri oka?

– Vezan sam i nema opasnosti da vam odmah ispravljam nos. To ću uraditi pogodnom prilikom – smejući se odgovori Lun.

– Onda izidite – reče Knolt pogledavši Ertera i Duklenda.

Čim oni izidoše, Lun reče:

– Sad dovedite i Ketlin. Najbolje je da porazgovaramo zajedno.

– Sta?! Kakva Ketlin? Ona nije ovde! – preneraženo uzviknu Knolt.

– Onda je pozovite da dode. O vama sve znam i to ću ispričati tek kad vidim Ketlin. – Govorićete vi sve! Znam puno načina da nateram čoveka da govori – mračno reče Knolt.

– Zavrtanje ruke? Ili možda trnje pod noktima? To su srednjevekovne igrarije! Možda šibanje? Ili stezanje u presu? Možda je vaš metod nešto novo u riznici nauke o mučenjima. Ali to bi bilo vaše samoubistvo. Dosta je što ste pokušali da ubijete Pitera Fejtfula – odgovori Lun.

– Čuvajte se, Smite! Upali ste u opasnu stvar. Ali učiniću to što tražite. Dovešću Ketlin – zaključio

Knolt i pozva Ertera da obavesti devojk.

Uskoro se pojavi Ketlin Handon. Silazila je niz stepenište obučena u kratku zelenu haljinu, koja nije skrivala ništa od njene zaista savršene lepote. Napućivši punačke i pravilno izvajane usne posmatrala je nepoznatog vezanog čoveka.

– Sedi draga. Gospodin Smit želi da budeš prisutna našem razgovoru – reče Knolt.

– Zašto je vezan? – upita Ketlin.

– Počeo je nasiljem, pa je bilo neophodno – odgovori Knolt.

– Ne verujte mu, gospodice Ketlin. Vaš prijatelj je priglup. Ja sam jednostavno želeo da obavezno dođem ovamo, a njegovi »komandosi« su me dočekali revolverima. Znao sam da je tobože oteta devojka ovde u kući. Mogao sam dovesti tucce policajaca i bilo bi toliko bruke da se nikad ne bi zaboravila. Mogao sam prijaviti i pokušaj ubistva Pitera Fejtfula – pričao je Lun.

– Zar je neko hteo da ga ubije? – upita Ketlin.

– Moguće je da to ne znate, ali bio je bačen u jezerski mutljag, odakle sam ga izvadio. Posle sam ga lečio i sada je zdrav i samo brine o svojoj Ketlin, koja se mnogo ne uzbuđuje ni kad sazna da je jedva izbegao smrt – nastavi Lun.

Devojka ne reče ništa i samo iskosa pogleda Filipa Knolta.

– Stalno se motao oko nas i pretila je opasnost da otkrije istinu – kao da se opravdava reče Knolt.

Ketlin je radoznalo posmatrala Lunu. Bilo je tu i neke igre. Lepotica je bila pred čovekom čiji izgled i pogled se nisu mogli zaboraviti. Njegova gusta, na slepoočnicama proseda kosa, njegove čelično plave oči i muževno lice, njegov prijatni glas i skladna figura bili su predmet proučavanja Ketlin Handon.

– Svidate mi se – reče ona i koketno se nasmeši.

– Zbog te izjave zamerićete se gospodinu Knoltu, a učinićete da

me baci vezanog za cementni blok u mutnu i prljavu vodu – odvrati Lun.

– Ketlin, zaboga! – uzviknu Knolt. – Ne smeš biti neozbiljna. On i želi da nas zavadi. Treba da čujemo sve, pa da razmislimo.

– Dobro, ćutaću – reče Ketlin i nastavi da gleda Luna u oči.

Knolt počeo ispitivanje:

– Gde je Fejtful sada?

– U mojoj kući na nasipu u blizini mesta gde je bio utopljen – odgovori Lun.

– Kako ste saznali da je Ketlin ovde?

– Čitao sam novine, a ponešto sam zaključio i iz pričanja Pitera Fejtfula.

– Kako je to moguće? Policija i birani detektivi su u potrazi, ali ništa ne slute.

– Policija je opterećena svojim odnosom prema bogatima. Za sva ta njuškala je nemoguće posumnjati u uglednog direktora velike banke, i uopšte takve ljude.

– Ali kako ste vi došli do istine?

– Rekao sam: iz novina i pričanja Pitera Fejtfula.

– Objasnite mi to поближе. Koje činjenice su otkrile pravi trag.

– Zabeležio sam nekoliko reči. Kazaću vam ih. Uzmite papir i zapišite. Odmah ćete videti da je sve jasno – odgovori Lun.

Filip Knolt izvuče pero iz unutrašnjeg džepa i na margini nekakvog časopisa oproba ima li mastila.

– Pišite – počeo Lun. – To su sledeće reči: lepota... sudar... šala... ljubav... krivi nos.

Knolt je pisao i pri poslednjoj reči sevnu na Luna preteći očima. Ovaj nastavi da diktira:

– ... policija: ... manje oko... otmica... žiri... siromah... anonimus... opet gruba šala... erl... otac... nudistička plaža... naslikana zadnjica... slatke igre... osam funti... skupe ljubavnice... ucena... kraj!

– Vi nas zavitalavate. Iz ovog se ništa ne da zaključiti – ljutito reče Knolt.

– Rekao sam da priglup lovek ne može. Ali malo inteligentnija osoba bi mogla – reče Lun.

– Vidim da te reči govore o svima nama: o meni, tebi Filipe, o mom ocu, Piteru i događajima. Gospodin Smit je shvatio kakvi smo, pa nas uvrstio u sumnjive – reče Ketlin.

– Sasvim tačno. Shvatio sam da je naša lepotica žalila što nije postala mis Engleske. Malo joj je novaca i slave. Uz to ima mašte i prepredena je toliko da to iznenaduje. Ona je i smislila lažnu otmicu – reče Lun.

– Ali kako ste shvatili da sam ja umešan? – upita Knolt.

– Udvarali ste se devojci, sladostrasnik ste i hulja. Sve se to vidi iz podataka koje daje štampa i koji se mogu pogoditi iz pričanja Pitera Fejtfula.

– Eto, bio sam u pravu kad sam zaključio da Fejtful može dati prvi povod da istraga skrene na za nas opasan put – reče Knolt i nehotično pogleda prema Ketlin.

– Ti sve znaš, Filipe – osmehnu mu se dvosmisleno Ketlin.

– Shvatio sam sve kad sam video Ertera. On je dugo pratio Fejtfula i ovaj mi ga je opisao. Prepoznao sam i Carlsa i Nata, jer sam ih, istina pri slabom svetlu u noći, video iz prilične blizine. Ostaje da glupost razmrsimo – nastavi Lun.

– Dakle, Piter je pričao i suviše detaljno o svemu? – upita Ketlin.

– Stideo se i ustručavao, ali sam ga ja nagovorio – odvrati Lun.

– I šta sada? – upita Knolt.

– Imam predlog – odgovori Lun.

– Iznesite ga – dodade Ketlin.

Vaš otac će platiti ucenu – reče Lun obrativši se devojci.

– Vama?

– Ne. Baš sam završio projekat izgradnje filtera za pročišćavanje vazduha u gradu. On će iznos od

dvesta hiljada funti uplatiti u taj fond, kao poklon. Kad budemo imali potvrdu o tome, biću zadovoljan. Još sto hiljada platiće u istu svrhu Filip Knolt.

Gluposti! – uzviknu bankar.

– Glupima i mnoge genijalne stvari izgledaju glupost – smejući se odgovori Lun.

– Imamo uslove – reče Ketlin.

– Čujmo ih – prihvati Lun.

– Proverićemo sve što ste nam ispričali, a onda ćemo se nagoditi. Neka Erter i Duklend potraže Fejtfula u kući gospodina Smita, kojega ćemo držati zarobljenog. Posle ćemo ga ili smaći, ili otpužiti za otmicu. Zavisi od svega što ćemo o njemu saznati. Ja bih se mogla naći u toj kući. Piter će biti blizu kuće na dnu, a ti, dragi, sa Čarlsom i Natom, bićeš moj oslobodilac. Svedočićeš da me je zatvorenu držao gospodin Smit – ispriča Ketlin čarobno se smešeci sabesednicima.

– Dami ruke nisu vezane, pljeskao bih oduševljeno. Vidim pravu malu vesticu s izgledom dobre vile – reče Lun.

– Ko još zna o vašim zaključcima? – upita Knolt.

– Ja sam se obezbedio da mi ništa ne možete učiniti, a da to ne bude vaša propast – reče Lun.

– Videćemo koliko istine ima u tome. Mi moramo dobiti novac od tvog oca, ili ćemo sasvim propasti – nastavi Knolt obraćajući se devojci.

Zatim ustade i pozva svoja dva revolveraša. Kad udoše, on im objasni gde se nalazi kuća u kojoj se krije Fejtful.

– Sada ga likvidirajte tako da budete sigurni – dodade zatim.

– I zaradićete kaznu za svirepo ubistvo s predumišljajem – upade Lun.

– Ovaj čovek je lud. Sreća je što nam je pao u šake – reče Knolt.

– Tamo u mojoj kući sačekajte vas policija – zapreti Lun.

– Blefira. Da je policija tamo, on bi čutao i već bi čopor detektiva

doveo ovamo – hrabrio je Knolt svoje ljude.

– Idemo, gospodine poručnice – reče Erter i dade znak Duklendu da podu.

Oprezno i ne bez straha Erter i Duklend pridoše staroj kući na nasipu. Pokaza se da brava na vratima nije komplikovana i oni kalauzom otključaše. Udoše držeći spremne revolvere.

– Nema nikoga – reče Erter.

– Požurimo – prošaputa Duklend i pode uskim hodnikom.

Obojica se naglo trgoše, jer se začu nekakvo šištanje, slično onom kad se pritisne ventil napumpane automobilske gume. Zverali su oko sebe, a u tom trenutku na obe strane hodnika spustiše se metalne rešetke.

Erter potrča do bliže.

– Ovde je foto ćelija. Čim smo prošli, nekakav mehanizam se uključio. Upali smo u zamku – reče zatim zagledajući rupicu kroz koju se probijao jedva vidljiv snop svetla.

– Rešetke nisu suviše jake. Razbićemo ih, jer sam poneo dva paketića eksploziva – reče na to Duklend vadeći iz džepa jednu kutiju.

Pri tome je vidno drhtao. Ne stiže ni da otvori kutiju. Oseti nemoć i potrebu da sedne na pod.

– Šta?... Ne mogu... – promuća Erter, pa se i on spusti na pod.

Oba se prevališe i pošto se promeškoljiše kao sanjivi ljudi, oba uto- nuše u čvrst sar

III

Knolt beše još čvrscu vezao Lunu i odluči da ga skloni tamo gde je boravila Ketlin Handon. Dok su ga njih dvoje vodili uz stepenište i kroz sobe, Lun se obazirao gledajući skupoceni nameštaj i ocenjujući koliko je novaca utrošeno za sve to. Pomisli da Filipu Knoltu ne ide slabo u životu.

Konačno ga dovukoše u veliko kupatilo. Ketlin pomaže veliku sunderastu prostirku, ali ispod nje se nije ništa videlo. Tek kad je više puta okrenula jednu kružnu ručicu, sličnu onima za zatvaranje dovoda vode, začu se tiho zujanje i čitav blok pločica na podu se prvo malo spusti, a onda ukloni. Ukazaše se zavojite metalne stepenice, koje su se kroz nekakvu široku cev strmo spuštale.

— Ovuda morate sići bez ikakvih smicalica, jer bi vam se mogla desiti krupna nezgoda — reče Knolt i potisnu Luna prema otvoru.

On posluša. Za njim se spustiše i njih dvoje. Tajno stepenište je vodilo dublje od nivoa podruma. Nadoše se u najmanje osam jardi dugoj i pet širokoj prostoriji od betona prevučenog plastičnom bojom. Skrovište je bilo pregrađeno jednom masivnom rešetkom, kakve se vidaju u zatvorima. Na sredini su bila vrata s jakom čeličnom bravom.

Bilo je čudno što je skrovište bilo namešteno skupocenim nameštajem i ukrašeno tako da je bilo izvanredno prijatno i za duži boravak. Prijatna temperatura i čist vazduh ukazivali su na odličan erkondiš.

— Čemu ova pregrada? — upita Lun.

— Napravili smo je za slučaj da policija ipak nekako prodre ovamo — odgovori Knolt. — Ijutito.

bi se Ketlin sklonila iza rešetke. Vrata se automatski zaključavaju. To bi bio dokaz da sam samo ja krivac i Ketlin bi bila bez krivice.

— A kada je sve ovo načinjeno? — upita Lun.

— Još kad je pravljena kuća. Posle sam to opremio luksuzno zbog našeg plana — odgovori Knolt.

Lun je sve posmatrao s dosta radoznalosti, jer on je bio čovek koji je morao već godinama da živi u skrovištima, koja je sam pravio.

— Lepo je skrovište, ali ima jednu manu — zaključio glasno.

— Kakvu? — upita Knolt.

— Nema rezervni izlaz — odgovori Lun.

— Možda i ima — ponosno odvrati Knolt.

Zatim povuče Luna i deo iza rešetaka i izide. Gurnu vrata i ona se automatski zaključaše.

— Dodite do ograde da vam odvezem ruke — reče Knolt.

— Pokušavate da budete džentlmen — reče Lun i posluša.

Knolt mu odveza ruke i odgurnu ga dalje.

— Suviše si oprezan, dragi — reče Ketlin. — Pa ti si jači od njega.

— Jači sam, to je činjenica. Mogu da ga prebijem i vežem u čvor kao krpu. Ali oprezan sam iz navike — odgovori Knolt.

— Obično hvalisanje! — dobaci Lun. — Možda bih ja mogao da vas istučem, gospodine komandos.

— Bilo bi me sremota da se tučem s vama. Pa ja sam bio prvak boksa, džiju-džicu i džudoa u svim takmičenjima komandosa. Znam najmanje deset otimija — odvrati Knolt.

— Otimija? Šta je to do đavola? — upita Lun.

— Jadnik, ni to ne zna — reče Knolt obraćajući se devojci, a zatim Lunu. — Otimi je tajni zahvat džudoa, dozvoljen samo protivu džudište zločinca.

— Eh, što ne znam taj otimi. Imao bih pravo da ga upotrebim protivu vas, jer ste vi džudista zločinac. Ipak bih vas istukao da smete doći ovamo — reče Lun tobože ljutito.

— Volela bih da ga nateram na pristojnost — reče Ketlin.

— Malo šale neće biti na odmet — pristade Knolt.

U svežnju svojih ključeva nade onaj za rešetku i otključa, a zatim sve ključeve pruži devojci. Dade joj i svoj revolver, ali pri tome opipa onaj oduzet od Luna.

— Ketlin, zatvoriću vrata, ali zahtevam da se ne mešaš šta god se desilo. Možda će me naljutiti da ga

sasvim pretučem. Ti izidi, ako ti ne bude prijatno da gledaš – reče ulazeci.

– Naprotiv, volim da gledam tuče – odvrati Ketlin.

– Rekao sam: lepa veštica! – smejući se reče Lun.

Borba poče kao na ringu, lakim isprobavanjem protivnika. Izmenjaše nekoliko lakih udaraca, od kojih svi Lunovi pogodiše, a tovi promašiše. Razliučeni uputi jedan udarac prema vom licu s namerom da ga već na početku onesposobi. Ali tada se dogodi nešto zbog čega ustuknu i kriknu kao razbesnela zver. Lun ga beše munjevito pogodio dva puta i to u nos udarajući desnicom tako da je »ispravljao« Knoltov na levu stranu kriv nos. Niz Knoltovo lice poteče krv.

– Prelomiću te, skakavče! Izbegavaš poštenu borbu! – viknu Knolt. Lun mu pride i ošamari ga tako da puče kao pištolj. Knolt napusti boksovanje i jurnu da se s protivnikom uhvati u koštac. Lun shvati njegov zahvat i parira ga tako da se Knolt okrenu oko sebe. Pri tome ga Lun opet pogodi u raskrvavljeno lice.

– A tako? Ti huljo, znaš, da se boriš! Utoliko bolje! – vikao je Knolt spremajući se za napad.

Sada je prilazio u stavu džudiste, ali pazeci da Lun ne upotrebi pesnicu. Međutim, Lun sede, savi se u klupko i zakotrlja kao zvrk po debelom tepihu. Nekakvim čudnim skokom nade se s boka Knoltu i ponovo ga ošamari. Ovoga puta se Knolt snade i snažnim udarcem pesnice posla Luna čak u ugao. Udarac beše pogodio Luna pod srce i za nekoliko trenutaka mu presekao dah.

– Dolazim, petliču! – pretio je Knolt.

Lun ne stize da ga dočeka udarom i oni se nadoše u opasnom zagrljaju. Tek tada obojica shvatiše koliko čelične snage ima protivnik. Knolt je bio malo snažniji, ali Lun

veštiji. I to je bilo ono što Knolt nije shvatio, jer je smatrao da u svetu nema još jedan čovek vešt svim vrstama borbe prsa u prsa, koji bi ga nadmašio. A baš Lun je bio taj najžilaviji, najveštiji borac.

– Zaveži ga, Knolte! Tako te je izudarao! – doviknu Ketlin.

– Tvoj dragan, veštrice, pokušava otimi zahvat! Prljavo se tuče! – doviknu Lun dahćući.

Knolt je spremao otimi za lomljenje ključne kosti protivnika. Trebalo mu je da pomeri ruku još nekoliko santimetara i da trgne nazad. Ali baš kad je to pokušao, Lun se pretvorio u živu eksploziju. On primeni svoj zahvat, koji je predstavljao produženu kombinaciju tri blaža, ali efikasna otimija. Bili su to trenuci u kojima je Lun primenom pravog, opasnog otimi zahvata mogao da usmrti protivnika. Izbeći to bila je prava umetnost borbe, jer Knolt je takode bio majstor, a sada razbešnjen i spreman na ubistvo.

– Prokleti lažove!... Ne znaš šta je otimi!... Samo jedan čovek na svetu možda bi mogao to... – urlkao je Knolt pokušavajući da se uspravi i izmakne.

– Mislim da je dovoljno. Ovo samo za kraj – odvrati Lun i još nekoliko snažnih udaraca smesti pod grudi i po licu svog protivnika.

Knolt se zanese i prebijen pade na kolena uz rešetke. Poteže Lunov revolver i nanišani.

– Umri, gade! Niko nikada nije prebio Filipa Knolta. Ti si to učinio, i umrećeš.

Poteže oroz, ali oružje na opali. On se zbunjeno zagleda u revolver.

– Puca samo iz mojih ruku – reče Lun i pritrča.

Sada već ljutito udari Knolta još dva puta pesnicom i ovaj klonu izgubivši svest. Lun pruži ruku da podigne revolver.

– Ostavite oružje, ili ću vas ubiti! – viknu Ketlin nišaneći kroz rešetke.

— I ne treba mi revolver — reče Lun i nogom gurnu oružje prema devojci.

Ona ga podiže i pride malo bliže. Između rešetki je trenutak gledala isprebijanog i onesvešćenog Filipa Knolta, a onda smešeci se reče Lunu:

— Bilo je divno! Takvu borbu niko nikada nije video. Divila sam se vašoj brzini i veštini.

— A ja se divim vašim očima i lepoti. Hoćete li da razgovaramo, naravno, ovako kroz rešetke? Prima knite sebi jednu fotelju, a ja ću sesti na jednu od ovih. Tako ćemo utuci jedan sat potreban Knoltu da se osvesti — odvrati Lun.

Devojka se s uživanjem namesti blizu rešetke i stavi revolver u krilo. Lun je sedeo s druge strane i zagleda se u lepe plave oči, koje nikako nisu pristajale uz karakter i spremnost na zločin ove nevaljalice.

Ona je treptala fascinirana Lunovim pogledom. Nije ni slutila da pred njom sedi jedan od najvećih hipnotizera Engleske, kome su se nekada divili i sami njegovi učitelji hipnoze.

— Govoriću vam. Slušajte mi i verujte. Vi ćete mi verovati... Vi mi verujete... Je li tačno da mi verujete? — sugestivnim glasom govorio je Lun.

— Verujem vam — tiho reče Ketlin.

— Vi ćete ustati... Vi treba da ustanete... Ona ustade.

— Uzmite ključ od vrata rešetki.

Ketlin nekako kruto i sporo uze ključ. Lun je ponavljao uputstva i ona ih je izvršavala kao u snu, bez otpora. Kao i mnogi labilni i protivrečni karakteri bila je vrlo podložan medium za dovodenje u stanje potpune hipnoze.

Kad je otključala vrata, Lun joj reče da sedne blizu Filipa Knolta. Ona poslušala, a on se dade na posao da grubog zločinca veže i smesti na široki kauč. Zatim pronade bocu

džina i njime namoči jedan ubrus. Ovlaži lice isprebijanog, a zatim mu u usta uli malo tečnosti. Knolt se zagrcnu.

Kad je otvorio oči, Knolt je zabezeknuto zurio u Luna, Ketlin i svoje vezane ruke i noge. Zahvaćen besom pokuša da se oslobodi, ali Lun je vezivanje čvorova učio od mornara Samjuela Makfersona, pa nije bilo nikakve nade da se neko odveže bilo snagom bilo veštinom, ako ga je Donald Sikert vezao.

— Ketlin! Gaduro! Zašto si dozvolila da me veže i zašto si otključala? — zaurla Knolt.

Devojka je ćutala. Samo joj se telo malo pokrenu, kao da je za trenutak uzdrhtala.

Lun ćuteći veza Ketlin za fotelju, a zatim je oslobodi hipnoze.

— Šta je bilo?... — Ko me je vezao? Odmah da ste me pustili! Ja ću... Filipe, kako dozvoljavaš?... Učini nešto — mucala je gušeci se od očajanja.

— Smirite se Ketlin Handon! I vi i ova hulja Knolt zaslužili ste teške kazne. Ali mislim da vas je on prevario i uticao na vas tako da se iza vašeg izgleda sada krije moralno čudovište — govorio je Lun smeštajući se pored Knolta.

— Vi ste ucenjivač, a ne mi! Vi hoćete da nas opljačkate i ubijete! — viknu Ketlin.

— Nije tako devojko. Pokazaću vam kakvi su bili planovi vašeg ljubavnika Knolta — odvrati Lun.

— Ništa vi meni ne možete pokazati!

— Hoćete li slušati pravu istinu iz usta Filipa Knolta?

— Njega ću slušati! Vas ne želim da čujem! — ja ću ga ispitivati, a vi slušajte — zaključila Lun i okrenu se ka Knoltu.

Dugo ga je posmatrao i ovaj se prvo meškoljio, a zatim počeo pažljivo da gleda u Lunove oči, kao da će otuda doći sva sreća, ili možda nagli napad, od koga nema odbrane, ako se previdi.

— Knolt, treba da govorite istinu... Vi ćete govoriti istinu... Nećete izreći nijednu laž... — počinjao je Lun.

Posle nekoliko minuta Knolt je bio miran i spreman da govori.

— Ko je smislio plan o otmici? — pitao ga je Lun.

— Ja sam ga neprimetno podmetnuo Ketlin u razgovoru... pa ga je ona primila kao svoj...

— Zašto ste to učinili?

— Morao sam.

— Zašto ste morali?

— Imao sam manjak u banci... trošio sam tuđ novac...

— A govorili ste da će novac dobiti Ketlin. Šta je trebalo da se dogodi s novcem?

— Uzeo bih ga za sebe.

— A šta bi bilo sa Ketlin?

— Držao bih je u zatočeništvu.

— Ovde iza ovih rešetaka?

— Da, držao bih je ovde.

— Koliko dugo?

— Dok mi ne dosadi.

— A posle?

— Nekako bih je se otarasio. Znao sam još kad sam bio komandos...

— Šta ste znali?

— Znao sam otrov od koga se gubi pamćenje i koji ubija volju i sve želje.

— Imali ste taj otrov?

— Imam ga u svojoj kasi.

— Je li trebalo da Ketlin izgubi pamćenje i volju i bude vaša ukrasna robinja koju biste posle prodali u belo roblje?

— Bila bi za moje zadovoljstvo... Posle ne znam. Možda bih je ubio, a možda nešto drugo... Ne znam.

Ketlin očajno vrisnu:

— Dosta tog užasa! Preklinjem vas!

— Treba sve da saznate, vi mala veštice, s izgledom anđela. Treba da shvatite u kakvu vučju jezbinu vas je dovela vaša spremnost da sve podredite svojim željama i prohtevima — odvrati joj Lun.

Zatim nastavi da ispituje Knolta. Saznao je sa kojih konta je bankar krao novac i kako je to najlakše otkriti. Devojku to nije mnogo zanimalo i ona je plakala boreći se sa očajanjem.

Lun pronade Knoltovu čekovnu knjižicu i ispuni ček na sto hiljada funti za izgradnju gradskih filtera protivu smoga, koji je davio stanovnike. Knolt potpisa ček bez reči.

Devojka opet poče da obraća pažnju na ono što se događa između Luna i Filipa Knolta. Zato Donald Sikert nastavi da ispituje:

— Šta bi se dogodilo sa Čarlsom Erterom i Natom Duklendom?

— Oni treba da umru.

— Zašto treba da budu ubijeni?

— Mnogo znaju... o meni mnogo znaju... To je opasnost.

— Kako biste ih ubili?

— Jednostavno bih jednog poslao u grad, a drugog zadržao ovde i pucao mu u čelo revolverom s prigušivačem.

— A šta bi radili s drugim?

— Rekao bih mu da pogleda dole, pa bih išao za njim. Ispalio bih mu metak u potiljak.

— A zašto sve to?

— Ostao bih slobodan. Imao bih novac, žene i sve što želim, a svedoci bi nestali.

— To je strašno! Kakav si ti monstrum, Filipe?! — viknu Ketlin Handon zgražajući se na ono što ju počinjala da shvata.

— Jeste li vi monstrum? — upita Lun, jer hipnotisani nije odgovarao na devojčine reči.

— Nisam monstrum... Ja sam komandos... Učili su me da ne postoje obziri.

— Za vas ne postoje nikakvi moralni obziri?

Ne, ja nemam obzira.

Lun počuta neko vreme. Ketlin ga je, užasnuta, gledala. On joj klimnu glavom i reče:

— Možda će vas ovo malo izlečiti, Ketlin.

Ona ne odgovori ništa i Lun se obrati Knoltu.

- Vi volite Ketlin?
- Ne volim je... Samo je želim.
- Zato što je lepa?
- Volim njeno mlado telo... Uživam u tome...
- Imali ste više ljubavnica?
- Imam ih nekoliko. Zato sam i potrošio mnogo novaca.
- Jeste li birali samo lepe?
- Tražim samo lepe žene. Telo... mlada koža... lepota... temperamenat u ljubavi... To sam tražio.
- Dovodili ste i ulične žene?
- Jesam... I išao sam kod njih.
- Čak i kad ste bili s Ketlin.
- Ponekad.
- Dosta ste nam rekli, Knolte – zaključio Lun i počeo da oslobađa hipnoze svog zarobljenika.

Pola časa kasnije Filip Knolt i Ketlin Handon su spavali vezani iza rešetaka, a Lun je izlazio iz vile i mirno zaključavao kapiju za sobom.

U svojoj kući na nasipu Lun je našao ono što je i očekivao. Njegov štićenik je mirno spavao, a u hodniku šu ležala dva zločinca. Lun ih odvuče kroz tajni prolaz u skrovište pod vodom. Smesti ih u metalnu komoru i ostavi im hrane i vode, a zatim pode na počinak.

IV

Sledeća dva dana Lun je imao posla više no što bi i najhitriji čovek mogao da završi bez izuzetnih napora. Hranio je i uspavljivao Pitera Fejtfula, a zatim odlazio u grad.

Ponovo je saslušavao Knolta i devojkicu. Na magnetofonskim trakama snimao je prvo njihove odgovore date pod hipnozom. Svoj glas je bio izmenio naročitim uloškom u nozdrve i zvučnim filtrom na svom mikrofону. Kad je uključio magnetofon pred Knoltom i devojkicom, koji više nisu bili pod hipnozom, oni su klonuli.

– A sada ćete mi sve ovo ispričati opširnije i bez hipnoze – reče

Lun. – To je jedini način da spasete živote.

Posle mnogih objašnjenja, oboje su pristali da govore istinu. Nisu mogli izbeći da ponegde ne ubace kakvo opravdanje za sebe ali Lun je znao istinu i oni su je sada izlagali u svim detaljima.

U toga napravio je fotografije snimke kuće, soba, ulaza u sklonište na podu kupatila, stepeništa i same prostorije sa vezanim otmičarem i tobožnjom žrtvom.

Napisao je pismo ocu »otete« devojke:

»Gospodine Handone,

Vaša kći je živa i zdrava. Prilažem fotografiju snimljenu pre dva sata. Platite ucenu jednim humanim poklonom opštini za izgradnju filtera za vazduh, koji će pomoći gradu. Vi imate novaca, iako će ovo prepoloviti vaše rezerve. Bolje je da taj novac nekom koristi, nego da ga razbacujete na sumnjive žene i vaša lična zadovoljstva. Uplatu izvršite tako da ne postoji mogućnost da vam se novac povрати. Ako pokušate da prevarite, obračunaću se sa vama lično. A ako postupite pošteno, predaću policiji u ruke otmičara vaše kćeri. Nikako se ne nadajte da možete proći bez plaćanja ovog poklona gradu zagušenom dimom i otrovnim smogom. Videćete živu kćer kad se objavi vest o vašem poklonu gradu. Piše i garantuje izvršenje Lun, kralj ponoći«.

Zatim je otišao u kuću na kanalu. Trebalo je izraditi fotografije i poslati pismo, pripremiti napuštanje kuće i odvesti Ertera i Duklenda, a zatim učiniti nešto za Pitera Fejtfula.

U toku noći prebacio je zarobljenike iz svog skloništa u vilu Filipa Knolta i cela mala banda se našla na okupu. Ertera i Duklende je takođe ispitivao prvo pod hipnozom, a zatim, pošto je pustio da čuju izjave svog šefa i Ketlin Handon, saslušavao ih je bez hipnoze. Prizna-

vali su sve shvatajući da im nema spasa i da će se naći pred zakonom.

Već sledećeg dana svi listovi su doneli vesti o poklonima Redžinalda Handona i Filipa Knolta fondu gradske opštine za gradnju prečistača vazduha.

Na kraju je pristupio najtežem delu posla. Trebalo je pomoći reporteru Fejtfulu, koji je znao da je lin nadena i da je dobro, ali je tražio da je vidi.

Lun beše postavio magnetofon spreman za reprodukovanje izjava, a zatim je rekao da se mladić spremi. Radostan zbog skorog viđenja sa voljenom devojkom Fejtful je brzo doterao svoje osušeno odelo i javio se Lunu.

— Spreman sam da krenemo, gospodine Smite! — Prvo ćemo poslušati snimke saslušanja. To je važno da biste vi mogli da učinite ono što je pravo — reče Lun i uključi magnetofon s trakama sredenim kako je bilo najpogodnije.

Mladić je slušao prvo prebledevši a zatim dahćući kao da je na mukama. Obilato se znojio i ponekad je izgledalo da će pasti s fotelje.

— Budite hrabri i gledajte istini u oči — opominjao ga je Lun. — Morao sam vam izneti celu istinu. To je za vas bolno i skoro ubitačno, ali je jedini način da se oslobodite jedne neosnovane ljubavi. Ta devojka ne zaslužuje vašu ljubav.

— Ne želim da je vidim! Neka je prokleta! — odgovori Fejtful, ali je i dalje pažljivo slušao obe izjave.

Kad je bilo sve gotovo, Fejtful tiho reče:

— Teško mi je... Ali vi ste me dva puta spasli, gospodine Smite. Nikada neću moći da vam se odužim.

— Nešto ćete ipak učiniti. Hoćete li mi pomoći?

— Hoću! Kažite šta da učinim — živahno odvrati mladić.

Lun je znao da mladiću sada treba akcija. Što više bude radio, lakše će preboleti saznanje o nevernoj i rdavoj Ketlin Handon. Zato

mu izloži sve šta treba da učini. Prvo će reporteru Arturu Markinču odneti pismo, fotografije i presnimljene magnetofonske trake o aferi »otmice«. Zatim će obavestiti policiju i odvesti je do zatočenih u Knoltovoj vili. Uzgred će banci poslati dokumenat o kradama njenog direktora. Tamo su bili svi podaci, a Lun je znao kako će se akcioneri žustro baciti na Knolta i kako će nemoćno gledati kako sedi iza rešetaka u zatvoru.

Piter Fejtful je sve pažljivo slušao, beležio i slagao dokumenta prema tome kuda treba da ih odnese. Na kraju upita:

— Zašto vi sami ne učestvujete u svemu ovom? Postali biste slavni, a dobili biste i nagrade.

— Ne mogu. Ne želim da gubim vreme s policijom i sudovima. Čekaju me poslovi u mojim laboratorijama — objasni Lun.

— Govorite kao da ste sam Lun, kralj ponoći. Momenat! Ovaj... Tu su pisma za Artura Markinča... Pa to je... Markinč je Lunov prijatelj... Mogao sam da naslutim... I opisi vašeg izgleda... Vaša kosa... ranica u obrvi...

— To je samo jedan od izgleda — osnehnu se ne bez prikrivene tuge Donald Sikert.

— Je li istina da je nekad u vašoj mladosti trebalo da postanete gangster?

— To su želeli neki zločinci.

— Ali kad su vas spremili, dogodilo se...

— Da. Nisam mogao postati gangster. Čovek koji shvati život, ljude, nauku i mnogo šta drugo, ne može biti zločinac — zaključio Lun i ustade.

— Srećan sam što sam vas sreo — reče mladić. — Biće mi lakše da prebolim Ketlin, jer znam koliko ste vi u životu trpeli. Smem li vas još nekad videti?

— Možda... Napravio sam jednu grešku. Knolt i njegovi momci

znaju gde je ova kuća. Moram je napustiti.

— Šteta. Tako je lepo uređena. Rado bih dolazio ovamo i pomogao vam, što god zaželite.

— Možda ću vas ja i sam potražiti — odgovori Lun i krenu k vratima.

Propusti mladića, koji odnese breme dokumenata o razrešenoj misteriji nestanka bogataševe kćerke. Odmah zatim se dade na posao da u sklonište kroz cevi prevuče ono što mu je trebalo iz kuće. Aktivira uređaj za prekid veze s kućom, jer već završeno sklonište je imalo druge ulaze, koje je bilo nemoguće otkriti. Mala eksplozija zaruši prolaz pod zemljom, a Lun dovrši uklanjanje tragova. Zatim izide i zaključa kuću. Ako jednoga dana policija sazna da je ovo bilo Lunovo sklonište, uzalud će njuškati okolo i prekopavati na sve strane. Njegova tvrđava duboko pod zemljom, u temeljima potopljenog zamka, morala je ostati neotkrivena. Za svaki slučaj neko vreme će boraviti u rezervnom skloništu.

Sledećeg jutra jedan čovek sedeo je u udobnom klubu inženjera i čitao

novine. I mnogi drugi gosti su bili zabavljeni čitanjem novina, jer senzacija je bila velika. »LUN OSLOBODIO OTETU KETLIN HAN- DON — OTKRIVENO DA JE DEVOJKA SAM PRISTALA NA OTMICU — DIREKTOR BANKE PRO- NEVERIO NOVAC I TRAŽIO IZLAZ U NOVOJ PREVARI...«

Prelistavajući novine Lun se najduže zadržao na jednom delu izveštaja koji beše napisao slavni reporter Artur Markinč. Tamo je pisalo:

»... Posle razgovora s Piterom Fejtfulom stekao sam uverenje da je Donald Sikert, slavni Lun, kralj ponoći, stekao još jednog prijatelja. Nisam mogao a da s malo tuge i dosta žaljenja ne pomislim da Lun mora da izbegava svoje odane prijatelje i da oni zbog toga nisu baš najsrećniji.«

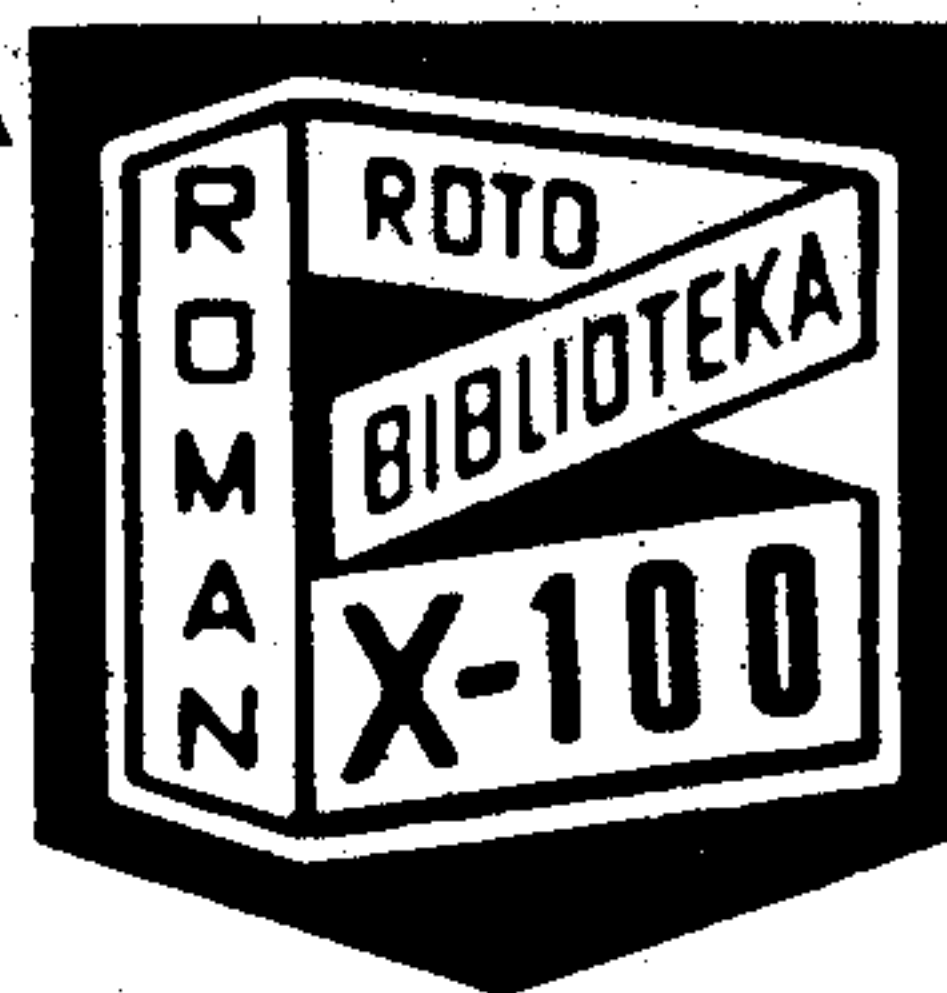
Neko prekide Lunove misli glasnom primedbom:

— Policija opet škrguće zubima od besa zbog tog Luna. Zar vam nije poznato simpatičan taj Donald Si-

— Mogao bih da se složim s vama — osmehnuvši se reče Lun.

— Ne, prijatelju! Vi morate da se složite sa mnom!

Kraj

NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

★ VESTERN

★ KRIMI PRIČE

★ SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA

ZABAVNI ROMANI

Broj 709

PREPAD U LOS ALAMOSU

H.S. ŠARON

ZABAVNI ROMANI • 20 DINARA

sledeća sveska